

Úvod do analytiky

Obsah

Úvod do analytiky	1
Puzzle	3
„Otevřené Spiknutí: plány světové revoluce“	10
Vražda Griboedova	41
Indo-Pákistánský incident	45
Rohingya uprchlíci v Barmě	47
Kurdi	51
Doporučení	66
«Kdyby bylo moře inkoustem pro slova mého Pána ...»	71

Dětská hračka - jednoduchý, ale velmi účinný způsob, jak učit děti základům analýzy. Prostým prostrčením dítě v praxi pozná, že některé předměty se liší od

ostatních. To, že se všechny předměty od sebe liší tvarem a barvou, dítě vidí a ví. Ale vědět, že předměty jsou různé, pro dítě v podstatě nic neznamená, dokud samo nezačne kombinovat otvory s předměty, aby se předmět dostal do vnitřku krabice. A v tuto chvíli si dítě uvědomí, že rozdíl mezi trojúhelníkem, lichoběžníkem, hvězdičkou a dalšími tvary má praktický význam. A v dalším kroku si dítě uvědomí, že kosočtverec a čtverec, i přes to, že mají čtyři úhly a stejné strany, jsou stále odlišné tvary, protože malá okolnost - úhel, který tvoří strany objektů, je podstatným kvalifikačním rozdílem, který nelze ignorovat, stejně jako počet stran trojúhelníku nebo hvězdičky. Dále se pak dítě učí, že i když ovál a kruh jsou si navzájem podobné, avšak jsou to různé tvary.

Stejně to je i v životě lidí. Většina lidí ani neuvažuje o tom, jak se různé procesy ve veřejném životě liší, jak tyto procesy spolu souvisejí a jak ovlivňují život všech lidí obecně, včetně života konkrétní osoby. Identifikace toho, jak se procesy liší, jak spolu souvisí a jaké to má pro společnost důsledky, je oblast profesní činnosti různých analytiků, politologů a politiků. Stačí zapnout televizi, abychom zjistili, že drtivá většina zástupců výše uvedených kategorií nedosahuje profesionální úrovně. I při určité podobnosti procesů nedokážou často pochopit, jak se tento či jiný proces liší, čímž se podobají dítěti, které nedokáže odlišit kosočtverec od čtverce, ovál od kruhu nebo kruh od oktaedru. A zdaleka nejsou neobvyklé případy, kdy obvykle zaměňují jeden proces za druhý, jako by viděli pět samostatných, nespojených trojúhelníků, přičemž nedokážou pochopit, že vidí hvězdičku.

V současné době však žijeme v rychle se měnícím světě obklopeném tak silným informačním tokem, že nikdo, dokonce ani nejprofesionálnější analytici, už nedokáží zorientovat celou masu lidí tak, aby lidé netrpěli vlivem určitých procesů ve společnosti a podporovali ty procesy, které jsou pro ně objektivně dobré. Život vyžaduje, aby všichni lidé měli analytické dovednosti, aby sami mohli navigovat v turbulentním a neustále se měnícím světě.

"Mnohé věci jsou nám nepochopitelné ne proto, že náš rozum je slabý; ale protože tyto věci nejsou součástí okruhu našich pojmů. - Kozma Prutkov ¹.

Nastal čas, aby všichni lidé zahrnuli pojem „analytika“ do kruhu svých pojmů.

* * *

¹ [Kozma Petrovič Prutkov](#) (rusky: Козьма Петрович Прутков) je mystifikace, uměle vytvořená osobnost spisovatele, respektive kolektivní pseudonym, pod kterým vystupovaly v časopisech «Современник», «Искра» a dalších v 50. až 60. letech 19. století hrabě Alexej Konstantinovič Tolstoj a bratři Alexej Michajlovič Žemčužnikov a Vladimír Michajlovič Žemčužnikov (*ten nejvíce*). Na některých Prutkovových dílech spolupracoval i Alexandr Michajlovič Žemčužnikov.

Puzzle

Každý člověk dostává v procesu svého života Shora (*od Boha*) všechny nezbytné informace, potřebné pro bezproblémový život a záleží pouze na člověku, zda si tyto informace převezme nebo ne. Schopnost přijímat informace zasílané Shora však závisí nejen na ochotě / neochotě vidět nebo nevidět znamení Shora, ale také na tom, do jaké míry má osoba znalosti potřebné k vyhodnocení zaslaných informací, a nejdůležitější věcí je, aby se člověk neodtrhával od Života, aby se neschovával za technosféru.

Jasným příkladem toho je historie osídlení amerického kontinentu bílými příšelci z Evropy. To se odráží v americké literatuře. Třeba americký spisovatel James Fenimore Cooper (anglický James Fenimore Cooper; 15. září 1789, Burlington, USA - 14. září 1851, Cooperstown, USA) má řadu románů, které popisují vztah mezi domorodým obyvatelstvem Severní Ameriky a nově příchozími bílými kolonizátory. Základem tohoto cyklu je pentalogie (*Příběhy Kožené punčochy*), jejíž hlavní postavou je Nathaniel (Natty) Bampo - lovec, odborník na indické zvyky.

Tuto pentalogii (a celý cyklus věnovaný tématu osídlení severoamerických zemí bílými lidmi) by bylo vhodné nazvat Stopař - po jménu jednoho z pentalogických románů - «Stopař nebo Na břehu Ontaria». Tento román vzbudil v Rusku velký zájem veřejnosti, byl tištěný v časopise «Отечественные записки» (Zápisník) a byl nazván «Stopař» («Открыватель следов», překlad v roce 1841), a V. G. Belinský se o románu vyjádřil, že to je shakespearovské drama ve formě románu.

V těchto románech se vypráví o tom, že přišedší bílí lidé přinesli sebou do Ameriky vyšší úroveň technické vývoje, než jakou měla původní americká populace. Čím vyššími technologiemi bílí lidé disponovali, tím méně dokázali vnímat život okolního světa obecně, zejména přírody. Nováčkům byli naprosto nedostupné znalosti, které byly pro domorodé obyvatelstvo zcela běžné: každý Indián v prérii nebo v lese mohl snadno určit, kdo tyto stopy zanechal, kdy, s jakými událostmi jsou tyto stopy spojeny a jaké důsledky může pro sebe očekávat od toho, kdo tyto stopy zanechal ².

Také pomocí zbytků ohně je možné určit, jakými dovednostmi vládne ten, kdo ohniště zanechal (výběr palivového dříví / paliva, místo a tvar ohně), jestli pospíchal nebo ne (jak oheň dohořel – úplně sám nebo byl uhašen člověkem či deštěm), proč byl oheň založen (na zahřátí, na vaření jídla, signální oheň, atd.) atd. A pokud si správně přečtete stopy kolem tohoto ohně, můžete se dozvědět hodně o osobě, která oheň založila a o jejích úmyslech.

² Mimochodem, britský super-Sherlock Holmes z děl spisovatele Arthura Conana Doyle, belgický super-sir Hercule Poirot a žíravá stará dáma slečna Jane Marpleové z románů Agathy Christie a dalších – to je odpověď anglosaské kultury na kulturu «čtení stop» domorodců Ameriky. To co pro Indiány bylo nezbytným požadavkem dovedností nutných pro zajištění přežití, to je pro high-tech Anglosasa - exkluzivní dovedností exkluzivního představitele vyšší společnosti.

Z výše uvedeného by mělo být zřejmé, že při takovéto analýze zanechaných stop není prostor pro spekulace. Také ze stop koní, zanechaných v půdě, je možné určit, kolik je koní, jestli jsou těžce naloženi nebo ne, jaké mají podkovy a v jakém stavu ty podkovy jsou. Pokud kůň kulhá, pak jsou jeho stopy odlišné a je možné určit, která noha kulhá, ale už nemůže být přesně určeno, proč kůň kulhá. Je pravda, že pokud jsou stopy jasné, lze některé z možných příčin kulhání koně vyloučit nebo naopak určit, že kůň kulhá kvůli kamínku mezi podkovou a kopytem, nebo hřebíky na kopytu povolily a kůň jde bez podkovy. Obě tyto okolnosti hodně vypovídají o jezdcovi. Ale jakého druhu je ten kůň, to bude možné zjistit až poté, co budou nalezeny další stopy. Také nepůjde určit, jestli kůň nese náklad nebo dva jezdce.

A ukázalo se, že čím více se nově příchozí odlučovali nebo byli nuceni se odloučit od donesené technosféry, tím více se staly závislými na znalostech života v přírodním prostředí, které ovládalo místní obyvatelstvo. Vzhledem k nutnosti přežití bylo nezbytné, aby si jednotliví zástupci nové populace osvojili znalosti o životě v přírodním prostředí, ty znalosti, které byly místnímu obyvatelstvu vlastní, přičemž úroveň rozvoje těchto znalostí přímo určovala samotnou možnost přežití v přírodě a ve vztahu k místnímu obyvatelstvu.

Bílí lidé se proto přišli dozvědět, jaké znalosti má místní populace. Proto nově přišlí bílí lidé začali nejen studovat zvyky (kulturu) místního obyvatelstva, ale také se učit, jak získat jídlo, jak se chránit před povětrnostními podmínkami a jak se pohybovat v přírodě, přičemž za tím účelem bylo nutné naučit se „jazyk“ čtení stop, které zanechali obyvatelé lesů a prérií, jak lidí, tak zvířat.

Tj. aby mohl technologicky vyspělý systém v novém prostředí přežít, musel nejprve zvládnout „primitivní“ znalosti a dovednosti, důležité pro přežití v tomto prostředí a teprve poté mohl přizpůsobovat svou technosféru, nutnou k přežití v tomto novém prostředí.

Ale i při životě v technosféře, aby člověk nejen že žil plný život, ale čas od času proto, aby jednoduše přežil, je lidstvu přisouzeno, aby se stalo masovým «objevitelem stop», tj. naučilo se vidět zásadní informace v informačním toku, který doprovází život v technosféře. To je o to důležitější, že podle Zákona Času se pro každého člověka, jakékoliv sociální skupiny, stalo životně důležitým pro životaschopnost neustálé zlepšování vzdělávání a sebevzdělávání pro osvojení nových znalostí.

* * *

Zákon Času - je poměr referenčních frekvencí pro aktualizaci informací na biologické a sociální úrovni a jejich vztah v globálním historickém procesu.

Obnovení informací na biologické úrovni se děje při narození nového človíčka. Průměrný věk ženy porodící své první dítě je 20–25 let, a to určuje frekvenci, s jakou nové generace vstupují do života. Tato frekvence je konstantní.

Obnovení (aktualizace) informací na sociální úrovni se děje při aktualizaci technologií, používaných při organizaci podpory života společnosti (vybavení, komunikace, medicína, veřejná správa atd.). Tato frekvence neustále roste.

Během globálního historického procesu byla doba, kdy technologie zůstala během několika generací nezměněna. Nyní, během života jedné generace, se mnoho technologií mění. To objektivně vyžaduje, aby člověk změnil logiku sociálního chování: člověk se buď učí nové znalosti, reviduje a mění své stereotypy, nebo je vržen do popelnice historie.

Ten, kdo neustále zvyšuje úroveň svého vzdělání a zabývá se sebevzděláváním, má příležitost stát se úspěšným v životě, protože jeho vzdělanostní úroveň bude odpovídat úrovni rozvoje technosféry. Abychom však mohli tento potenciál realizovat, je nutné umět analyzovat procesy probíhající ve společnosti.

A v životě společnosti existují jak vysokofrekvenční procesy, které se vyskytují po krátkou dobu (hodina, den, týden, měsíc, rok, několik let), které snadno identifikují nejen analytici, ale i obyčejní lidé, tak i nízkofrekvenční procesy (desítky let, staletí), které probíhají v průběhu celého života člověka nebo dokonce během života několika generací, a tyto nízkofrekvenční procesy nejsou viditelné nejen pro obyčejné lidi, ale i pro analytiky, kteří, pokud je jimi takový proces detekován, se diví, proč byl tento proces tak dlouho neviditelný, a pouští se do zdoluhavých hádek o tom, proč byl objeven tak pozdě. Pouze znalost Zákona času umožňuje vědomě identifikovat takovéto nízkofrekvenční procesy v časovém rámci přijatelném pro provádění řízení systému.

Každý, kdo odmítá zvyšovat svou úroveň vzdělání a nechce se zapojit do sebevzdělávání, se pravděpodobně stane cílem podvodníků všech druhů, kteří staví svůj parazitický životní styl na podvodu lidí, na tom, že lidé nemohou a neumí správně pochopit procesy probíhající ve společnosti. Tito lidé nevědí, jak analyzovat informace, které mají k dispozici.

Není nám dáno předvídat,
Jak naše slovo odpoví, —
A nám sympatie jsou dány,
Jako nám dá se milost...

F. I. Ťutčev 27. února 1869 ³

Pokud ještě na začátku 19. století mluvené slovo «reagovalo» až během života budoucích generací, začalo slovo na začátku 20. století «reagovat» mnohem rychleji, což napomáhalo ovlivňovat život společnosti v globální dimenzi. A čas, kdy byla tato báseň zveřejněna, padl na období změny poměru referenčních frekvencí (přibližně 1900–

³ Poprvé bylo publikováno v almanachu «Severní květy» v roce 1903.

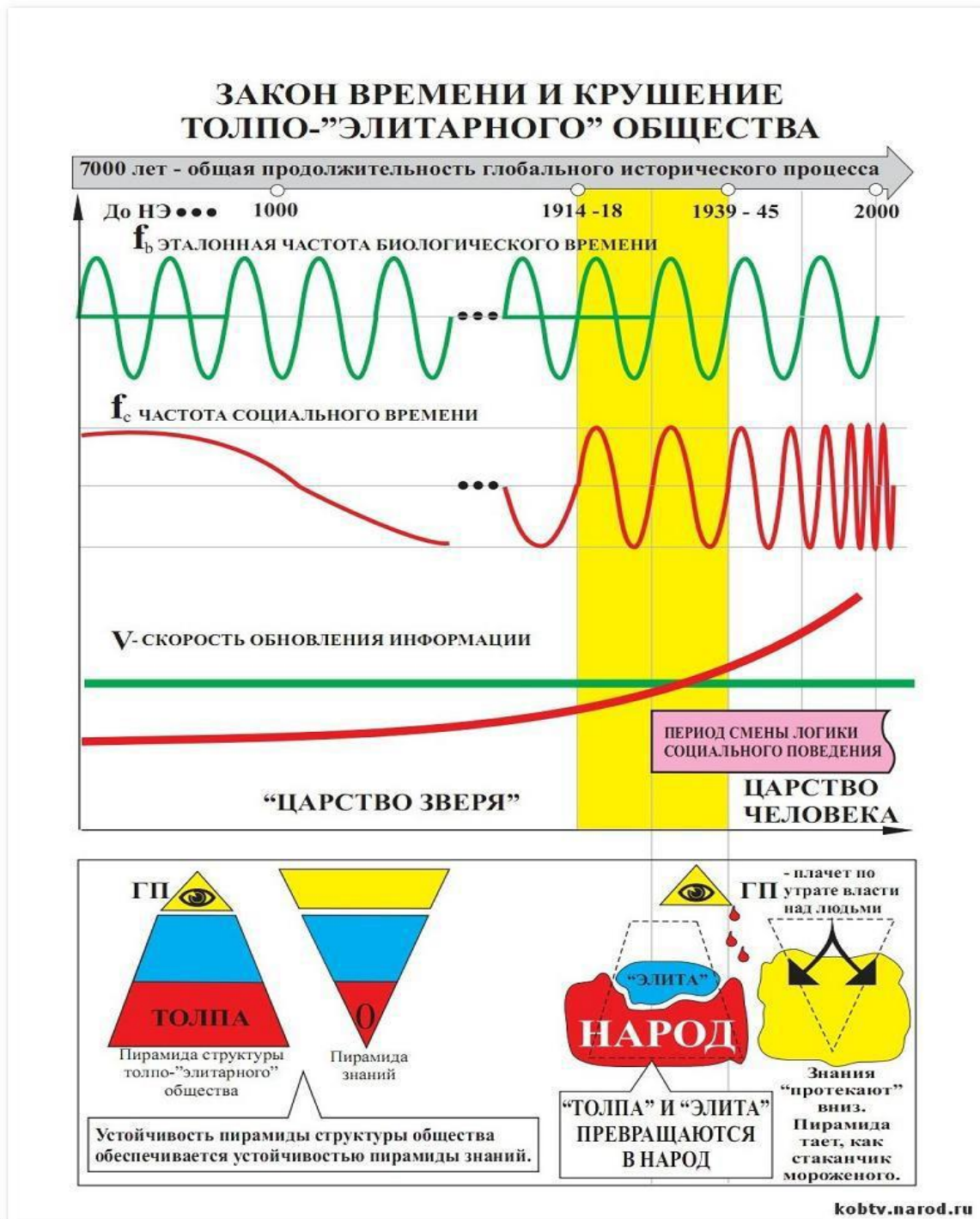
1950). V tomto období došlo k revolucím, které se přehnalý po celém světě, a ke dvěma světovým válkám.

V současné době, kdy je frekvence obnovení informací na sociální úrovni mnohonásobně vyšší než frekvence obnovení informací na biologické úrovni, je nemožné mluvit o věcech, o kterých nemáme ponětí - «slovo bude reagovat» velmi rychle. Pro kohokoli, kdo se zajímá analytikou, pracuje Zákon Času mnohem přísněji, než ve vztahu k jiným členům společnosti. Proto musíme pochopit, že v analytice není místo pro spekulace a fantazie ⁴.

Analytika a fantazie jsou kompatibilní pouze při psaní sci-fi, co se týká praktické analytiky, pro realizaci reálného řízení, tak zde pro fantazii místo není, protože analytika by měla dávat extrémně přesné a jasné porozumění procesům a jevům.

Dříve byly informace, důležité pro řízení, k dispozici pouze úzkému okruhu lidí, kteří se přímo podíleli na procesu řízení. Na základě Zákona Času, se však okruh lidí, kteří získávají přístup k důležitým informacím, neustále rozšiřoval, protože samotné řízení vyžadovalo zapojení do řízení širší škály specialistů, a tedy i specialistů.

⁴ Různé druhy „analytiků“ však nadále bezmyšlenkovitě hovoří o tom, že «nejsou schopni předvídat, jak jejich slovo bude reagovat», čímž vrhají společnost do různých krizových situací až do katastrof.

V současné době je pro zajištění udržitelnosti řízení nezbytné šířit manažersky relevantní informace v celé společnosti. Tuto úlohu provádí média. Aby se zajistilo řízení celé společnosti, jsou média (otevřené zdroje) vynuceny zveřejňovat manažersky významné informace jako veřejně dostupné, a to jak pro jednotlivého člena společnosti, tak pro jednotlivé referenční skupiny, profesní a jiné komunity. Nyní má každý člověk na planetě Zemi příležitost získat osobně významné informace z otevřených zdrojů.

A jako dříve, «Stopař», aby přežil, musel být schopen určit, kdo, kdy a jak zanechal své stopy a jaké od toho budou následky, tak také moderní člověk musí být schopen z veřejně dostupných zdrojů vydělit pro něj důležité informace.

Příležitost získat manažersky důležité informace z otevřených zdrojů se objevila ve stejnou dobu, kdy se objevily stejné „otevřené zdroje“ (noviny, časopisy, filmy, rozhlas, televize atd.).

V roce 1975 se na obrazovkách západního světa objevil špionážní thriller režiséra Sidneyho Pollacka „Tři dny Condora“.⁵

To je filmová adaptace románu amerického spisovatele Jamese Gradyho „Six Days of Condor“, vydaného v roce 1974 vydavatelstvím W. W. Norton & Company z New Yorku. Hlavní role hráli Robert Redford, Faye Dunaway a Cliff Robertson.

Nyní je tento film považován za klasiku špionážního žánru. V SSSR byl film promítán v roce 1981 a těšil se velkému úspěchu. Film byl nominován na Oscara v kategorii Nejlepší střih.

Ve skutečnosti o analytice je tam doslova jen pár slov, ale roli analytiky v procesech řízení, nenápadně a v souladu s principem «kdo ví - pochopí, pro ostatní - jejich problém», zdůrazňuje samotný detektivní příběh.

Takto je děj tohoto filmu popsán na Wikipedii⁶:

Malá společnost v New Yorku, sestávající z osmi zaměstnanců, se angažuje pro CIA shromažďováním do médií uniklých informací o práci této organizace v různých regionech světa. Joe Turner (název kanceláře - „Condor“), zaměstnanec této kanceláře, odchází z kanceláře na krátkou dobu, aby během přestávky na oběd koupil sendviče pro sebe a své kolegy. Kvůli dešti si zkrátí cestu a opustí kancelář neoficiálním východem; což mu nakonec zachrání život: přičemž vrátivší se s obědy do kanceláře zjistí, že všichni jeho kolegové byli chladnokrevně a metodicky zavražděni - včetně dívky, kterou miloval. Turner se později dozví, že zaměstnanec, který se v ten den rozhodl nejít do práce, byl také zabit - doma, v posteli...

Motiv tohoto masakru byl pro Condora nepochopitelný - ačkoliv byl zaměstnancem CIA, byl stejně jako celé jeho oddělení, zaměstnán čistě papírováním a vůbec se nezabýval tajnými informacemi. Condor volá šéfovi, hlásí, co se stalo, a požaduje schůzku se zástupci vedení. Vedení CIA vysílá na schůzku agenta Vickse, který kvůli tomu přiletěl z Washingtonu. Opatrný a obezřetný Condor však již na schůzce zjistí, že ho Vicks ve skutečnosti plánuje odstranit jako zbytečného svědka, když jeho blízkého přítele použil jako návnadu. Turnerovi se přesto podaří přežít, ale nyní si uvědomuje, že už nemůže věřit svým kolegům z CIA. Vrah Joubert se svými pomocníky začne lovit Condora.

Condor unáší neznámou jménem Katie Hale a schovává se v jejím bytě, odkud začíná vlastní vyšetřování. Nakonec se Turner dostane až k vůdci tohoto spiknutí a snaží se od něj získat informace. Podařilo se mu zjistit, že je pronásledován tajnou organizací, vytvořenou uvnitř CIA, na jejíž stopu sám, aniž by měl podezření, narazil při své práci.

⁵ Doporučujeme shlédnout.

⁶ Pro analytiku je zdroj pouze jednou z charakteristik informačního modulu.

Vůdce spiklenců je nečekaně zabit Joubertem, který má nyní nového zaměstnavatele. Joubert nemá nic proti Condorovi a varuje ho, že bude dříve nebo později zabit. «Přijede auto, ve kterém bude sedět váš nejlepší přítel, ten Vás pozve dovnitř a hotovo, dílo skončeno».

Po nějaké době se Turner setká se svým nadřízeným Higginsem, přičemž právě když stojí na ulici před kanceláři New York Times, Turner mu říká, že dopis popisující tento příběh půjde do novin. "A jsi si jistý, že to vytisknou?" Zeptá se Higgins.

Tento film i kniha však ignorovaly skutečnost, že současně se vznikem otevřených zdrojů informací, za účelem provádění řízení, vyvstala otázka - jak oddělit informace nezbytné pro analytika od informačního šumu. V současné době, když je svět ohromen informačním rozmachem, se můžete v informacích „topit“, a přesto pro analytika potřebné informace nezískáte. A pokud předtím (před změnou poměru referenčních frekvencí obnovení informací na biologické úrovni a sociální úrovni) byste mohli najít spontánně vytvořeného analytika, který má „dar“, pak v 70. letech XX. století, kdy byl natočen film „Tři dny Condora“, tito lidé situaci nezachránili a vyvstala otázka, o vytvoření metodiky pro práci s informacemi a efektivní analytiky a metodologie, potřebné pro osvojení a uplatnění v masovém měřítku.

Ve skutečnosti, jak román, tak i film „Šest (tři) dny kondora“, měly za úkol získat takovou metodologii přes probuzení intelektuálního potenciálu mas („brainstormingu“ v rozsahu celé společnosti spontánně formovaných řídicích pracovníků), jež by byl iniciátorem veřejného rozvoje (to není grant, který by bylo potřeba odpracovat, a proto je nutné, vyloučit možnost jakéhokoli úniku, nedat „trumfy“ do rukou konkurentů, ale dobrá příležitost, ukázat svou vlastní intelektuální sílu, jejíž demonstrace vám umožní zvýšit vaši prestiž nejen v určité skupině, ale také získat perspektivu kariérního růstu, zvýšit svůj materiální příjem).

Jelikož takové veřejné rozpracování je vždy soustředěno jen ve dvou oblastech: špionsko - detektivní díla a odborné publikace, týkající se zpracování informací; pak zadavateli tohoto "brainstormingu", nedá práci, aby v režimu „letmý pohled“, oddělil od bezcenného šumu ty informace, které jsou důležité pro vývoj metodiky.

A pokud pošle své zástupce na různé specializované konference, tak tím může zabránit zveřejnění materiálů, protože s informacemi bude seznámena pouze úzká specializovaná komunita, ve které stejně zdaleka ne každý, může posoudit uslyšené informace, přičemž identifikuje autora zájmu. A s takto identifikovanými autory již pracujeme na individuálně-korporativním způsobu.

Tato technika vedení hromadného „brainstormingu“ se široce používá na Západě i nyní⁷, avšak nyní jsou v arzenálu počítačové hry, jak tematické, tak i na základě filmů⁸.

⁷ Protože stále nemají skutečně proveditelnou metodologii. Jednou z forem takového veřejného „brainstormingu“ s účastí širokých mas obyvatelstva jsou různé politické talk-show v médiích (nejen v rozhlase a televizi, ale také diskuse pozvaných „odborníků“ v novinových kancelářích, různé politické večery (zejména studentské) a dokonce i hromadné (protestní) akce.

⁸ Například film „Hra o trůny“ a hra se stejným názvem řeší problém co nejefektivnějšího přenosu centra koncentrace řízení z Velké Británie / USA do Číny. «Hra o trůny» je americký

Prostřednictvím počítačových her lze slepě využít intelektuálního potenciálu širokých mas: hráč v počítačových hrách utrácí své zdroje, čas, zdraví, někdy i ničí svůj osobní život, přičemž nejen pro zadavatele řeší úkol řízení různých procesů, ale zároveň zadavateli přináší finanční zisk tím, že si platí svou účast ve hře.

* * *

„Otevřené Spiknutí: plány světové revoluce“

Přesto, že světová zkušenost s brainstormingem existuje po celá desetiletí, tak nejen obyčejná populace planety, ale dokonce i lidé aktivně se podílející na brainstormingu si nevšimli toho, jak oni sami, ze své vlastní vůle a v jejich vlastním zájmu (jak se jim zdá nebo jak se jim zdálo), svědomitě prováděli a provádějí skutky, které jsou namířeny právě proti jim samotným a proti jejich zájmům.

Nikdo se však ani nepokusil skrýt chování tohoto brainstormingu, zaměřeného na přeformátování světa ve prospěch skromné menšiny planety a namířeného proti zájmům zbytku světové populace. Samotní iniciátoři tohoto brainstormingu navíc oznámili, že takový brainstorming probíhá, a vyzvali všechny, aby se podle svých nejlepších schopností tohoto brainstormingu zúčastnili.

V roce 1928 vyšla ve Velké Británii kniha slavného britského spisovatele, více známého jako spisovatel sci-fi a publicisty [Herbert George Wells](#); (*21. září 1866, Bromley, Londýn, Anglie, Velká Británie - 13. srpna 1946, Londýn, Velký Londýn, Anglie, Velká Británie) s názvem „Otevřené Spiknutí: Modré výtisky pro světovou revoluci“. (The Open Conspiracy: Blue Prints for a World Revolution).

V podmínkách, kdy je „spiknutí“ vnímáno jako nějaký druh tajné dohody o společně organizovaných, koordinovaných akcích, sledujících dosažení tajného cíle a jehož dosažení je vždy prováděno na úkor ostatních subjektů řízení, sousloví „Otevřené Spiknutí“ je vnímáno jako oxymóron (protimluv — spojení slov, jejichž význam se navzájem vylučuje, např. „ohlušující ticho“, „pád nahoru“, atd.).

Ale tak to není. Faktem je, že na základě [Zákona času](#) se začátkem 20. století staly tajná spiknutí neúčinnými. Nezbytným se stalo řízení založené na šíření informací a oznamování cílů. Zejména takto byly organizovány všechny revoluce 20. století, kdy všechna revoluční hnutí sbírala síly výhradně na šíření informací, které přímo ukazovaly na dosažení konečného cíle

fantasy televizní seriál, založený na románu «Píseň ledu a ohně» od George R. R. Martina. Natočeno pod vedením Davida Benioffa a D. B. Weiss pro kabelový kanál HBO. Natáčení probíhá v několika zemích, včetně Spojeného království (Severní Irsko), Malty, Chorvatska, Islandu a Maroka. První série měla premiéru v USA 17. dubna 2011; od 27. srpna 2017 je vysíláno sedm sérií. Původně měla být poslední série uvedena v první polovině roku 2019, ale pravděpodobně bude z technických důvodů odložena na léto roku 2019.

Za těchto podmínek se boj donucovacích orgánů různých států s šířením těchto informací ve skutečnosti ukázal jako absolutně neúčinný - kolaps bývalých států spojený se smrtí mnoha milionů lidí a obrovskými problémy pro celou zbývající populaci jasně prokázal, že informace by neměly být zakazovány, ale měly by být potlačovány informacemi výkonnějšími, schopnějšími a otevřenějšími.

Je to proto, že na planetě Zemi po celou historii lidstva probíhá [proces globalizace](#) — což je proces koncentrace kontroly nad produktivními silami lidstva. Tento proces je objektivní a nelze jej ani zakázat, ani zrušit. Podle míry osvojení si svého teritoria lidskou populací, tato populace začíná překračovat hranice svého teritoria a do svého kulturního a státního paradigmatu zapojuje nová území a obyvatelstvo, které je obývá. V tomto procesu silnější a životaschopnější subjekt řízení vítězí a podřizuje si nebo dokonce absorbuje slabší subjekt.

Je-li však globalizace procesem objektivním, je řízení tohoto objektivního procesu subjektivní. Tento subjektivismus v řízení globalizace je jasně vidět na příkladu Britského impéria a Ruska: pokud bylo Britské impérium postaveno na kolonizaci nových území a národů, potlačení nebo dokonce zničení těchto národů, pak Rusko, také provádějící globalizaci, zahrnovalo nová území a národy v ruském světě na rovnoprávném základu, nedovolilo vyhynutí jediného národa a poskytlo jim podmínky pro rozvoj jejich lidové kultury.

V průběhu dějin lidstva se světový pořádek neustále mění. Tato změna však zůstala pro běžné oko téměř nepostřehnutelná, protože k ní došlo v důsledku nízkofrekvenčního procesu, který probíhal v průběhu několika generací.

[Průmyslová revoluce](#), která začala v 18. století, však prudce urychlila proces změny světového řádu. Zejména v této době se Velká Británie stala centrem koncentrace řízení, ucházejíc se řízení globální.

Pokus o změnu světového řádu během revolučních a napoleonských válek na konci 18. a začátku 19. století neskončil podle plánu londýnských organizátorů [Velké francouzské revoluce](#) z roku 1789, kteří za ně utratili astronomickou částku - 24 milionů £.

Podle plánu GP měla Francie během revolučních a napoleonských válek spojit malé evropské státy v jeden celek, který by byl řízen centrálně. Poté mělo Rusko zničit Francii jako globální subjekt, stejně jako předtím, [během Severní \(Dvacetileté\) války](#) (1700–1721), rozdrtilo Švédské království, které se se svou zahraniční politikou vměšovalo do politiky globální a překáželo tak GP v realizaci jeho globalizačního plánu. Podle tohoto plánu GP byla Rusku přidělena role surovinového přívěsku a hlídáního psa Západu.

„[Invaze dvanácti jazyků](#)“ do Ruska se však pro ruský lid stala Vlasteneckou válkou a zakončila se ne porážkou a zničením Napoleona a jeho evropské armády, nýbrž pouze porážkou a vyhnáním z Ruska, což zachránilo imperiální Francii jako překážku v realizaci globalizace podle plánu GP, což poté zapříčinilo ozbrojenou účast Velké Británie ve válce proti Napoleonovi, kvůli jeho odstranění jako globálního subjektu.

Při realizaci plánů GP na globalizaci světa však došlo k neúspěchu, který se ještě více projevil s nástupem Druhé průmyslové revoluce uprostřed 19. století

Proto GP naléhavě potřeboval vypracovat a realizovat plán globalizace, který by neutralizoval přiznané selhání a umožnil pokračovat v řízení globalizace výlučně v zájmech GP.

Proto byla v polovině 19. století ve Velké Británii **neformálně** vyhlášena **neformální** soutěž na vypracování projektu globalizace ve 20. století a její perspektivy v budoucnu. V rámci této soutěže byl spuštěn mechanismus vyhledávání a výběru z nižších sociálních vrstev „nuggetů“ - lidí, jejichž intelektuální potenciál jim umožnil vyniknout v jejich sociální skupině a byl by užitečný pro subjekt globálního řízení ve věci informačního zabezpečení řízení.

Rovněž byla vytvořena intelektuální centra pro výběr a školení kádrů užitečných pro globální řízení. Tato centra byla ve společnosti personalizována takovými osobnostmi veřejného sektoru a veřejnými autoritami, jako byl [John Ruskin](#) (8. února 1819, Londýn - 20. ledna 1900, Brentwood) - tvůrce a inspirátor prerafaelismu, specifického hnutí v umění, jehož cílem je vyřešit vývoj neoptimálnější kombinace úrovně technického rozvoje společnosti a její sociální organizace⁹;

a [Thomas Henry Huxley](#) (*04. května 1825 — 29. června 1895), anglická zoolog, přezdívaný za jeho neúprosné obhajování evoluční teorie Charlese Darwina „Darwinův buldok“, který vytvořil sociální hnutí při hledání nejlepší formy sociální organizace lidské společnosti¹⁰.

Podle amerického historika, vědce a teoretika vývoje civilizací Carrola Quigleye (* 9. listopadu 1910 - 3. ledna 1977) se někteří jeho studenti začali sjednocovat kolem

⁹ "To nejvyšší, co umění může udělat, je představit skutečný obraz ušlechtilého člověka." Nikdy toho neudělalo více a nemělo by toho dělat ani méně. " - D. Ruskin „Vztah umění k náboženství.“

¹⁰ T.H. Huxley byl zakladatelem celé dynastie osobností, které se angažovali ve vědecké, kulturní a (nad)státní činnosti. Jeho vnuci byli opakovaně nominováni na Nobelovu cenu za literaturu. Filozof a spisovatel [Aldous Leonard Huxley](#) (*26. července 1894, Godalming, Surrey, Anglie, Velká Británie — 22. listopadu 1963, Los Angeles, USA) - autor futurologického románu "Brave New World" (česky: [Konec civilizace](#)), publikovaný v roce 1932 a věnovaný popisu toho, jak by měla být společnost organizována v budoucnu;

[Sir Julian Sorell Huxley](#) (*22 června roku 1887, Londýn — 14 února 1975, Londýn) — anglický biolog, jeden z tvůrců [Moderní evoluční syntézy](#), jeden ze zakladatelů a první generální ředitel [UNESCO](#), jeden z tvůrců [Světového fondu na ochranu přírody](#);

a [sir Andrew Fielding Huxley](#) (*22. listopadu 1917, Londýn — 30. května 2012, Londýn) — fyziolog a biofyzik, nositel Nobelovy ceny za fyziologii a lékařství v roce 1963 (společně s Johnem Acklesem a Alanem Hodgkinem) "za objevy týkající se iontových mechanismů excitace a inhibice v periferních a centrálních oblastech nervových buněk.“

Ruskinových idejí o posláni vznešeného Angličana (byli to [Alfred Milner](#), [Reginald Brett](#)¹¹, [Albert Gray](#)¹², [Edmund Garrett](#)¹³

„... byli inspirováni Ruskinovými výzvami a chtěli věnovat svůj život expanzi Britského impéria a vzestupu anglických měšťanů jako dvě části jednoho projektu, kterému říkali „šíření anglické myšlenky“. ([Quigley Carroll](#). „Tragédie a naděje. Dějiny světa naší doby.“ New York, 1966, s. 131).

5. února 1891 byla vytvořena „tajná“ společnost - prvních 10 let se tato skupina jmenovala We, Circle, The Society of the Elect („My, kruh, Společnost vyvolených“, „Tajná společnost Cecila Johna Rhodese“ nebo „Rhodosův sen“. V letech 1910 až 1920 byla tajná společnost, kterou po smrti S. Rhodese v roce 1902 vedl [Alfred Milner](#), známá jako Skupina kulatého stolu.

Mnoho lidí, kteří byli součástí „ruskinské společnosti“, vstoupilo do skupiny My (We) a sám D. Ruskin byl neformálním mentorem, duchovním otcem této skupiny. Zakladatel a první vůdce této „tajné“ společnosti byl koloniální správce [Cecil John Rhodes](#), (*5. července 1853 - 26. března 1902), který byl pod silným vlivem učení [Johna Ruskina](#) o „novém světovém řádu“.

Po smrti C. Rhodese vedl „tajnou“ společnost student [Johna Ruskina Alfred Milner](#), 1. vikomt Milner (angl. Alfred Milner, 1. vikomt Milner; 23. března 1854 - 13. května 1925) - britský státník a koloniální správce, který hrál mimořádně důležitou roli při formování zahraniční a domácí politiky Velké Británie od poloviny 90. let do počátku 20. let 20. století¹⁴.

Vliv této skupiny na správu britského impéria byl natolik velký, že do politické lexiky vstoupila stabilní fráze: „Milnerova mateřská školka“ ([Milner's Kindergarten](#)). Zpočátku tak nazývali zaměstnance civilních jihoafrických služeb A. Milnera, když byl vysokým komisařem v období před vytvořením Jihoafrické unie 31. května 1910, která se poté stala [dominiem](#) Britské říše.

¹¹ Reginald Baliol Brett, 2. vikomt Esher (*30. června 1852 - 22. ledna 1930) je oficiálně považován za historika a liberálního politika. Avšak jako dvořan - blízký přítel královny Viktorie a krále Edwarda VII., stálý předseda (1904-1930) Výboru pro císařskou obranu, člen různých veřejných výborů a zákulisní „seřizovač“, byl ve skutečnosti „šedá eminence“, která měla velký vliv na vojenské a zahraniční záležitosti Spojeného království.

¹² Albert Henry George Gray, 4. hrabě Gray (*28. listopadu 1851, St James's Palace, Londýn - 29. srpna 1917, Howick, Lancashire) - britský politik. Člen poslanecké sněmovny 1880-1886, správce Rhodesie 1896-1897, 9. generální guvernér Kanady (1904-1911).

¹³ Edmund Henry Garrett (*19. října 1853, Albany, New York - 2. dubna 1929, Needham, Massachusetts) byl americký ilustrátor, tvůrce knižních desek, autor knih a také vysoce uznávaný umělec známý svými ilustracemi legend o králi Artušovi.

¹⁴ "Jsem britský (vlastně dokonce anglický) nacionalista." Pokud jsem také imperialista, je to jen proto, že osudem anglické rasy, která se zrodila na ostrově a získala převahu na mořích, je zakořenit v různých částech světa. " - A. Milner (The Times, 25. července 1925).

Zejména pod vedením A. Milnera proběhla příprava a vedení [Druhé anglo-búrské války](#) (11. října 1899 - 31. května 1902). [První búrská válka](#), známá také jako transvaalská válka (16. prosince 1880 - 23. března 1881), a druhá búrská válka byly v podstatě přirozeným experimentem, který předcházel Světové válce ve 20. století, známé jako První světová a Druhá světová válka.

Po ukončení Druhé búrské války se „Milnerova mateřská škola“ stala personální rezervou, ze které byli čerpáni zaměstnanci, kteří řídili Britské impérium. Mezi členy „Rhodéské společnosti“ bychom si měli povšimnout takových lidí, jako jsou:

[Arthur James Balfour](#), 1. hrabě z Balfour (25. července 1848 - 19. března 1930) - britský státník, který v roce 1902 zdědil po svém strýci, markýzovi Robertovi ze Salisbury, funkci předsedy vlády Velké Británie. Během první světové války (1916-1919) působil jako ministr zahraničních věcí, poté na pozici lorda předsedy rady (1919-1922, 1925-1929). Celkově strávil na vrcholu britského politického Olympu téměř půl století;

[William Thomas Stead](#) (5. července 1849 - 15. dubna 1912) - britský novinář, redaktor (1880-1889) Pall Mall Gazette¹⁵.

Jako veřejný činitel a esperantista měl velký veřejný vliv. Zabit na Titaniku. Byl to W. Stead, kdo byl první, na koho se C. Rhodes obrátil při organizování „tajné“ společnosti My (We);

[Flora Shaw](#) (1852–1929) byla britská novinářka. V letech 1886-1892 pracovala v Pall Mall Gazette u W. Steada a v roce 1890 se stala redaktorkou odboru kolonií v The Times. Byla to ona, kdo přišel se jménem země - Nigérie. V různých dobách „Rhodéskou společností - Společnost kulatého stolu“ procházelo mnoho lidí, kteří byli nebo kteří se později stali na veřejnosti velmi známými a vlivnými, státníky anglosaského světa obecně a zejména Velké Británie.

Nejvýznamnějším žákem T. G. Huxleyho byl nepochybně anglický spisovatel a publicista [Herbert George Wells](#) (*21. září 1866, Bromley, Londýn, Velká Británie - 13. srpna 1946, Londýn, Londýn, Londýn, Velká Británie), jehož první hlavní vědecko-fantastické dílo - román „[Stroj času](#)“ - revize příběhu z roku 1888 „The Argonauts of Time“ - vyšel v roce 1895 - v roce smrti T. Huxleye a který nejen inspiroval H. Wellse k napsání románu, ale i vštěpoval mu morální a etické konstanty, na jejichž základě by měla být budována společnost budoucnosti, a také podnítil H. Wellse, aby vypracoval prostředky a metody budování společnosti budoucnosti podle těchto předem stanovených parametrů.

Rok, kdy byl H. Wells studentem T. Huxleye, sám H. Wells oceňoval jako rok, který mu dal více než kterýkoli jiný rok jeho života, a nikdy nezapomněl, za co svému učiteli dluží. "*Tehdy jsem si myslel, že je to největší člověk, kterého jsem na své cestě potkal. Nyní jsem si tím jistý ještě pevněji.*" - Napsal v roce 1901 H. Wells. (West G. H. "H. G. Wells: Skica pro portrét" L.: G. Howe, 1930. - s. 49.).

¹⁵ Právě v Pall Mall Gazette v roce 1893 vyšla první literární díla spisovatele sci-fi G.D. Wellse.

H. Wells je nejúspěšnějším příkladem práce hledání intelektuálních pracovníků a jejich zapojení do zajišťování (nad) státní správy Velké Británie a světa, prováděné v rámci neformální soutěže o nejlepší projekt obnovy Britského impéria a celého světa.

Wells byl součástí „tajné“ společnosti známé jako „Koefficient“.

"Jediný zástupce královské skupiny účastníků Anglo-búrské války, kterého jsem osobně znal, byl lord Milner¹⁶. Zdál se mi směle uvažující, ale omezený taktickými triky a výhradami. V roce 1918 napsal předmluvu k mé brožuře „Prvky rekonstrukce“. Setkal jsem se s ním v jednom zařízení – klubu „Koefficient“ – kde se pravidelně jednou měsíčně od roku 1902 do roku 1908 pořádala setkání, na kterých se diskutovala budoucnost naší tajemné říše, někdy nadějná, jindy složitější. Tyto rozhovory hrály v mém vzdělávání důležitou roli. Díky nim jsem poprvé v životě získal docela ucelený obraz o mnoha procesech probíhajících v moderní anglické politice a o myšlení prostředí, ve kterém jsou rozhodnutí organizována a přijímána.

V tomto smyslu byl náš klub přesně tím, co zjevně zmizelo ze současného¹⁷ anglického života. Byl tam duch svobodných pochyb, přinejmenším - potenciálně v podobě dobrého úmyslu. Neustále jsme se ptali: „Co děláme se světem? Co se chystáme se světem dělat?“ I když, možná by bylo správnější říci to takto: „Co oni dělají s naším světem a jak my odpovíme.“

Klub spojoval nejrozmanitější a nejzábavnější mozky. Zdá se, že ho navrhla manželka Sidney Webba¹⁸. Začalo to setkáním u sira Edwarda Graye¹⁹ a pana Haldana (ani jeden z

¹⁶ Alfred Milner, 1. vikomt Milner (1854–1925) - guvernér Cape Colony; po anglo-búrské válce - guvernér búrských republik (1902-1905). Vedl misi do Egypta (1919), která doporučila, aby byla této zemi udělena nezávislost. - Poznámka k str. 386 citovaného vydání - VP.

¹⁷ Monografie byly napsány počátkem 30. let. Dvoudílný *Pokus o autobiografii* H. Wellse poprvé spatřil světlo světa v New Yorku v roce 1934. V roce 1937 vyšla kniha ve skromnější tiskové verzi, a proto byla levnější než první vydání. - Naše poznámka při citování - VP.

¹⁸ Webb Sidney James, Baron Pasfield (1859-1947) - anglický ekonom, socialista a státník. Jeden ze zakladatelů Fabianovy společnosti, autor knihy „Socialismus v Anglii“ (1890). Spolu se svou manželkou Beatrice (1858–1943) napsal řadu knih o historii dělnického hnutí v Anglii. Byl ministrem obchodu v první labouristické vládě (1924) a ve druhé (1929-1931) - ministr kolonií a dominií. Profesor na London School of Economics, kterou založil. Spolu s Beatrice Webb napsal knihu „Průmyslová demokracie“ (1897). V Rusku byla tato kniha vydána pod názvem „Teorie a praxe anglického odborářství“ (1900–1901) a vyvolala ostré negativní hodnocení Lenina. První svazek přeložil sám V. I. Lenin, druhý díl Lenin redigoval. Lenin označoval Webbsa za „typického chválytele anglického filistinismu“ a také za „socialistické vůdce, kteří zásadně zradili socialismus“. Postoj Webbsův k sovětskému Rusku byl nicméně vždy velmi benevolentní. Po cestě do Sovětského svazu (1932) vydal knihu „Sovětský komunismus - nová civilizace“ (1935, čtyři vydání za deset let), během druhé světové války knihu „Pravda o sovětském Rusku“ (1942). Spolu se Shawem zůstával Webb vždy nejmvlivnějšími Fabiánci. - Poznámka k s. 131 citovaného vydání - VP.

¹⁹ Fallodon, vikomt Edward Gray (1862-1933) - britský ministr zahraničí 1905-1916. - Poznámka k s. 358 citovaného vydání - VP.

nich ještě nebyl peerem) ve Whitehall Court, kde byli přítomni takové veličiny jako Bertrand Russell (nyní Lord Russell), Sidney Webb (který se nyní stal lordem Pasfieldem), Leo Maczee (který již v roce 1902 upozorňoval na německou hrozbu a požadoval Velkou válku), Clinton Dawkes ²⁰, který nás spojoval se světem financí, Carlyon Bellars - ostřílený námořník, Pember Reeves ²¹, progresivní Novozélandčan, který se usadil v Anglii, W. A. S. Hewins, L. S. Emery a H. J. Mackinder ²², všichni tři připraveni se pod vedením Josepha Chamberlaina vzbouřit proti volnému obchodu. Později se k nám přidali lord Robert Cecil, Michael Sadler ²³, Henry Newbolt²⁴ (báseň *Drakův buben*), J. Birchinnaff, posílil finanční křídlo, Garvin, podílející se na zničení „*Encyclopaedia Britannica*“, Josiah Wedgwood ²⁵,

²⁰ Dawkes, Sir Clinton Edward (1859–1905) - koloniální úředník. - Naše poznámka při citování - VP.

²¹ Reeves, William Pember (1857–1932) - novinář, politik a ekonom. Redaktor The Canterbury Times, The Littleton Times, člen parlamentu Nového Zélandu (1887–1896), ministr školství, práce a spravedlnosti (1891–1905), Generální reprezentant Nového Zélandu v Anglii (1905–1908).), Ředitel London School of Economics (1908–1920). Autor knih „Vládní experimenty v Austrálii a na Novém Zélandu“ (1902), „Tlustý bílý mrak - historie Nového Zélandu“ (1898), kompilátor sbírky novozélandských básní. - Poznámka k citovanému vydání - VP.

²² Sir Halford John Mackinder (*15. února 1861 - 6. března 1947) - anglický geograf a geopolitik, člen Tajné rady, zakladatel teorie „Heartland“, která položila základ pro doktrínu „geopolitiky“. Samotný Mackinder tento termín nepoužíval. Od roku 1887 učil geografii na Oxfordské univerzitě, kde v roce 1899 vytvořil Geografický institut, jehož byl do roku 1904 ředitelem. V období 1903-1908. byl ředitelem London School of Economics and Political Science. V letech 1910 až 1922 byl členem poslanecké sněmovny a současně v období 1919-1920 působil jako britský vyslanec pro jižní Rusko - uskutečňoval spojení bílého hnutí se Západem. V roce 1904 vyšlo jeho hlavní dílo „Geografický pivot dějin“, ve kterém Mackinder představil koncept Heartland. Mackinder nazval centrální část Eurasie Heartland (angl. Heartland), kolem kterého se nachází vnitřní oblouk (Evropa - Arábie - Indočína) a obvodový oblouk (Amerika (včetně USA) - Afrika - Oceánie). - Naše poznámka při citování. - VP.

²³ Sadler Michael (1888–1957) - spisovatel a vydavatel, od roku 1920 spolupracovník, poté ředitel nakladatelství Constable. Člen pařížské mírové konference (1919), byl členem sekretariátu Společnosti národů, autor pěti románů a biografie Trollope (1927-1928). - Naše poznámka při citování - VP.

²⁴ Newbolt, Sir Henry John (1862-1938) - anglický básník a prozaik, redaktor Mansley Revue (1900-1904). Kniha „Bubny osudu a jiné mořské balady“ (1914). On také vlastní oficiální historii britského námořnictva (1923). - Naše poznámka při citování - VP.

²⁵ Wedgwood Josiah (1872-1943) - lodní inženýr, sloužil v loděnicích, vyznamenaný za statečnost v Anglo-búrské a První světové válce, místopředseda labouristické strany, kancléř Lancaster County v první labouristické vládě (1924). Od roku 1941 baron Wedgwood z Barlastonu. - Naše poznámka při citování - VP.

Lord Milner, John Hugh Smith²⁶, Plukovník Repington²⁷, F.S. Oliver²⁸, CH. F. G. Masterman²⁹ a další.

Vážili jsme si své komunikace a vždy jsme chodili na schůzky. Několik let jsme se setkávali v hotelu St. Ermins ve Westminsteru a později ve Whitehallu v restauraci, kde nyní sídlí divadlo.

<...>

... Bertrand Russell se rozhodně rozešel s klubem. Došlo ke sporu, kde jsem, bohužel, nebyl přítomen. Hewins, Emery a Mackinder prohlásili, že jsou fanaticky oddáni říši. "Toto je moje říše, správná nebo špatná," řekli. Russell odpověděl, že nad říši staví spoustu věcí. Raději by nechal říši zemřít, než obětovat svobodu. Pokud se klub bude hlásit k této oddanosti ... A odešel, jako typický liberál-egocentrik, aniž by se se mnou poradil. Později mi byl objasněn význam sporu. Řekl jsem, že jsem plně na jeho straně. Impérium je pohodlí, ale ne božstvo. " - Herbert George Wells "Zkušenost autobiografie. Odhalení a závěry jedné zcela běžné mysli (od roku 1866). " - M.: „Ladomir“, „Science“, 2007. - s. 389–391.

H. Wells pocházel z chudé rodiny, dostal nesystémové, neformální vzdělání, vydělával si na živobytí jako asistent u malých podnikatelů nebo učil na základní škole, kde mohli učit v základních ročnících studenti středních škol, kteří složili kvalifikační zkoušku a tím se stali učiteli ve škole. Normálně by takto H. Wells vegetoval v nižších vrstvách britské společnosti, ale v roce 1884 přišel na základní školu v Midhurstu, kde pracoval jako asistent učitele, oficiální list ministerstva školství, ve kterém bylo oznámeno, že bylo rozhodnuto konat rozdílové zkoušky a podle jejich výsledků zřídit určitý počet míst pro bezplatné studium na Normal School of Science v South Kensington se stipendiem - guinea³⁰ týdně - a ve zkouškovém období cestovat na veřejné náklady do Londýna a zpět na voze druhé třídy. H. Wells tajně vyplnil dotazník a po skvělých zkouškách byl okamžitě přijat jako „učitel-praktikant“ na jednorozhodný biologický kurz u profesora T. G. Huxley, který byl ve společnosti nesmírně populární a autoritativní, o čemž psaly noviny a se kterým se stýkat bylo považováno za velkou čest.

²⁶ Smith (World-Smith) John Hugh (1905-1968) - absolvent Oxfordu, v diplomatických službách od roku 1945, v různých letech byl velvyslancem v Riu de Janeiro v Káhiře, zastával diplomatické funkce v Chile, Indonésii. - Naše poznámka při citování - VP.

²⁷ [Repington Charles Acort](#) (1858-1925) - plukovník, během první světové války sloužil v Afghánistánu, Barmě, Súdánu, Jižní Africe - válečný zpravodaj. - Naše poznámka při citování - VP.

²⁸ [Oliver Frederick Scott](#) - Naše poznámka při citování - VP.

²⁹ [Masterman Charles Frederick Gurney](#) (1873-1927) - anglický novinář a spisovatel, člen Křesťanské socialistické strany, významný politik, člen sněmovny. Zvláštní popularitu si získal během první světové války, kdy vedl vládní úřad vojenské propagandy. - Naše poznámka při citování - VP.

³⁰ [Guinea](#) se skládala z 21 šilinků, ale libra šterlinků z 20 šilinků. Šilink byl nejběžnější zúčtovací jednotkou ve Velké Británii. Šilink se skládal z 12 pencí (penny). Guinea jako platební jednotka byla zrušena v roce 1817. Součet 21 šilinků do přechodu k desítkovému peněžnímu systému v roce 1971 byl ve Velké Británii nadále nazýván guinea a byl používán jako zúčtovací jednotka. V Guinejích se uváděly ceny za drahé zboží (koně, umělecká díla, dámské toalety), licenční poplatky atd.

Normální škola vědy (později - Royal College of Science a nyní součást Imperial College London - kovárna kádrů Britského impéria a nadnárodní správy) tehdy sestávala ze tří kurzů: biologického, geologického a fyzikálně-astronomického. Každý kurz trval rok. Student, který se zapsal na jeden kurz, v případě úspěšného složení zkoušek přešel na druhý a po absolvování všech tří obdržel univerzitní diplom. Na Normální škole nebylo mnoho studentů: v každém kurzu 20–30 lidí. Asi polovina z nich byla navíc zástupci stejného sociálního prostředí jako H. Wells.

Během studií žil H. Wells ve skutečné nouzi. Ačkoli stipendium – 1 guinea (252 penny) za týden - vypadalo solidně, ve skutečnosti byla většina stipendia vynaložena na pronájem bydlení³¹, protože neexistovala kolej ani žádný druh kompenzace nájemného. H. Wellsovi zbývalo na žití jen 7 šilinků (84 pencí). A i když H. Wells žil prakticky z ruky do úst a jedl hlavně housky za půl pence, na nic jiného mu prakticky žádné peníze nezbyvali: H. Wells měl v té době pouze jeden límec a chodil vždy v slabých botách ...

"Celý rok jsem chodil ošuntělý a v tomto smyslu jsem se stával čím dál více ošklivý. Byl jsem nemocný, žil jsem v chudobě, ale to pro mě ve srovnání s životními vyhlídkami, které se přede mnou odkrývaly, nic neznamenal.

<...> Vadila mi nesystematičnost mého vzdělávání a špatná obecná příprava, ale přesto jsem byl jedním ze tří, kteří složili zkoušku v zoologie v první třídě.

<...> V Jižním Kensingtonu jsem poprvé v životě přišel do kontaktu s myšlenkami, které byly stejně dobré jako moje a navíc lépe vytříbené a stejně jako já, se snažily probrat se ke smyslu života. To mi pomohlo potlačit mou opatrnou a marnou zdrženlivost. " - Wells Herbert George „Autobiografický zážitek. Odhalení a závěry jedné zcela běžné mysli (od roku 1866).“ - M.: „Ladomir“, „Science“, 2007. - s. 112.

Celou svou vědomou existenci věnoval H. Wells hledání nejlepšího způsobu řešení problému, který tak živě zdůraznil ve svém prvním základním sci-fi díle „Stroj času“, které popisuje, kam lidstvo dojde, pokud nezmění cestu, po které jde současný anglosaský svět.

Podle zápletky románu se hlavní postava ocitne v budoucnosti, vzdálené 802 701 let. Cestovatel v času se ke svému zděšení dozví, že v novém lidském světě není vše tak hladké, jak se na první pohled zdá - například se domníval, že Eloi navždy ztratili pocit strachu, ale pak mu došlo, že ten u nich zůstal v podobě nevysvětlitelného a univerzální strachu ze tmy.

³¹ Matka H. Wellse požádala dceru své přítelkyně, která žila na Westbourne Park Street, odkud se dalo chodit do Normální školy pěšky, aby si vzala jejího syna jako nájemníka. To bylo finančně výhodné, protože to umožnilo ušetřit na dopravních nákladech. Ale H. Wells musel žít ve strašných podmínkách: bytná, její přítelkyně, spolumajitelka domu, a jejich manželé se nevyznačovali nijakou vysokou morálkou. Obě měly rády alkohol, a zatímco manželé pracovali, hledaly dobrodružství s jinými muži. A o víkendech chodili všichni společně po zábavách. Obecně lze říci, že život majitelů bytu, kde žil H. Wells, byl pro tuto britskou sociální vrstvu zcela běžný. Opíjení a skandály byly takřka na denním pořádku. Proto se H. Wells pokoušel trávit co nejvíce času samostatným studiem v knihovně, a když už jí zavřeli, vrátil se domů a posadil se s poznámkami na schodišti, kde už dělaly domácí úkoly děti majitelek, protože jejich rodiče už byli v té době v bytě hluchí a opilí. Ráno hostitelka podle podmínek pronájmu bytu připravila snídani a poté H. Wells spěšně odcházel do školy.

Při zkoumání příčiny tohoto jevu Cestovatel v čase nejprve náhodou spatří několik Morlocků v noci a poté za denního světla poprvé narazí na jednoho z nich ve zchátralé temné budově, ze které je přístup do Podzemního světa. Cestovatel se snaží pochopit jeho účel a odváží se udělat riskantní krok - sestoupit do Podzemního světa jednou z ventilačních studní.

Když dosáhl dna, ocitl se v obrovské podzemní jeskyni plné pracujících strojů a mechanismů, které obsluhovaly hordy Morlocků. Nepřipravenost na to, kde se ocitne, přivedla Cestovatele v čase na pokraj smrti a jen zázrakem se mu podařilo uprchnout a vrátit se zpět do horního světa (tj. na povrch Země).

Cesta do podzemí postavila všechno na své místo, zvláště poté, co si Cestovatel uvědomil, co přesně Morlockové jedí. Morlockové, tedy z pohledu Cestovatele, byli potomky dělníků, (tedy v původní společnosti těch „chudých“), kteří celý život žijí v podsvětí a slouží strojům a mechanismům. Jsou mnohem menší a slabší než moderní lidé, pokrytí bílými vlasy a nesnesou jasné světlo.

Eloi jsou potomky bývalé elity společnosti, (tedy v původní společnosti těch „bohatých“), slabí a křehcí tvorové, zcela nepřizpůsobeni k práci. Ti i druzí během dlouhých tisíciletí existence, která nevyžadovala duševní činnost, prakticky ztratili rozum a změnili se v poloviční zvířata. Po mnoho tisíciletí Morlockové poskytovali Eloi vše, co potřebovali, ale postupem času začalo v podzemí docházet jídlo a tak Morlockové začali vycházet za bezměsíčných nocí na povrch, aby Eloi unesli a jedli jejich maso.

Ve snaze vyhnout se takové obudné vyhlídce pro všechny, ale zároveň zachovat davově „elitární“ strukturu společnosti s povinnou anglosaskou nadvládou nad zbytkem světa, začal H. Wells aktivně rozvíjet možné scénáře reorganizace světa v souladu s danými parametry. Tomu se věnují jeho publicistická a umělecká díla.

Při vytváření scénářů transformace společnosti se však H. Wells a obyvatelstvu neviditelní zákazníci a organizátoři jeho aktivit na reorganizaci světa potýkali s tím, že intelektuální potenciál anglosaského světa obecně a zejména Velké Británie, nestačil na vyřešení takového globálního problému.

Tento potenciál stačil na zorganizování první etapy Světové války - První světové války, ale při organizaci druhé etapy, v podmínkách vzniku nového, konceptuálně mocného Ruska – Sovětského svazu, subjektu globální politiky stojícímu proti GP, vznikly velmi vážné problémy.

Proto na základě zásady, že **každý v míře svého chápání toho, co se děje, pracuje na sebe a na své zájmy, a v míře nechápání pracuje na toho, kdo ví a chápe více**, bylo Světu předloženo „**Otevřené Spiknutí**“.

Podstata plánu spočívá ve skutečnosti, že konceptuálně bezmocný dav (včetně těch, kteří si o sobě myslí, že jsou „elita“ a „intelektuálové“) nebude rozumět a chápat, proč jim je tak náhle a otevřeně řečeno, že je chtějí zotročit, a

— ti, kdo morálně přijmou popsany obraz nového světového řádu, budou aktivně rozvíjet scénáře jeho konstrukce a navrhopat různá řešení určitých problémů, které je třeba při budování nového světového řádu vyřešit;

— ti, kdo morálně odmítají tento popsany obraz nového světového řádu, budou navrhopat různé způsoby toho, jak bránit realizaci výstavby nového světového řádu, a tím ukážou slabá místa nejen realizace výstavby plánovaného světového řádu, ale i slabá a zranitelná místa těch, kteří se staví proti stavbě tohoto světa;

a toto vše společně je nezbytné autorům „Otevřeného Spiknutí“, aby mohli úspěšně realizovat své plány a vybudovat deklarovaný Nový světový řád.

„Otevřeného Spiknutí“ bylo veřejnosti představeno ne najednou, ale v několika fázích, z nichž nejvýznamnější je publikace vydaná

— v roce 1926, největší román H. G. Wellse publikovaný ve třech svazcích, Svět Williama Clissolda (The World of William Clissold is a 1926 novel by H.G. Wells published initially in three volumes);

— v roce 1928 a následná rozšířená a revidovaná vydání programového manifestu „Otevřeného Spiknutí: plány světové revoluce“ (The Open Conspiracy: Blue Prints for a World Revolution)³² a

— v roce 1940 další rozvoj deklarovaného programového manifestu - „Nový světový řád“ (The New World Order).

Z uvedených publikací se pro celosvětový brainstorming jeví jako základním manifest „Open Conspiracy: Blueprints of the World Revolution“, který v krátkosti probereme z pohledu celosvětového analytického úkolu rekonstrukce světa.

Potřeba rozsáhlého zveřejnění „Otevřeného Spiknutí“ je přímo uvedena v knize: *„Svět prochází obrovskými změnami.“ Nikdy předtím se životní podmínky nezměnily tak výrazně a tak rychle, jak se změnily pro lidstvo za posledních padesát let. Spěcháme v proudu po sobě jdoucích událostí a nejsme schopni měřit jejich stále rostoucí rychlost. Teprve nyní si začínáme uvědomovat bouřlivou sílu a moc změn, které nás postihly. “ - „I. Moderní krize v záležitostech lidstva.“ - s. 51.³³*

„Musí dojít k transformaci, přestavbě. Ale co je to přestavba? Zatímco nikdo z nás ještě neví, jakým způsobem by se tato velká přestavba měla uskutečnit, celý svět nyní cítí, že

³² Druhé vydání dokončeného manifestu vyšlo v roce 1930 s doplňkovým podtitulem „Druhá verze víry moderního člověka v jasnější a jednodušší prezentaci.“ Třetí vydání manifestu vyšlo v roce 1931 pod názvem „Co budeme dělat se svými životy?“ Poslední vydání vyšlo v roce 1933 v nakladatelství Gollanz v Londýně. Toto vydání bylo přeloženo do ruštiny a vyšlo v malém nákladu a do prodeje se dostalo na konci roku 2020 - Herbert George Wells „The Open Conspiracy“. S předmluvou profesora M. Yu. Katasonova. - M.: Nakladatelství „Kislorod“, 2021. - 288 s. Náklad 1 000 výtisků. “

³³ Dále text citovaný z The Open Conspiracy H.G. Wells. S předmluvou profesora M. Yu. Katasonova. - M.: Nakladatelství „Kislorod“, 2021. - 288 s. “ Při citování je označena kapitola a stránka.

čelíme buď novému vyrovnání, nebo globální katastrofě. Stále více lidí má pocit, že tento přechod nepůjde hladce a bez ztrát.“ - „I. moderní krize v záležitostech lidstva.“ - s. 63.

"Pro většinu z nás, kteří si začínají uvědomovat potřebu žít novým způsobem, je zcela zřejmé, že stát, které určuje strukturu našeho života, je třeba přeformátovat tak, aby splňoval nové požadavky na něj kladené." Ale k tomu musíme především dát do pořádku vlastní mysl. Proč jsme se právě teď probudili a uviděli celou hloubku krize v lidských záležitostech?

Vždyť progresivní změny probíhají s neustálým zrychlováním již po několik století! Museli jsme být velmi nepozorní a naše znalosti v podobě, v jaké k nám přišly, byly v našich hlavách neuspořádané a naše reakce na tuto krizi byla nejasná a zmatená, jinak bychom si pravděpodobně už dávno uvědomili, jak obrovské problémy potřebujeme řešit.

Ale pokud je to tak, že jsme na naše probuzení potřebovali desetiletí, pak je velice pravděpodobné, že ještě nejsme úplně vzhůru. Ještě i nyní si pravděpodobně neuvědomujeme celou škálu prací, které stojí před námi. Dost možná si máme ještě hodně co ujasnit a samozřejmě, se musíme ještě hodně učit. Jednou z našich hlavních a trvalých povinností je proto neustále přemýšlet a pečlivě sledovat způsob, jakým přemýšlíme a jakým způsobem získáváme a používáme získané znalosti. Otevřené Spiknutí by mělo být v zásadě intelektuálním znovuzrozením.“ - „III. musíme zlepšit svou mysl a dát ji do pořádku.“ - str. 69–70.

Je třeba si uvědomit, že H. Wells pocházel z těch sociálních vrstev, které zpočátku neměly přístup ke znalostem o řízení složitých sociálních supersystémů, včetně toho, že neví nic o Zákoně času, který popsal dost neobratně. Byl to přirozený talent, který byl podle cíleného programu vytažen ze své sociální vrstvy, aby využil svůj intelektuální potenciál k řešení problémů globálního managementu.

Pro GP je použití lidí, jako byl H. Wells, nezbytné nejen proto, že jsou jen dalším intelektuálním zdrojem pro řešení problémů s řízením, ale také především proto, že nechápou nic o skutečných mechanizmech, způsobech a metodách a ve skutečnosti ani o samotném nadnárodním řízení a konceptuální moci. A jelikož o GP nic netuší, nemohou se nikde o něm, ani o jeho konceptuální moci podřeknout, ale přitom jsou schopní celkem adekvátně dát intelektuálním elitám různých zemí řešení problému narušení globálního řízení GP.

To znamená, že lidé, jako H. Wells vytvářejí podmínky úkolů řízením a organizují hromadný, globální brainstorming intelektuálů celého světa tak, aby sami tito intelektuály nechápali, že řeší úkoly řízení namířené proti jim samotným. Přesto je o cílech řízení řečeno celkem otevřeně:

"Vyhýbání se válkám, které se objektivně jeví zlem³⁴ a dosažení nových úrovní prosperity a moci³⁵, které se již stávají hmatatelnými, vyžaduje účinnou celosvětovou kontrolu nejen

³⁴ Válka je zlo pro obyčejné lidi, na které během této války dopadnou všechny nesnáze, neštěstí, zlo a utrpení, ale pro organizátory války, kteří prožívají válku v komfortních podmínkách a mají záměrně nadměrnou zdrojovou stabilitu, je válka komplexem opatření, zaměřených na zachycení cizích energetických, přírodních a lidských zdrojů. Ale i pro ty, kteří organizují války, je žádoucí dosáhnout dobytí všech uvedených zdrojů ne v průběhu střetů armád, ve kterých jsou

ozbrojených sil, ale také výroby a pohybu spotřebního zboží, jakož i kontrolu migrace a růstu populace. Je absurdní snít o míru a sociálním pokroku bez této úrovně kontroly. Tyto věci zajišťují, že se stále rostoucím uvolňováním a rozšiřováním lidských schopností lze schopnosti a energii velkého počtu lidí směřovat k prospěšným činnostem vědeckého výzkumu a kreativity. “ - „VI. Cílem je moderní náboženství. “ - str. 104-105.

Toto je zásadní. Pro úspěch jakéhokoli dobytí nebo podrobení je zásadní přinejmenším deaktivovat intelektuální potenciál nepřítele a maximálně zajistit, aby tento intelektuální potenciál nepřítele pracoval pro dobyvatele a proti svým vlastním zájmům³⁶. Právě tento úkol řeší publikace „Otevřeného Spiknutí“ H. Wellse.

tyto zdroje poškozovány, ale v důsledku takové kontroly nad společnostmi, aby tyto zdroje, jakoby sami od sebe, náležely jim, protože aby se zabránilo katastrofám války (v jejím každodenním chápání), musí se lidé sami vlastnictví těchto zdrojů vzdát.

³⁵ V zamlčení zůstává, o čí "prosperitě a moci" se jedná, neboť řízení je vždy vykonáváno v zájmu konkrétního subjektu řízení. H. Wells psal své "Otevřené spiknutí", když "nad britskou říší nikdy nezapadlo slunce", ale britské kolonie se od jiných neodlišovaly žádnou mocí či prosperitou. Otázka prosperity a moci ostatních zemí světa není zdaleka tak jednoznačná, jak v minulosti, tak i v současnosti, jakkoli se to může zdát jinak.

³⁶ „Hlavní je zachovat
celistvost vlastního státu
až na druhém místě je
rozbití druhého státu

Hlavní je uchovat
vlastní vojsko v celku
až na druhém místě je
rozbití cizí vojsko

Hlavní je uchovat
celistvost vlastních vojáků
až na druhém místě je
rozprášit cizí voje

Hlavní je uchovat
celistvost vlastních oddílů
až na druhém místě
je rozdrtit cizí oddíly

Hlavní je uchovat
celistvost vlastních řad
až na druhém místě je
zničit cizí řady

Nejlepší není ten,
kdo ve stu bitev stokrát zvítězil
ale je nejlepší
kdo cizí vojska pokořil bez bitvy

Tak šetříce vlastní způsobilost k boji

"Než budeme hledat přístupy k řešení nevyhnutelných úkolů rekonstrukce, bylo by dobré nastínit hlavní linie a pokusit se změřit rozsah tohoto úkolu. Jaké jsou tyto nové formy nabízené celému lidstvu k povinnému přijetí? Měly by se vyvinout ze starých forem nebo by měly být nastoleny místo nich? A jaký druh pasivního a aktivního odporu je třeba překonat?"

V procesu rekonstrukce života nemůže být žádná pauza. Životní procesy musí být překonávány obvyklým způsobem, každý den. Starý svět by neměl zbankrotovat dříve, dokud z něj nevyroste nový svět jako solventní podnik." - „VII. Co by mělo lidstvo dělat.“ - str. 107-108.

„Otevřené Spiknutí – tedy celosvětové hnutí, které má nahradit, rozšířit nebo sloučit stávající politické, ekonomické a sociální instituty - se musí, dle míry svého rozvití, přiblížit blíž a blíž otázkám praktické kontroly. Na jeho růstu se pravděpodobně bude podílet mnoho aktivních státníků, stejně jako mnoho průmyslových a finančních vůdců a ředitelů. Dokáže asimilovat obrovské množství vzdělaných pracovníků. Jak bude růst a v samotném procesu růstu si bude osvojovat obecné správní řízení a rozvíjet své kritické funkce.“ - „VII. Co by mělo lidstvo dělat.“ - s. 114.

Při realizaci „Otevřeného Spiknutí“ H. Wells a jeho neviditelní inspirátoři upírají člověku samotné právo stát se člověkem, ale zároveň v plném souladu se Zákonem času správně určují způsoby a metody úspěšného dosažení cíle „Otevřeného Spiknutí“.

"Myšlenka Otevřeného Spiknutí bude nyní jednoznačně předváděna." Stane se z něj velké světové hnutí, stejně rozšířené a zjevné, jako socialismus nebo komunismus. Do značné míry tyto hnutí nahradí a přeroste je. Bude to přímo světové náboženství. Tato velká, kypící, asimilovaná masa hnutí, skupin a společností se určitě a zjevně pokusí pohltit celou populaci světa a stát se novou lidskou komunitou." - "XV. Počáteční fáze výstavby Otevřeného Spiknutí." - s. 251.

Tato společnost (*myšleno ta Wellsova*) by se ve své podstatě měla jen málo lišit od společnosti [Morlocků a Elojů](#), protože samotné „Otevřené Spiknutí“ vychází z koncepce zachování davo-„elitární“ struktury společnosti, ve které „člověk je nedokonalé zvíře, nikdy si nezasluhující důvěru ve své nevědomosti. Ani morálně, ani intelektuálně není pojištěn vůči svým chybám. Většina z nás, kteří opustili své mládí, ví, jak málo si můžeme věřit, a radujeme se tomu, že naše činy jsou sledovány a zajištěny tak užitečným dohledem.“³⁷

celému světu se můžeme kdykoli postavit
aniž jsme zbraně ztupili
zabezpečíme to, co jsme získali

To je umění důmyslného útočení!“

[Sun Tzu](#). „Pojednání o válečném umění.“

³⁷ V zamlčení zůstává, kdo, s jakými cíli a jakými metodami provádí tento dohled a tím i korekci dozorce.

Zejména z tohoto důvodu musí hnutí za lepší svět³⁸ opustit výhody tajných metod³⁹ a taktických triků⁴⁰. Musí to nechat na svých oponentech. Od začátku musíme mít jasno ve svém cíli a neriskovat nepochopení našeho postupu.“ - „VIII. Obecná charakteristika vědecké světové komunity“. - s. 119.

"Lidé jsou tvorové s velmi vážnými nedostatky, které přesahují naše obvyklé sklony být hloupý, líný, obyčejným a bránícím se. Máme nejen aktivní tvůrčí impulsy, ale také ostře destruktivní.

Člověk je závistivé zvíře. V dospívání a v mladosti je sobectví extravagantní. V tomto případě se jedná o přirozenou extravaganci a s tím se nedá nic dělat. Mnoho z nás v této fázi by raději, kdyby něco krásného nebo zázračného vůbec neexistovalo, než by existovalo, aniž by nám věnovalo pozornost. Něco z této závistivé závisti, tato arogantní bezohlednost zůstává v každém z nás po celý život.

V horším případě může být člověk extrémně agresivním, zlým, škodlivým a krutým zvířetem. Nikdo z nás není zcela imunní vůči těmto fázím.“ - „XIII. Odpor a nepřátelství v našem vlastním vědomí a podvědomí.“ - str. 213-214.

Tj. H. Wells si vůbec neuvědomuje, že jakýkoli dospělý jedinec biologického druhu „Homo sapiens“ může být nositelem jednoho ze čtyř typů mentální struktury, víceméně stabilních během života:

☒ **Zvířecí typ struktury psychiky** je, když je veškeré chování jednotlivce podřízeno instinktům a uspokojování instinktivních potřeb, *bez ohledu na okolnosti.*

☒ **Struktura psychiky biorobota, „zombie“** - když je chování založeno na kulturně podmíněných automatizmech, a vnitřní psychologický konflikt „instinkty - kulturně podmíněné automatismy“ v situacích chování jsou ve většině případů řešena ve prospěch kulturně podmíněných automatismů.

Pokud však mění se společensko-historické okolnosti vyžadují opuštění tradičních norem chování v konkrétní kultuře a vypracování nových, pak „zombie“ upřednostňuje zavedenou tradici a odmítá možnost kreativity.

☒ **Démonická struktura psychiky** je charakterizována skutečností, že její nositelé jsou schopni tvořivosti a jejich morálně volné vlastnosti mohou překonat jak diktát instinktů, tak historicky zakotvené kulturní normy, mohou rozvíjet nové způsoby chování a řešit problémy, které vyvstávají v jejich osobním životě a v životě společností. Zda to bude dobré nebo zlé - v každodenním chápání těchto jevů ostatními - závisí na jejich skutečné morálce.

³⁸ Nejlepší pro koho? Nejlepší z hlediska jaké koncepce řízení? - naše otázky při citování - VP.

³⁹ Plně v souladu se zákonem času, podle něhož jsou spiknutí založená na spiknutí neschopná, a proto nesmyslná.

⁴⁰ „Strategie bez taktiky je nejpomalejší cestou k vítězství. Taktiky bez strategie jsou jen povyk před porážkou.“ - autorství rčení se připisuje Sun Tzu. Pokud je však subjekt řízení konceptuálně silný, pak jeho veřejné odmítnutí jakýchkoliv strategických nebo taktických technik je samo o sobě strategií i taktikou.

Nalezením té či jiné moci ve společnosti, vyžaduje démonismus bezpodmínečnou službu sobě samému, která vede k nejkrutějším a nejs sofistikováním formám potlačení druhých. Jedna z nejs sofistikováním možností projevu nátlaku ostatních na ctnost, jako model chování, vedla F. M. Dostojevského k práci „Ves Stěpančikovo a její obyvatelé“ (Foma).

☒ **Lidskou strukturu psychiky** charakterizuje skutečnost, že každý z jejích nositelů realizuje poslání člověka - stát se náměstkem Boha na Zemi. V souladu s touto okolností bude svůj osobní vztah s Bohem v životě a smysluplně, dobrovolně a upřímně přispívá k provádění Boží Prozřetelnosti, jak cítí a chápe. Zpětná vazba (ve smyslu poukazování na jeho chyby) je Shora uzavřena skutečností, že se člověk ocitá v těch nebo v jiných situacích, které odpovídají smyslu jeho modlitby a záměrů.

Jinými slovy, **Bůh hovoří s lidmi jazykem životních okolností** a to je morální a etický důkaz *Jim Jeho existence, který od Něho dostává každému, kdo si to přeje*. Tj. pro lidskou strukturu psychiky je v životě normální - neformální, nedogmatická a nerituální víra Bohu a jednání v souladu s Boží prozřetelností po vlastní svobodné vůli, tj. pro člověka je normální pohanství v monoteismu.

Existuje ještě jeden typ struktury psychiky, který si vytvořili lidé sami.

☒ Typ struktury psychiky **padlý** (*tj. psychika snižená do nepřirozena*), je situace, kdy se subjekt patřící k biologickému druhu „Homo sapiens“ omamuje různými psychotropními látkami: alkoholem, tabákem a těžšími drogami naší doby.

To vede k nepřirozenému narušení povahy fyziologie těla jak z hlediska metabolismu, tak z hlediska *fyziologie biologického pole*, což má za následek mnohočetné a rozmanité poruchy duševní činnosti *ve všech jejich aspektech (počínaje prací smyslových orgánů a konče intelektem a projevy vůle)*, charakteristické pro typy psychiky zvířete, zombie a démon (nositelé lidského typu psychiky se neintoxikují).

Člověku podobný subjekt se tak stává nositelem organizace psychiky, která nemá v biosféře přirozené místo, a z hlediska kvality *svého chování*, které neodpovídá převládajícím okolnostem, **se ukazuje jako horší než zvíře**⁴¹. A za toto jeho porušení statusu, který mu byl předurčen v biosféře Země, je neodvratně životem odměněn.

Každý typ struktury psychiky se odráží v chování mnoha lidí - jeho nositelů - generuje kvalitativně definované subkultury, jejichž souhrn tvoří v jejich historickém vývoji kultury lidí a lidstvo jako celek. A to vede k otázkám:

☒ *Jaká kultura, definovaná kvalitou reprodukce v ní v návaznosti generací toho či onoho typu struktury psychiky, je ideálem, který by měl být zaveden v životě lidstva?*

⁴¹ Horší než zvíře - v tom smyslu, že člověk patří do biosféry, zejména do fauny. A protože v biosféře je vše funkční jako v systému, nositelé padlého typu mentální struktury, kteří neplní svůj účel, jsou nejhoršími představiteli fauny. Charles Darwin kdysi řekl: „Opice, jednou opilá brandy, se jí už nikdy nedotkne. A v tomto je opice mnohem chytřejší než většina lidí "- Orangunani jsou kulturním kmenem ", noviny Izvestija, 8. ledna 2003.

Darwin však mluvil o opici, která není pod tlakem psychiky. Není-li tato podmínka splněna, pak je člověk schopen přivyknout si na cokoli, třeba na domácí mazlíčky, včetně alkoholismu, protože při společném soužití je domácí živitel vnímán domácími mazlíčky jako vůdce smečky, který pro ně předepisuje vzorce chování.

☒ Co je zkaženost z pohledu současné koncepce řízení?

☒ Jak se zbavit zvrácených kultur a subkultur, které brání v realizaci zvoleného ideálu?

Právě potřebu řešení tohoto spektra problémů naznačuje název další kapitoly „IX. Rysy budoucí utopie jsou stále nepolapitelné“ - str. 143. Zejména od celoplanetárního brainstormingu ve formě „Otevřeného Spiknutí“ se očekává definování současného stavu globalizačního procesu a vytvoření obrazu budoucnosti, stejně jako způsoby a metody jeho dosažení.

Při tom při budování společnosti budoucnosti vychází H. Wells z toho, že řízený mnohopočetný dav je výlučně nositelem typu psychiky zvíře a padlý (snížený do nepřirozenosti) a nepočtená „elita“ je démonický typ struktury psychiky. Zejména z tohoto konceptuálního výchozího postavení jsou nastaveny všechny úkoly pro planetární brainstorming.

*"Takže jsme formulovali široce, ale zcela jasně, myšlenku světového společenství, která je cílem Otevřeného Spiknutí. Provedli jsme předběžnou studii složení tohoto **hnutí**, která ukázala, že nemůže jít cestou třídního vývoje, ale musí se jednat o konvergenci různých lidí spojených jednou myšlenkou. Jeho prvním úkolem (*toho hnutí*) by mělo být rozvíjet, vysvětlovat a šířit tuto obecnou myšlenku, neustálá kampaň za revoluční⁴² změnu vzdělávání a zavedení moderní ideologie do myslí lidí a následně nesrovnatelně širší úkol realizace jeho myšlenek.“ - "XI. Síly dominující dnes v moderních vyspělých společnostech odolávají Otevřenému Spiknutí a jsou s ním v rozporu. Válka proti tradici". - s. 157.*

"Otevřené Spiknutí nemusí být nutně nepřátelské vůči jakékoli existující vládě." Otevřené Spiknutí není anarchistické hnutí, ale kreativní a organizační hnutí. Snaží se nezničit existující prostředky kontroly a formy lidských asociací, ale pouze je nahradit nebo sjednotit pod jedinou světovou kontrolou.

Pokud lze s ústavami, parlamenty a králi zacházet (dokud globální komunita nedospěje) jako s prozatímními institucemi, „správcí“, pak za předpokladu, že budou podnikat v našem duchu, Otevřené Spiknutí na ně nebude útočit.

Většina vlád však roli dočasných pracovníků nepřijme, protože oni a jejich příznivci trvají na respektu a poslušnosti, což odmítá jakoukoli možnost změny moci.“⁴³ - „XI. Síly dominující dnes v moderních vyspělých společnostech odolávají Otevřenému Spiknutí a jsou s ním v rozporu. Válka proti tradici“. - s. 160.

⁴² Revoluce předpokládá rozchod s tradiční společností a formování nové. Evoluce předpokládá postupnou změnu ve společnosti bez otřesů, aby společnost mohla žít bez krize v neustále se měnícím prostředí.

⁴³ Má se na mysli státní správa, která nechce kvůli nadnárodnímu řízení kompromitovat základní zájmy svých obyvatel.

Proto, abychom zničili tradiční společnost a podřídili stát nadnárodní správě, je třeba vytvořit kádr reformátorů, jejichž morální a etické vlastnosti budou zárukou toho, že zničí svůj stát a podřídí jej nadnárodní správě.

"Otevřené Spiknutí vidí málo užitku v prosté zášti jako hnací síle, k dosažení svých cílů; začíná návrhem, aby se dělnická třída nepozvedala, ale aby se zrušila. Jeho konečným cílem je nechat všechny nekvalifikované dělníky bez práce a odstranit všechny nezpůsobilé – přitom je velice pravděpodobné, že tento postup vyvolá podezření a nedůvěru v nižších vrstvách dnešní průmyslové společnosti.

*Zde, stejně jako ve všech měnicích se sociálních systémech naší doby, (*OS) může jednat pouze s výjimečně chápatícím člověkem, který je schopen posuzovat své současné činy a vztahy za dočasné, nepřipouští si pocit osobního ponížení, a který je schopen, aniž by se cítil ukřivděn, odolávat ostré kritice jeho současné (ne)kvality životního stylu". - "XI. Síly dominující dnes v moderních vyspělých společnostech odolávají Otevřenému Spiknutí a jsou s ním v rozporu. Válka proti tradici ". - s. 186.*

Pokud kritika kvality a způsobu života není založena na porozumění procesům řízení a na zdrojové stabilitě systému, nikdy to nevede ke zvýšení prosperity země, ale podle známých „dřívějších příkladů“ to vždy vede ke zničení státu, ke zničení země a přeměnění jej na surovinový přívěsek nadnárodní správy. Tak byl zničen SSSR, takto byly provedeny všechny „barevné revoluce“, „arabské jaro“.

Hybnou silou těchto revolucí jsou právě lidé, kteří nepociťovali svou osobní sounáležitost s vlastí, nepociťovali osobní ponížení, když v jejich přítomnosti taková „kritika“ ponižovala jejich vlast, ale naopak, osobně se aktivně účastnili v jejím ponižování. Tak byli v SSSR nalezeni a vychováni různí Gorbačovové, Jelcinové, Čubajsovové, kteří svou vlast v určitém okamžiku začali považovat za cizí, kteří ji s potěšením zničili a podřídili nadnárodní správě.

„Otevřené Spiknutí“ je také zaměřeno na hledání a vychovávání různých gorbačovů, jelcinů a čubajů (*klausů, havlů, pánků...) mezi obyvateli různých zemí, aby jim dávali osobní naději, že pokud obětují svou zemi, že je za tu zradu čeká skvělá perspektiva.

"Rozum je mezi těmito temnými národy jemnější a energičtější, proto stále v určité míře zaostávají v hromadění materiálních výhod, které tak zajistily současnou dominanci západní Evropy a Ameriky. V tomto směru může Otevřené Spiknutí slíbit⁴⁴ bezprecedentní vyhlídky."

Najednou mohou přeskočit z potápějící se lodi jejich zastaralého řádu přes hlavu jejich současných podmanitelů přímo do náruče bratrstva vládců světa. Mohou se obětovat pro zachování a přizpůsobení toho nejlepšího a nejvýraznějšího ze svého bohatého kulturního dědictví pro společné účely lidské rasy.

Pomaleji myslícím tohoto zaostalého světa se nový projekt Otevřený Spiknutí nebude zdát o nic lepší, než nová forma západní okupace a oni budou bojovat za osvobození, jako kdyby se jednalo o další projekt tradičního evropského zotročování" - „XII. Odpor méně industrializovaných národů vůči pokroku Otevřeného Spiknutí." - str. 188-189.

⁴⁴ Slíbit – ale bez záruky poskytnutí. Tj. pro všelijaké čubajse „Otevřené spiknutí“ je jen visící „mrkev“ a nezaručuje jim, že tuto „mrkvičku“ získají.

"Pokud bychom hovořili o méně organizovaných společnostech v Rusku a Číně s jejich specifickými zájmy a předsudky, jedná se zde o mnohem širší nevědomost a mnohem děsivější morálku. Rusko je zemí desítek milionů rolníků, ovládaných malou hrstkou inteligence v počtu několika desítek tisíc.

Pouze těchto několik desítek tisíc lidí jsou k dispozici pro vybudování nového světa a při využití ruského systému k aktivní účasti na světovém Spiknutí lze počítat pouze s touto malou menšinou a na její vliv prostřednictvím vhodného vzdělávání neurčitého počtu níže stojících individuí.

Úměrně tomu, jak se přesouváme z evropské části Ruska na východ, podíl rozumných intelektuálů, na které se můžeme obrátit kvůli porozumění a účasti, klesá k nule." - "XII. Odpor méně industrializovaných národů vůči pokroku Otevřeného Spiknutí. - s. 195.

Tj. čím více je člověk spojen se svou zemí, s jejími potřebami a s tvůrčí prací, tím více je pro „Otevřené Spiknutí“ neúčinný. „Otevřené Spiknutí“ je systém pro budování bezpodmínečné davově-„elitární“ kosmopolitní společnosti. I přes „Otevřené Spiknutí“ po Velké říjnové socialistické revoluci pracovali bolševici pro zájmy nejširších pracujících mas populace a přitom využívali celý intelektuální potenciál mas.

Bolševici, kteří budovali lidový stát v zájmu lidí, vytvořili supervelmoc číslo 1 na světě a provádění receptů na „Otevřené Spiknutí“ a rozpad SSSR pomocí úzké skupiny kosmopolitních intelektuálů, kteří před rozpadem SSSR vytvořili nejvyšší řídicí sbor, vedl k tomu, že supervelmoc číslo 1 na světě se stala zemí „třetího světa“ s extrémně chudou populací, surovinovým přívěskem Západu, ve kterém, před až do příchodu V. V. Putina národ nezadržitelně vymíral.

„Zásadně nejdůležitější otázky, u nichž je třeba dosáhnout jednomyslnosti od samého počátku, jsou:

zaprvé – jednoznačně dočasný charakter všech stávajících vlád, a tedy následně jednoznačně dočasný charakter jakékoli s nimi související loajality;

zadruhé - prvořadý význam kontroly početnosti populace z hlediska biologie člověka a možnosti, které tato kontrola poskytuje, k eliminaci nákladů na boj o existenci; a...

zatřetí - naléhavá potřeba odolat současnému tradičnímu sklouznutí do války.

Pochopení zásadního významu těchto úkolů je dokonalým testem pro pochopení podstaty Otevřeného Spiknutí. Skupiny, které se dohodnou na těchto otázkách a na společné interpretaci historie, budou hledat příznivce, rozšiřovat se a snažit se spojit a spolupracovat se příznivými skupinami za účelem dosažení společných cílů. " - "XIV. Hnutí Otevřené Spiknutí začíná diskusí, vysvětlením a propagandou. " - s. 222. ⁴⁵

⁴⁵ Další podrobnosti bod po bodu - viz str. 229 citovaného vydání.

(*Ze str. 229 citovaného vydání:

Ideálně můžeme vydělit 7 základních principů, které definují „Otevřené Spiknutí“:

1. Uznání jednoznačně dočasné povahy stávajících vlád a našeho souhlasu s nimi, a to jak v praktické, tak i teoretické rovině.

Právě s touto zkouškou byli v SSSR identifikováni různí Gorbačovové, Jelcinové, Čubajsovové a na základě skutečnosti, že se sdružili a vytvořili nejvyšší státní správu, byl Sovětský svaz zničen. Přesně stejným způsobem jsou ničeny i ostatní státy.

"Politická práce Otevřeného Spiknutí musí být prováděna na dvou úrovních a zcela odlišnými způsoby." Jeho hlavní politickou myšlenkou, politickou strategií je oslabení nebo zničení, vstřebání nebo svržení stávajících vlád. Musí ale také docházet i k taktickému odklonění správních sil a zdrojů na ekonomické a vzdělávací mechanismy moderního typu.

Skutečnost, že země nebo region jsou nevhodné jako správní jednotka a jsou nakonec odsouzeny k pohlcení nějakým komplexnějším a ekonomičtějším systémem vlády, není důvodem, proč by její administrativa mezitím neměla spolupracovat s Otevřeným Spiknutím. Nacionalismus u moci, podporující volný obchod je lepší, než nacionalismus zavádějící vysoké tarify⁴⁶ a pacifistický stranický liberalismus je lepší, než agresivní stranické vlastenectví.

Toto přivádí k životu ještě jednu skupinu, infiltrovanou do všech možných politických uskupení, jejímž úkolem bude využít veškerou moc Otevřeného Spiknutí jako efektivní hlasovací nebo agitační sílu.

<...>

Otevřený Spiklenec může patřit do jedné nebo více skupin, stejně jako do zvláštních společností a organizací v rámci hnutí, často ve spolupráci s částečně sympatizujícími lidmi, kteří zatím ještě nevstoupili do jeho řad. " - "XV. Počáteční fáze výstavby Otevřeného Spiknutí." - str. 248-250.

Tj. Aby bylo „Otevřené Spiknutí“ úspěšné, je nezbytně nutné pro zachování vnějšího obrazu sociálního systému měnit jeho obsah, dokud nenastane čas, kdy bude možné zahodit jakékoliv předstírání a mimikry a odhalit představený obsah v jeho

2. Odhodlání všemi dostupnými prostředky minimalizovat konflikty těchto vlád, jejich využívání lidí a majetku k vojenským účelům a jejich zasahování do budování světového ekonomického systému.

3. Odhodlání nahradit soukromé, místní nebo národní majetky, alespoň v oblasti bankovních úvěrů, dopravy a výroby základních potravin, zodpovědným globálním řízením, sloužícím společným cílům lidské rasy.

4. Praktické uznání potřeby světové biologické kontroly nad populací a epidemickými nemocemi.

5. Podpora minimálního standardu individuální svobody a životní úrovně ve světě.

6. Konečnou odpovědností je podřídit osobní kariéru vytvoření globální vlády, schopné plnit tyto úkoly, a obecnému rozvoji lidského poznání, schopností a moci.

7. Těm samým přiznat, že naše nesmrtelnost je podmíněná a spočívá v nesmrtelnosti lidské rasy, nikoliv v naší individuální nesmrtelnosti.

⁴⁶ Ve skutečnosti nacionalismus na moderní Ukrajině existuje pouze proto, aby nadnárodní správa mohla svobodně provádět loupeže a genocidu obyvatel Ukrajiny.

pravém obrazu. Dobrým příkladem jsou „Gorbačovova perestrojka“ a „Jelcinovy reformy“.

„Dokud Otevřené Spiknutí nevyvine své vlastní metody reprodukce, bude ono v každém dalším pokolení zůstat hnutím menšiny intelektuálních [konvertitů](#).“ - "XVII. Kreativně konstruktivní dům, rodina, sociální skupina a škola: současná ztráta idealistické energie." - s. 266.

„Otevřené Spiknutí“ a priori popírá tradiční rodinu, a proto „intelektuálové“ celého světa pracují na pěstování světové [homosexuality](#), náhradního mateřství a umělé produkce dětí. A veškerá nadnárodní mezinárodní politika je založena na přesvědčení, že

"Nejkontroverznějším faktorem moderního liberálního a radikálního myšlení je jeho zaujatost proti zasahování vysoce rozvinutých moderních států do záležitostí méně stabilních a méně rozvinutých zemí.

Toto je prohlášeno za „imperialismus“ a je to považováno za zločin. Takový zásah by samozřejmě mohl mít groteskní a nebezpečné formy v kontextu slábnoucích tradic národní konkurence, ale podle toho, jak dochází ke slučování atlantických států, zvyšuje se možnost a nutnost zavedení světové kontroly nad zeměmi s neefektivní správou věcí veřejných a vnitřními nepokoji.“ - "XVIII. Zřízení světové kontroly a jednotného světového státu v důsledku postupného rozvoje činností Otevřeného Spiknutí: nebezpečí počátečních pokusů.“ - s. 278.

„Otevřené Spiknutí“ je ve své podstatě kompetentně a podrobně formulovaným technickým úkolem pro vývoj a realizaci projektu na vytvoření společnosti budoucnosti podle předem stanovených parametrů.

Celkově je „Otevřené Spiknutí“ jasným příkladem toho, jak konceptuálně mocné řízení nepřímo⁴⁷ stanoví úkol brainstormingu hledat řešení problému takovým způsobem, aby i zjevné, ale konceptuálně bezmocné protivníky Spiknutí svojí intelektuální aktivitou pracovali na jeho úspěšné realizaci.

Častou chybou takových odpůrců ničení svých států a svého národu je to, že se zaměřují na vysvětlování obludného nebezpečí „Otevřeného Spiknutí“ lidem po celém světě.

Analytici, kteří se vrhli na odhalení „Otevřeného Spiknutí“, nechápou, že jednájí v zájmu tohoto konkrétního spiknutí, protože pro spiklence identifikují problémy, které jim je třeba vyřešit pro úspěšné provedení spiknutí. Autorům „Otevřeného spiknutí“ jsou pro rozvoj, prohloubení a realizaci „Otevřeného Spiknutí“ stejně nezbytné jak činy stoupců Spiknutí, tak i kritika jeho odpůrců.

⁴⁷ Sám H. Wells – jevícím se pro dav autorem „Otevřeného spiknutí“ – je konceptuálně bezmocný intelektuál, podílející se na hledání a vývoji řešení konkrétních manažerských problémů.

Aby bylo možné eliminovat „Otevřené Spiknutí“, je nutné s ním nebojovat, ale navrhnout svůj vlastní projekt reorganizace světa, který bude v globálním významu rovnocenný nebo ještě lepší.

Při realizaci takového projektu sami lidé přijdou na podstatu „Otevřeného Spiknutí“ a to bude při realizaci alternativního projektu, automaticky odvrženo.

Takový projekt byl vytvořen v Rusku - jedná se o Koncepti obecné bezpečnosti, která poskytuje znalosti o řízení komplexních sociálních supersystémů. Tyto znalosti umožňují identifikovat a eliminovat jakákoli „Otevřená spiknutí“, která jsou zaměřena k újmě lidí.

* * *

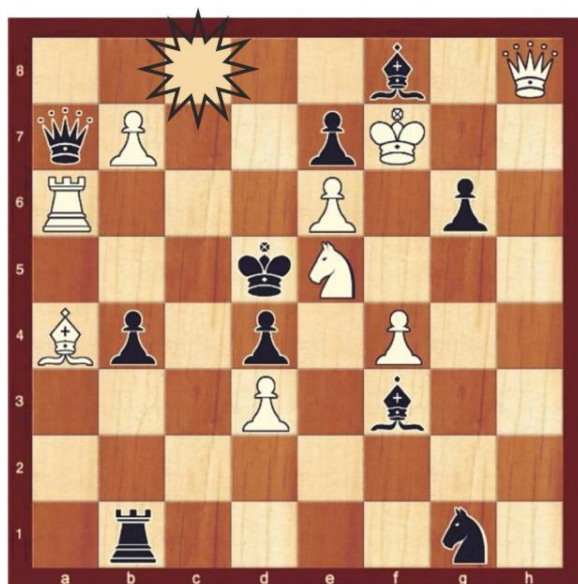
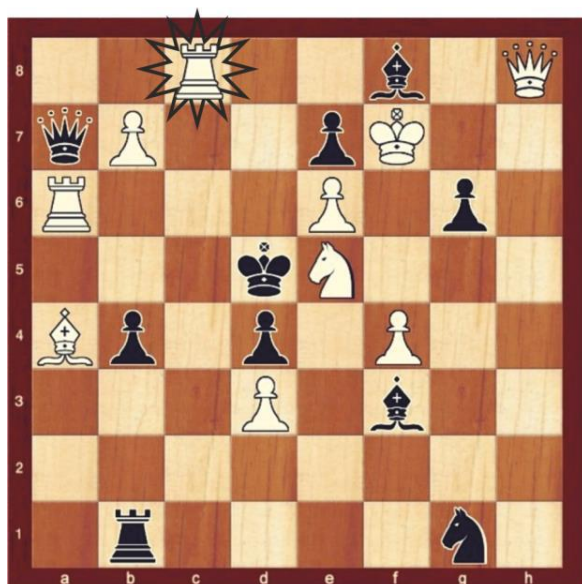
Západ je stále nucen používat tyto «dopotopní» metody provádění «brainstormingu» v konkrétních otázkách řízení, protože dosud nebyl schopen vyřešit problém rozvoje plnohodnotné metodiky pro získávání a zpracování informací, která by byla přístupná široké veřejnosti.

Tento úkol - vytvoření plně funkční metodiky, přístupné k osvojení širokým masám, byl v Rusku vyřešen týmem Vnitřního Prediktoru SSSR. Tato metodika je nastíněna v Koncepti obecné bezpečnosti.

Analytika – to je co nejpřesnější výpočet založený na porovnání známých informací.

Nejbližším příkladem je šachová hra. Například šachová úloha - hra má být ukončena matem pro černého, a na šachovnici chybí klíčová figura bílého, ta, která zabezpečuje matovou kombinaci. Je pravděpodobné, že na šachovnici chybí ještě další figurky bílého i černého, ale ty jsou tzv. mimo hru, nezasahují do děje propočtem. Onu jednu klíčovou figuru bílého, která na šachovnici chybí, i její postavení, hráč propočtem možností a logickým myšlením snadno určí. Jedná se o výpočet, ne spekulaci.

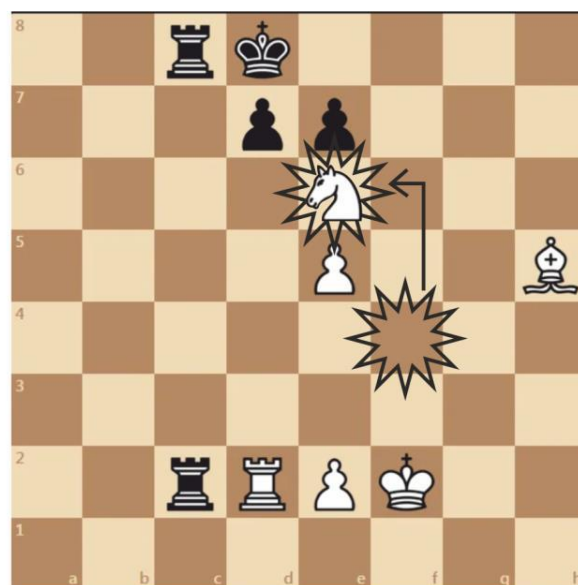
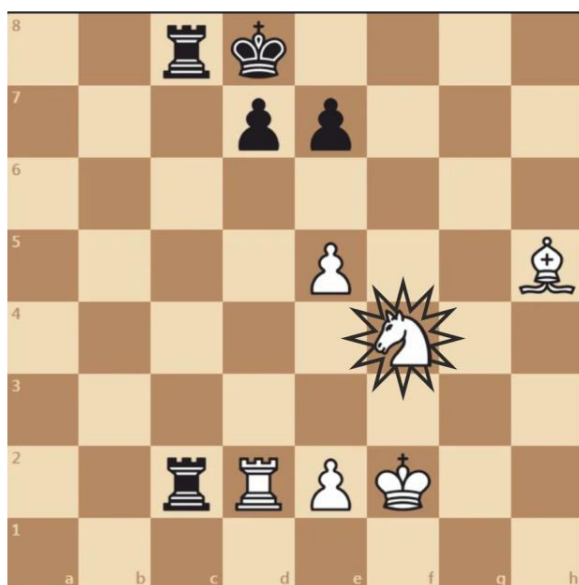
Mimochodem právě na tomto „pohořel“ na šachovém turnaji ve Vasjukách „velký kombinátor“ Ostap Bender, který odtáhl klíčovou soupeřovu figurku ze šachovnice. A skutečnost, že „všechny tahy byly zaznamenány“, usnadnila a urychlila proces dokazování Benderových podvodů ve hře.

Mat

Další formou analýzy jsou šachové úkoly "Mat v n-tazích»

Na obrázku je nejjednodušší úkol "Mat prvním tahem".

Mat prvním tahem

Je to jednoduché, úkol "mat 2. tahem" znamená podmínku provedení takového prvního tahu bílého, který donutí soupeře táhnout tak, aby druhým tahem mohl dát mat. A čím více tahů musí hráč udělat, aby soupeře matoval, tím musí být vytvořen složitější algoritmus tahů, které donutí soupeře kráčet v algoritmu, který potřebujete, tj. donutit soupeře k tomu, co se v šachu nazývá zugzwang - vynucený tah.

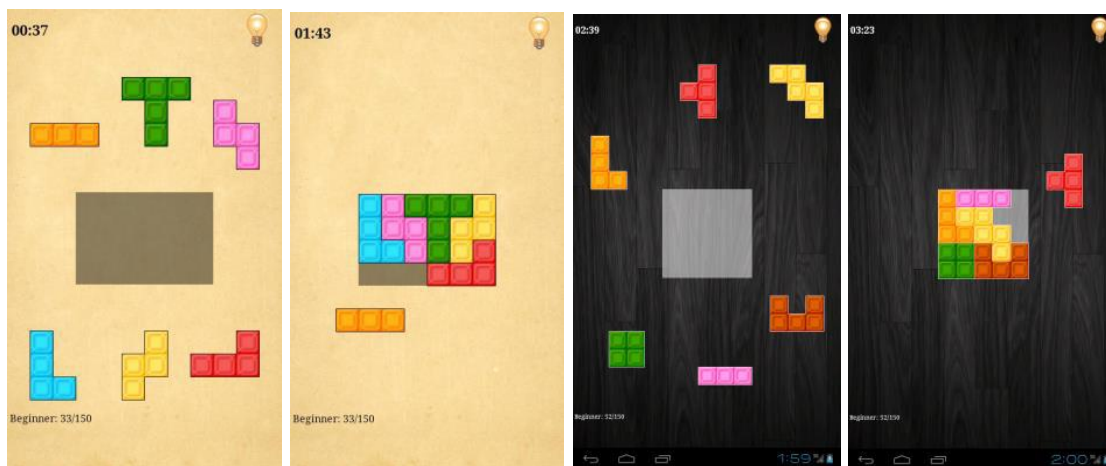
Abyste mohli hrát šachy, musíte vědět, kolik políček má šachovnice, jaké figurky se ve hře používají a podle jakých pravidel se hra hraje. Tj. šachový hráč si musí jasně představit určitou integritu, systém, ve kterém se hra hraje. Každá figurka má ve hře své

vlastní místo a své vlastní vlastnosti, které určují možnosti chování a pohybu na šachovnici a interakci s druhými figurkami (králové nemohou být na sousedních buňkách atd.).

Pro to, abychom mohli hrát „šachy Života“, je pro úspěch v životě nezbytné, pochopit integritu systému. Pokud taková integrita neexistuje, pak špatné kroky jistě povedou přinejmenším k neúspěchu a při nejhorším ke katastrofě manažera osobně, včetně jeho podřízených. Zejména analytika umožňuje určit stav systému, jeho integritu a vzájemné propojení jednotlivých prvků.

Jak to vypadá v životě, lze pochopit na obrázku slavné hry, kterou lze nainstalovat do smartphonu Clever Blocks.

Hra spočívá v tom, že hráč musí kombinovat geometrické tvary různých tvarů tak, aby se vešly do přesně vymezeného prostoru. Jak hrát tuto hru lze pochopit z níže uvedených snímků, z nejjednodušší úrovně hry pro začátečníky.

První obrázek ukazuje počáteční obrazce: geometrické tvary a pole, do kterých mají být umístěny. Na druhém obrázku - všechny obrazce jsou uloženy do polí podle potřeby, zůstává poslední, jejíž umístění je zřejmé.

Je to analytika, která určuje, jak jsou figurky (objekty) propojeny. Po určení jejich vzájemných vztahů není problém, figurky poskládat a uvidět systém jako celek. Tato pravidla analytiky jsou stejná jak pro tuto hru, tak i pro „hru Života“.

* * *

Musíme však pochopit, že uvidět systém jako celek, identifikovat jednotlivé segmenty tohoto systému, je možné pouze tehdy, existuje-li mozaikový světonázor. Tj. když analytik a priori zjistí, že všechny události a jevy na světě jsou vzájemně propojeny a v konečném důsledku představují jeden obrázek složený z jednotlivých prvků-segmentů.

Existuje dětská hračka „kaleidoskop“. Obvykle je tato hračka trubičkou, ve které jsou zrcadla zabudovaná do trojúhelníku namířená proti sobě a mezi zrcadly jsou barevné skleněné kamínky. Jeden konec trubičky je zaslepený a druhý má kukátko, aby bylo možné dívat se dovnitř. Při pohledu kukátkem do této trubičky se před divákem objeví ozdobný dekorativní obraz barevných fragmentů. Pokud trubičkou zatřepete nebo ji pootočíte mírně kolem své osy, aby se barevné oblázky alespoň trochu pohnuly ze svých míst, pak se obrazová ozdoba úplně změní a nezbude žádná stopa po předchozím obrazovém ornamentu.

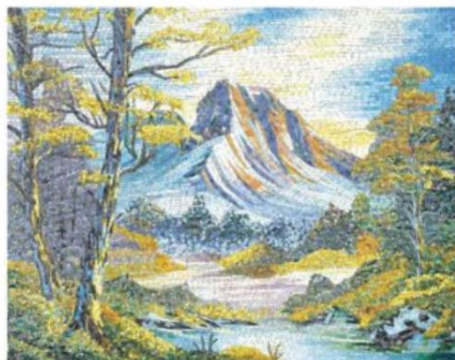
Něco podobného se děje v očích drtivé většiny populace planety Země, přičemž nejen obyčejných lidí, ale také politiků, politických vědců, analytiků, když se v důsledku „demokratických“ „voleb“ nebo státního převratu dostane k moci nový p-rezident nebo vláda: obvyklý obraz světa se nečekaně sesype a každý začne „hádat z kávové sedliny“, co a jak bude ve státě a ve světě.

Chcete-li zmást osobu s kaleidoskopickým světonázorem, nepotřebujete ani přidávat ani odstraňovat žádný prvek ze společenského života - stačí vyměnit postavy, které jsou vnímány jako klíčoví hráči, a obraz světa se pro osobu s kaleidoskopickým světonázorem radikálně změní, jako se mění obrazy v hračkovém kaleidoskopu při míchání barevných kamínků.

V mozaice jsou však barevné kamínky složeny ve výkres (obrázek) a bez ohledu na to, kolik kamínků v tomto výkresu chybí, kontury budou zachovány, obrys výkresu bude dostatečný, aby kreslicí body mohly být použity k dokončení výkresu, což pak může člověk udělat buď v mysli, nebo v praxi. A pouze v případě, že objem kamínků zbývajících ve výkresu není dostatečný k uchování nezbytných referenčních bodů, na základě kterých lze kresbu dokončit, pak by bylo možné dokončit takový výkres, který se bude lišit od toho, který měl být původně. To je však možné pouze tehdy, pokud dokončíte kresbu na základě spekulací, nikoli na základě skutečných informací.

Pokud tedy člověk vnímá svět jako mozaiku, celostně, v jednom, potom, opírajíc se o referenční body tohoto integrálního mozaikového obrazu světa, bude vždy schopen porozumět složitosti politického života země, státu a světa. Jediné, co odlišuje mozaikové vnímání veřejného života od vnímání mozaikové kresby, je to, že se nevyhodnocují statické formy obrazu, ale dynamické procesy sociálního života.

Калейдоскопическое и мозаичное мировоззрение

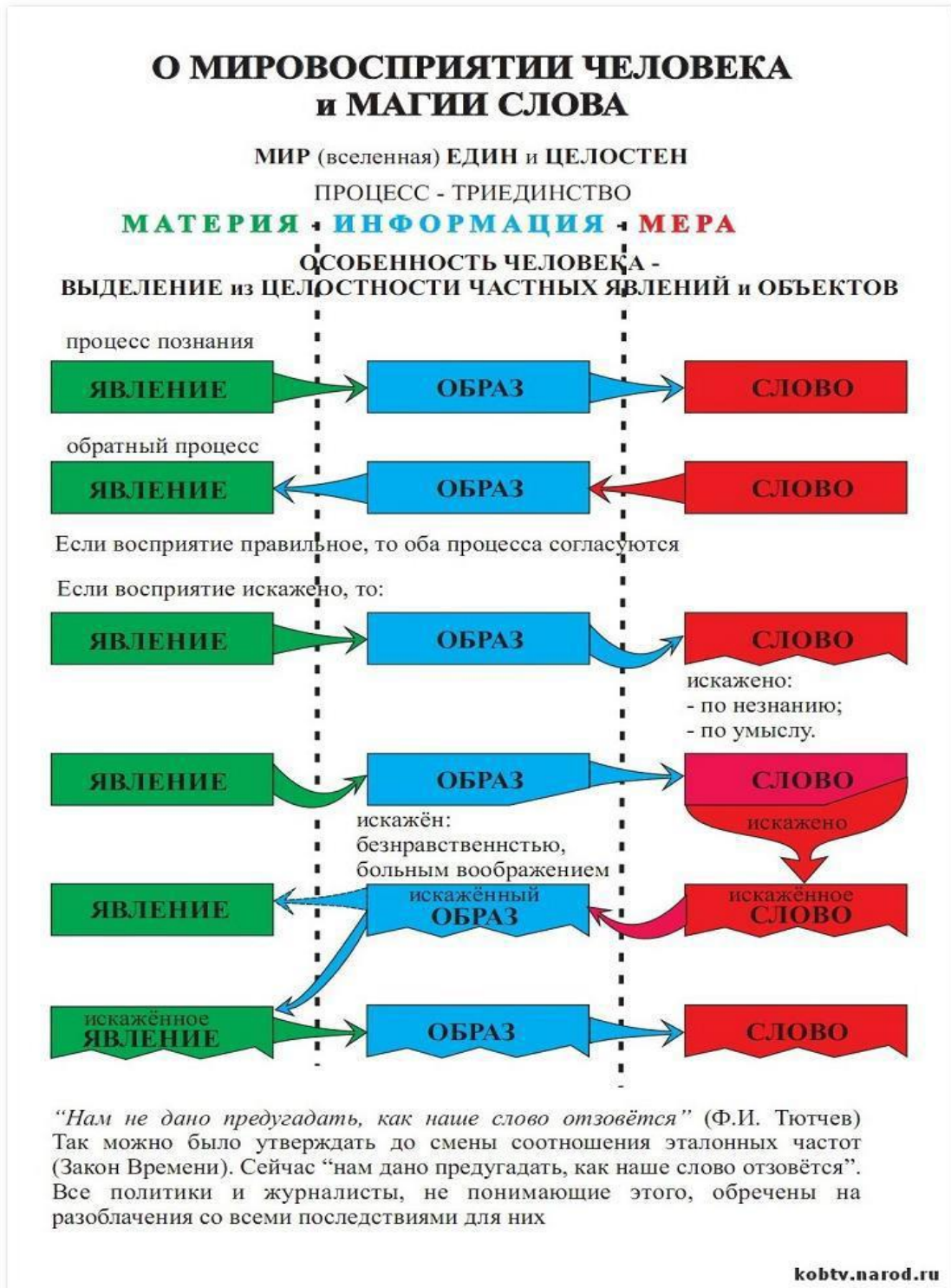
Калейдоскопическое восприятие мира:

- всё случайно,
- кругом хаос,
- причинно-следственных связей нет.

Мозаичное восприятие мира:

- мир един и целостен,
- всё упорядоченно,
- всё взаимосвязано и взаимозависимо по мере развития.

A stejně jako ve statické mozaice se velké fragmenty obrazu skládají z menších prvků, tak velké dynamické procesy společenského života se skládají z malých, které spojením a doplňováním se navzájem tvoří jeden velký proces, jako potoky a malé řeky tvoří velké řeky, které se vlévají do moří, které pak tvoří oceány.

Ale pro člověka vždy nestačí vidět obraz světa správně, je důležité, aby člověk správně popsal tento obraz světa v přísných lexikálních formách. To je nezbytné, protože správný popis procesů a jevů pro ostatní umožňuje člověku vybudovat společenský život, aby se minimalizovala možnost vstupu do různých krizí a katastrof. Plně lze krize a katastrofy vyloučit z veřejného života pouze, pokud bude celé lidstvo žít v souladu s Boží prozřetelností. Čím více člověk (společnost) žije v souladu s Boží prozřetelností, tím méně krizí a katastrof se stává v životě jeho i v životě celé společnosti.

Pokud osoba pro okolí správně popisuje probíhající procesy a jevy, pak si okolní lidé vytvoří správný obraz těchto procesů a jevů, a proto budou reakce a jednání lidí správné. Pokud osoba z nějakého důvodu nesprávně popisuje procesy a jevy, pak budou mít ostatní klamnou představu o procesech a jevech, což bude znamenat, že jednání těchto lidí bude odlišné od toho, které by bylo objektivně nezbytné, pro skutečné procesy a jevy. Špatné jednání okolních (*druhých*) pak může být katastrofální pro toho, kdo nesprávně popsal tyto procesy a jevy.

V tomto smyslu je nebezpečné používání slov a termínů, které vyjadřují či popisují procesy a jevy ve formátu „samozřejmostí“. Tyto „samozřejmosti“ mohou znamenat pro jednu osobu jedno a pro druhou osobu druhé, což v důsledku takového použití přenosu informací ve formátu „samozřejmostí“, porodí chybu ve zpětné vazbě řízení i neadekvátní reakce na skutečné procesy a jevy.

Analytika – to není věštění z kávové sedliny, ani žádná spekulace, ale přesné porozumění tomu, jak jsou prvky vzájemně propojeny. Stejně jako ve hře Clever Blocks není možné složit geometrické tvary bez pochopení toho, jak tyto tvary zapadají do sebe, tak také při skládání puzzlů nemůžete umístit jednu puzzle na místo druhého - každá puzzle má svůj vlastní tvar a svůj vlastní fragment obrázku, a proto je pro složení obrázku nutné, aby souhlasily nejen geometrické tvary puzzle, ale také fragmenty obrázku.

Také zde není místo na žádné domněnky - skládající puzzle by neměl hádat, co přesně obsahuje jeden nebo druhý fragment skládačky, ale měl by hledat shodu. Například, pokud je na obrázku zobrazen strom s velkou větví, skládající skládačku by neměl hádat, jak vypadá dosud nespojená větev, ale postupně, krok za krokem, vyhledávat kousky skládačky do té doby, dokud se tato větev na obrázku neobjeví kompletní. Dokud nebudou puzzle poskládány, skládající nebude vědět, jaká je „větev“ - dlouhá nebo krátká, zda je zakřivená nebo rovná, zda na ní jsou listy nebo ne, možná je na větví hnízdo nebo na ní sedí pták, anebo také větev může být zlomená. To vše se postupně vyjasní, jakmile se fragmenty obrazu spojí. Totéž platí pro celý obrázek - pro všechny prvky na něm zobrazené. Není třeba hádat, kdo nebo co jiného je ještě na obrázku zobrazeno a co je například na stole – jen je potřeba sestavit z puzzlů obrázek.

Z pohledu analytiky:

- forma puzzle = proces;
- fragment obrázku na samostatné puzzle = procesní algoritmus;
- ohraničení fragmentu obrázku (obrys obrázku) = příchozí/odchozí informační modul.

Proto skládající puzzle, musí při hledání hodících se k sobě kousků skládačky, hledat shodu odchozího (tj. již vloženého do obrázku fragmentu skládačky) informačního modulu s přicházejícím informačním modulem - fragmentem skládačky, který je mezi ostatními fragmenty, které dosud nenašly své místo ve skládačce. Mělo by být zřejmé, že existují „složitě“ skládačky, jejichž fragmenty se zase skládají z menších fragmentů. A tato roztržitost jednotlivých skládaček do menších a menších může pokračovat až k hranici, která je nezbytná pro úplné detailování objemnější skládačky.

Pro člověka má tato fragmentace skládaček na menší skládačky velmi konkrétní praktickou hodnotu, kterou v žádném případě nelze v analytice ignorovat. Jde o to - jaká úroveň podrobností a chápání procesů, probíhajících ve Světě, je nezbytná pro člověka v jeho životě. Například u velké většiny světové populace poznávání zeměpisu obecně a politické geografie světa končí na úrovni školních znalostí, které poskytují školní osnovy, a stupněm, v jakém je osvojena konkrétní osobou. Velmi často pro člověka existence určité země končí tím, že ví, že taková země existuje, i když ji někdy nemůže na mapě najít a také si může země navzájem plést.

Tak například, když v roce 2003 zahájila mezinárodní koalice vedená Spojenými státy válku proti Iráku, američtí občané byli v rozpacích, jak vyslovit název země - Irák nebo Irán? V roce 2008, když došlo k vojenské porážce Gruzie, poté, co napadla Jižní Osetie a spáchala tam genocidu obyčejných obyvatel, byli američtí občané rozhořčeni, že americká vláda nedělala nic, aby odrazila „ruskou agresi v USA“ a „proč“ Ruské tanky se pohybují napříč americkým územím “ - a to vše proto, že Gruzie a americký stát Georgia jsou psány a vyslovovány v angličtině stejně - Georgia.

Tato a další fakta projevu negramotnosti způsobují smích lidí vzdělanějších. Tito „vzdělanější“ lidé však za jiných okolností, například při vysvětlení politického života své vlastní země, vykazují stejnou úroveň neschopnosti pochopit politický život své vlastní země jako ti, kterým se „vzdělanější“ smáli, když demonstrovali nekompetence v oblasti geografie.

Toto se děje se šosáckým přístupem k životu, kdy se všechny zájmy zužují pouze na zájmy, zahrnuté v okruh jejich chápání a to pouze těch procesů a jevů, které mají bezprostřední dopad na lidský život.

Horizont šosáka zaostalce je omezen rozsahem jeho života - práce, rodiny, přátel, koníčků. Šosák zaostalec ví, že musí vycházet za prací, aby vydělal peníze, aby jeho rodina žila a měl prostředky na koníčky. Při tom však šosák zaostalec neví a nechápe, jak se provádí řízení té činnosti, za kterou je šosák placený. Šosák zaostalec například nerozumí tomu, jak a proč mu zadrželi výplatu nebo proč podnik, kde šosák zaostalec pracoval, zkrachoval. To vše si zaostalec představuje jako nějaký abstraktní modul,

kterému nerozumí, ale který šosák zaostalec komentuje, bohužel však pouze z pohledu a chápání své odborné způsobilosti.

V míře toho, jak profesionální činnost šosáka zaostalec vyžaduje porozumění těchto, ve vztahu k jeho bezprostředním povinnostem, vyšším procesům řízení, šosák zaostalec stále více vtahuje do sféry svého chápání tyto objemnější procesy, ale při tom horizont, vidění světa a vnímání světa šosáka zaostalec ne a ne plně pochopit svět kolem sebe a procesy v něm probíhající. Poté mohou manažerská místa veřejného významu jako celku obsadit a často obsazují lidé, jejichž neschopnost je pro lidi tím viditelnější, čím více jsou tito lidé nuceni vést osobní komunikaci s ostatními.⁴⁸

Avšak praktické výsledky manažerské nekompetence osoby s omezeným rozhledem a omezeným viděním a vnímáním světa však budou pro lidi podřízené takovému manažerovi a pro svět kolem něj o to tragičtější, čím vyšší služební postavení bude šosák zaostalec zajímat a čím více rozmanitější bude zdrojový potenciál státu, k jehož řízení se dostane šosák zaostalec, který vnímá svět roztržštěně a výhradně v rámci pracovních instrukcí, neznalý o nedílnosti a vzájemné propojenosti všech procesů a dějů ve světě.

Normálním pro člověka se jeví mozaikové vnímání světa, když si je vědom integrity světa jako celku a vzájemného propojení procesů, které v něm probíhají. V tomto případě člověk chápe, jak jeho život, život jeho rodiny a profesní činnost závisí na procesech, probíhajících v jeho zemi a ve světě. V tomto případě je pro člověka důležité, popsat „puzzle“ bezprostředně související s jeho životem, životem jeho rodiny a jeho profesními činnostmi. Přičemž tato detailizace NENÍ povinná být úplná.

Pokud aplikujeme obraz puzzlů na život člověka, pak sám člověk a členové jeho rodiny tvoří oddělené fragmenty jednoho kusu skládačky (rodiny), což je zase fragment komplexnější sociální komunity (vesnice, město, region, země, stát, svět). A sociální společenství se skládá ze skládanek, které zase sestávají ze stále menších fragmentů, které tvoří národní hospodářskou činnost, zajišťující životně důležité funkce společnosti, rodiny a člověka. Toto vzájemné propojení různých fragmentů národních ekonomických a sociálních „skládaček“ si můžeme představit v (nejprimitivnější) podobě 3D (objemných) skládaček.

S takovým chápáním světa si musí člověk rozvést do detailů «puzzle» - procesy, které mají pro jeho život jednoznačně – uplatnitelný význam. Čím menší význam budou mít «puzzle» - procesy pro život konkrétního člověka, tím menší detailizace se vyžaduje. **Nicméně pro toho člověka je zásadně důležité vědět, kde a jak, pokud je to nutné, můžete získat potřebné podrobnosti o tomto procesu, o této «puzzly».**

To lze porovnat se skutečností, že osoba, která má obecnou představu o geografii planety Země obecně a o politické geografii, minimálně ví, že ta či jiná země se nachází

⁴⁸ Zářným příkladem byla Jennifer René Psaki, (nar. 1. prosince 1978, Stamford, Connecticut, USA), která byla Obamovým asistentem pro vztahy (2009–2011 a 2015–2017) a oficiálním zástupcem ministerstva zahraničí USA (2013–2015).

na konkrétním kontinentu, přičemž úměrně tomu má o zemi obecnou představu, kterou může rozšířit prostřednictvím internetu, odborné literatury, případně pokcem s občanem té země nebo v důsledku cesty do této země. V každém případě to bude jiná úroveň znalostí, která doplní již existující úroveň informací o zemi, kterou osoba již měla.

Přičemž úroveň znalostí, získaných ze specializovaných publikací bude mnohonásobně vyšší, než úroveň znalostí získaných v důsledku osobní cesty, protože specializované publikace shrnují osobní zkušenosti mnoha lidí, současníků i minulých generací. Znalosti získané v důsledku osobní cesty však znásobují znalosti, získané z odborných publikací, protože umožňují cítit a vžít se do atmosféry sociálního života v zemi. To je to, co je na cestování cenné.

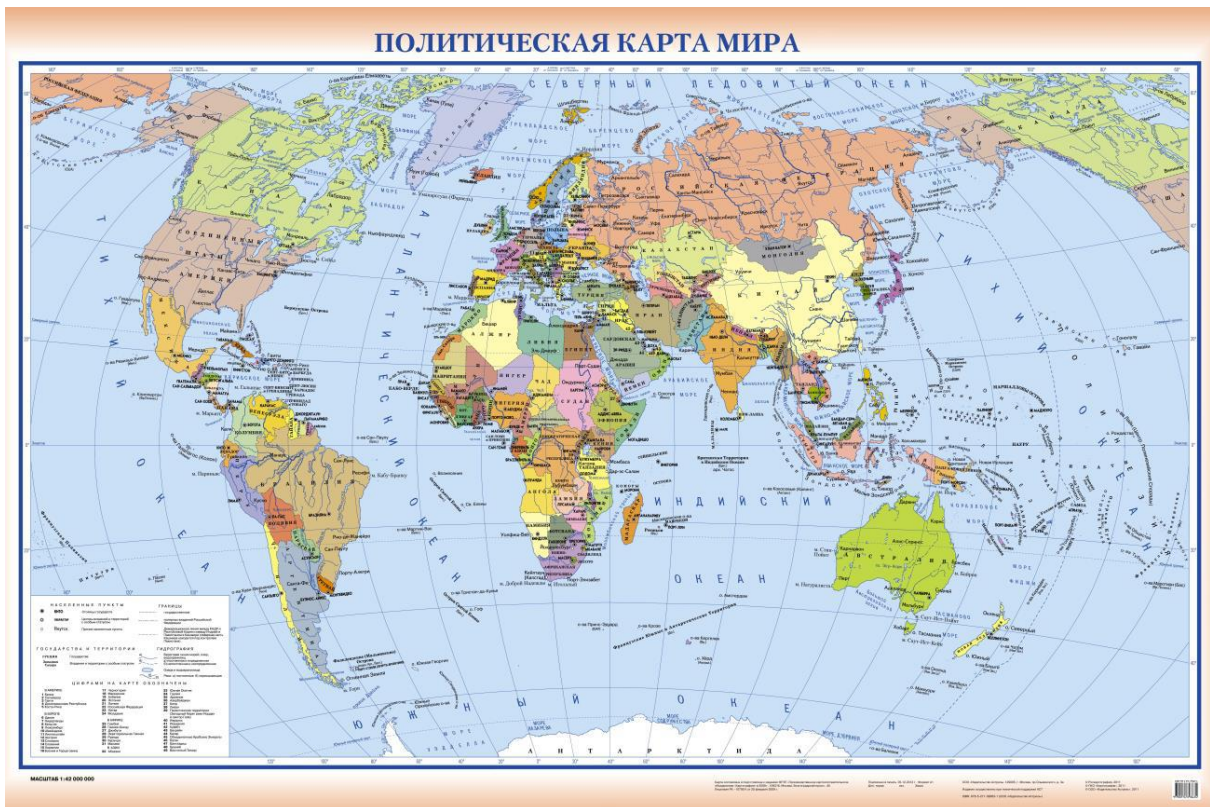
Ukazuje se tedy, že životy jednotlivých lidí, zemí, sociálních organizací atd., představují složitou (vícesložkovou), vzájemně vloženou „skládačku“, kdy jedny a ty samé fragmenty jsou složkami různých „skládaček“ - procesů, z nichž se skládají různé obrázky, které také jsou vzájemně vložené.

Obrazně řečeno, všechny procesy na světě, celý obraz světa sestává ze vzájemně vložených „skládaček puzzlů“.

Pokud jsou obrazy „skládaček“ statické, skoro každý pochopí a složí ty obrazy bez problémů, ale skládat „puzzle“ v dynamice, kdy jde o procesy řízení a všechno se neustále mění, takové chápání procesů neexistuje nejen ve společnosti jako celku, ale dokonce i u drtivé většina analytiků.

Přičemž vše je elementárně jednoduché a začít rozumět „dynamickým skládačkám“ bude snazší, pokud se spolehne na obraz, který je známý a srozumitelný všem schopným členům moderní společnosti.

Když se podíváte na politickou mapu světa, uvidíme osobitý druh skládanky, kde každá země / stát je samostatným prvkem skládanky, a **tvár tohoto prvku skládanky**, této jedné puzzle **jsou hranice** tohoto státu / země, přes které sousedí s jinými státy / zeměmi.

Každý stát má svou vlastní kulturu a prvkem této kultury je kodifikovaná a nekódovaná legislativa, tj. normy, předepisující určité lidské chování na území tohoto státu, vyjádřené v legislativě země a místních zvycích.

Proto každý cestující, který vstupuje na území jakékoliv země / státu, by si měl být vědom standardů chování na území této země / státu, aby náhodou, nevědomě, neporušil tyto standardy a nedostal se do situace, která by pro něj osobně byla krizová až katastrofická, a dokonce i pro jeho domovskou zemi / stát.

Osobně pro každou osobu závisí úplnost informačního modulu chování v navštívené zemi na účelu cesty do této země: pro jednoho může stačit znalost obecných zásad chování v této zemi (běžný turista, jehož pobyt v zemi je omezen na turistickou zónu), a pro druhého může být nezbytná podrobná znalost historie země a charakteristik etikety v určitých situacích (diplomaté, vědci, rozvědčíci atd.)

Znalost zvyklostí země může být také použita se zákeřným úmyslem právě proto, aby vyvolala krizi a dokonce i katastrofu, a to jak pro jednu osobu, tak pro stát (y) / zemi (země).

* * *

Vražda Griboedova

10. února (22), 1828, ve vesnici Turkmančaj (blízko Tabrizu) byla podepsána Turkmančajská dohoda (Turkmanchajská smlouva) - mírová smlouva mezi Ruskou říší a Persií (Írán), která znamenala konec rusko-perské války v letech 1826-1828.

Dohoda potvrdila ustanovení Gulistanské mírové smlouvy z roku 1813, uzavřené po porážce Persie v rusko-perské válce v letech 1804-1813, kterou Persie, nacházející se

pod vlivem Velké Británie, rozpoutala kvůli dobrovolnému přistoupení k Rusku východní Gruzii⁴⁹, kterou Persie chtěla zařadit pod svou správu.

Podle Gulistanské smlouvy Persie uznala přechod do Ruské říše Dagestanu, Kartli, Kakheti, Megrelia, Imereti, Guria, Abcházie a části současného Ázerbájdžánu, kde se nacházely chanáty: Baku, Karabach, Ganja, Shirvan, Sheki, Derbent, Kubáň. Do Ruské říše se také vrátila zpět část Talyšského chanátu.

Podle dodatku k Turkmančajské smlouvy přešly k Rusku také území východní Arménie, Jerevanský a Nachičevanský chanát. Persie se rovněž zavázala, že nebude bránit přesídlení Arménů na ruských hranicích. Persii byla uložena kontribuce 20 milionů rublů ve stříbře.

Souběžně s mírovou smlouvou byla podepsána smlouva obchodní, podle níž ruští obchodníci získali právo na volný obchod v celém Íránu. Smlouva posílila ruskou pozici v Zakavkazsku, pomohla posílit ruský vliv na Blízkém východě a oslabila britskou pozici v Persii.

Persii velmi těžce prožívala katastrofické selhání ve válce. Ještě nedávno vlivný a mocný stát nyní ztratil téměř veškerou svou moc na Kavkaze a navíc musel zaplatit velkou náhradu škody.

Těchto okolností využívala Velká Británie, která chtěla znovu přivést Persii a Rusko do války, aby Rusko ve Střední Asii uvázlo a nemělo moc ovlivňovat procesy globalizace, prováděné Velkou Británií. Proto se britští vlivoví agenti a jednoduše agenti britské rozvědky pokoušeli vzbudit mezi masami nenávist vůči Rusku.

Proto, aby bylo možné přidat maximální emoční zabarvení nezbytnosti výplaty kontribuce, tito agenti povzbuzovali Šáha, aby nařídil zabavit zlato a šperky od svých poddaných a dokonce obětovat šperky svého vlastního harému. Kromě toho, protože nechtěli předávat Rusům umělecká díla jako platby na kontribuci, šperky byly roztaveny na slitky, což výrazně snížilo cenu zabaveného zlata a vedlo k potřebě dalších finančních prostředků na splacení dluhu⁵⁰.

Taková manažerská rozhodnutí byla možná, protože hlavním činitelem protiruské kampaně byl anglický vlivný agent a na částečný úvazek velký vezír (předseda vlády) Persie Allahyar Khan Kajar⁵¹, jehož lidé začali systematickou propagandu proti ruským nevěřícím. A objektem, na který byla nenávist obyvatelstva nasměrována, byla mise ruského velvyslanectví.

⁴⁹ Rozhodnutí o připojení bylo přijato ještě ruským carem Pavlem I. dne 18. ledna 1801.

⁵⁰ 20. října 1828 napsal Griboedov ministrovi zahraničních věcí Ruské říše hraběti K. V. Nesselrode: „Abbas-Mirza nařídil roztavit do slitků nádherné zlaté svícny a další zlaté věci z harému, u nichž práce stojí stejně, jako samotný kov ...“

Abbas Mirza (20. srpna 1789 - 25. října 1833) - íránský státník, od roku 1816 - dědic trůnu.

⁵¹ Allahyar Khan Kajar (perský الله ی ار خان ا ار; narozen 5. října 1757 - 28. srpna 1832) - předseda vlády Persie za vlády Fataliho Šáha. Sloužil v letech 1824-1827. Také známý jako Asaf Ussaltan. Básník. Psal pod pseudonymem Hadzhib.

Na náměstí, bazarech, v mešitách lidé Allahyar Khan Kajara vášnivě kázali o nevěřících, kteří nejen způsobili všechny zármutky Peršanů, ale také uráželi jejich tisícileté zvyky. Obyčejní lidé, pro něž mnohem důležitějším faktorem nebyla ani tak drtivá porážka spojená se ztrátou Kavkazu, jako britké zhoršení kvality života, byli pro jejich propagandu příznivým publikem.

Jako obvinění z neúcty k zvyklostem země se šířily zvěsti, že zaměstnanci ruského velvyslanectví údajně zesměšňovali perské tradice harémů a eunuchů a údajně se jim vysmívali. Tak to bezesporu nemohlo být, protože ruská mise byla extrémně malá, ochrana mise sestával pouze z 35 kozáků a vzbuzovat nenávisť vůči obyčejným lidem, kteří neměli ani tušení o diplomatické etiketě a imunitě, by bylo životu nebezpečné a nikdo se zdravým rozumem by otevřeně nenadával a nevyprovokoval již tak rozhněvané Peršany.

Nicméně, tato falešná prohlášení (o neúctě k místním zvyklostem ze strany Rusů) však byla posilována činností velvyslanectví při provádění Turkmančajské smlouvy. Problém v tom, že velvyslanectví Ruska poskytlo v souladu s běžnou praxí všech ambasad světa útočiště a transportovalo uprchlé Armény a Gruzínce do Ruska. Gruzínci a často také Armény byli násilně konvertováni na islám a někteří byli zneuctěni a proměněni v eunuchy.

A ačkoli to nebylo bezpodmínečné pravidlo, taková praxe nebyla neobvyklá. A poté, co se Gruzie a Arménie staly součástí křesťanského Ruska, začaly křesťanské menšiny Persie, které trpěly náboženským útlakem, aktivně přebíhat do Ruska, včetně hledání pomoci na ruském velvyslanectví. Peršané se samozřejmě snažili všemožně takovým to útěkům zabránit.

Když šlo o obyčejné lidi, to mohli ještě přivřít oči, ale často utíkali také lidé z harémů, přičemž se schovávali na ruském velvyslanectví a využívali jeho podpory. Již napjaté vztahy mezi šáhem⁵² a ruským velvyslancem Griboedovem se zhoršily poté, co na ruskou misi přišli dva Armény z harému příbuzného šáha Allahyar-Khan Kajar. Griboedovo ukrytí významných Arménů na ruském velvyslanectví, bylo dalším důvodem ke vzbuzení nespokojenosti islámských fanatiků, kteří vedli protiruskou propagandu v bazarech a mešitách.

11. února 1829 vtrhl do budovy ruského velvyslanectví v Teheránu rozzlobený dav perských islamistických fanatiků. Personál diplomatické mise, navzdory mnohonásobné přesile útočníků, bitvu přijal. Na velvyslanectví bylo zabito celkem 37 lidí (všichni kromě jednoho, I. S. Maltzov) a 19 utečenců - obyvatel Teheránu, z útočícího davu bylo zabito 80 lidí - tak urputný byl odpor ruských diplomatů a kozáků z ambasády.

⁵² Feth Ali Shah (azerb. Fətəli şah Hüseyinqulu xan oğlu Qovanlı-Qacar; pers. فتح علی شاه), v mládí Baba Khan (Bābā Khan; 25. září 1772 - 23. října 1834) - druhý šachy íránské dynastie Qajar, vládl od roku 1797 do roku 1834; synovec a nástupce zakladatele dynastie Qajar - eunuch Aga Mohammed.

V boji společně s kozáky zemřel také ruský velvyslanec Alexander Griboedov, vynikající ruský básník a dramatik.

V důsledku atentátu na ruské velvyslance se Persie opět ocitla na pokraji války s Ruskem. Proto Feth Ali Shah, aby se vyhnul válce s Ruskem, přijal, pro svou kulturu tradiční, opatření - do Ruska bylo vysláno poselství s bohatými dary pro ruského cara.

Poselství se skládalo ze 14 oficiálních představitelů a 28 ministrů. V poselství se nacházel Emír Nazama – hlavní velitel všech pravidelných vojsk v Persii. Podle zprávy ruských činitelů, byla tato osoba v tom poselství důležitější, než samotný princ.

Poselství vedl vnuk perského šáha Khozrev-Mirza, přičemž byl současně rukojmím - ruský car mohl jednat s vnučkem šáha kvůli smrti ruského velvyslance, dle vlastní vůle - nechat jej v Rusku jako živé rukojmí (podmínky zadržení jsou rovněž na uvážení ruského cara) nebo potrestat, jak by uznal za vhodné.

Nicméně Mikuláš I viděl v tomto poselství vhodnou příležitost proměnit porážku ve vítězství, a proto přijal dary, ale potrestání vysoce narozeného rukojmí odmítl. Navíc, v reakci na bohaté dary, mezi nimiž byl velký, 88,7 karátů veliký diamant Šáh⁵³, 20 vzácných rukopisů, dva kašmírové koberečky, perlový náhrdelník pro císařovnu, šavle pro Alexandrovy dědice a šperky pro velké princezny, předal car Mikuláš I. poselství své dary – dárky dostali osobně princ a jeho družina, a pro stát Persii král snížil částku odškodnění stanovenou Turkmančajskou mírovou smlouvou o 2 miliony rublů (1 kurur, nebo 500 tisíc mlh), a zvýšil platební lhůtu pro zbývající částku odškodnění o 5 let.

Dále car předal Persii 12 děl nejnovější výroby - vojensko-technická spolupráce je nejjistější způsob, jak zajistit dlouhodobou politickou alianci, a potřebu takové aliance by měli šáhovi prokázat členové perského velvyslanectví, poctění ruskými carem. Začala tedy Velká hra⁵⁴, ve které Velká Británie již nemohla bezvýhradně vládnout ve střední Asii a přetvářet ji dle vlastního uvážení.

⁵³ Kdysi tento velkolepý diamant, orámovaný mnoha rubíny a smaragdy, zdobil trůn velkých Mughalů. Nyní svítí ve sbírce Diamantového fondu moskevského Kremlu.

⁵⁴ Velká hra (angl. Great (Grand) game), - geopolitické soupeření mezi britskou a ruskou říší o nadvládu v jižní a střední Asii v 19. - začátkem 20. století.

Výraz Velká hra byl poprvé použit důstojníkem ve službě Východoindické společnosti, Arthurem Conollym, na okraji kopie dopisu zasláného britským politickým zástupcem v Kábulu guvernérovi v Bombaji v roce 1840. Termín byl vytvořen Rudyardem Kiplingem v románu "Kim" (1901).

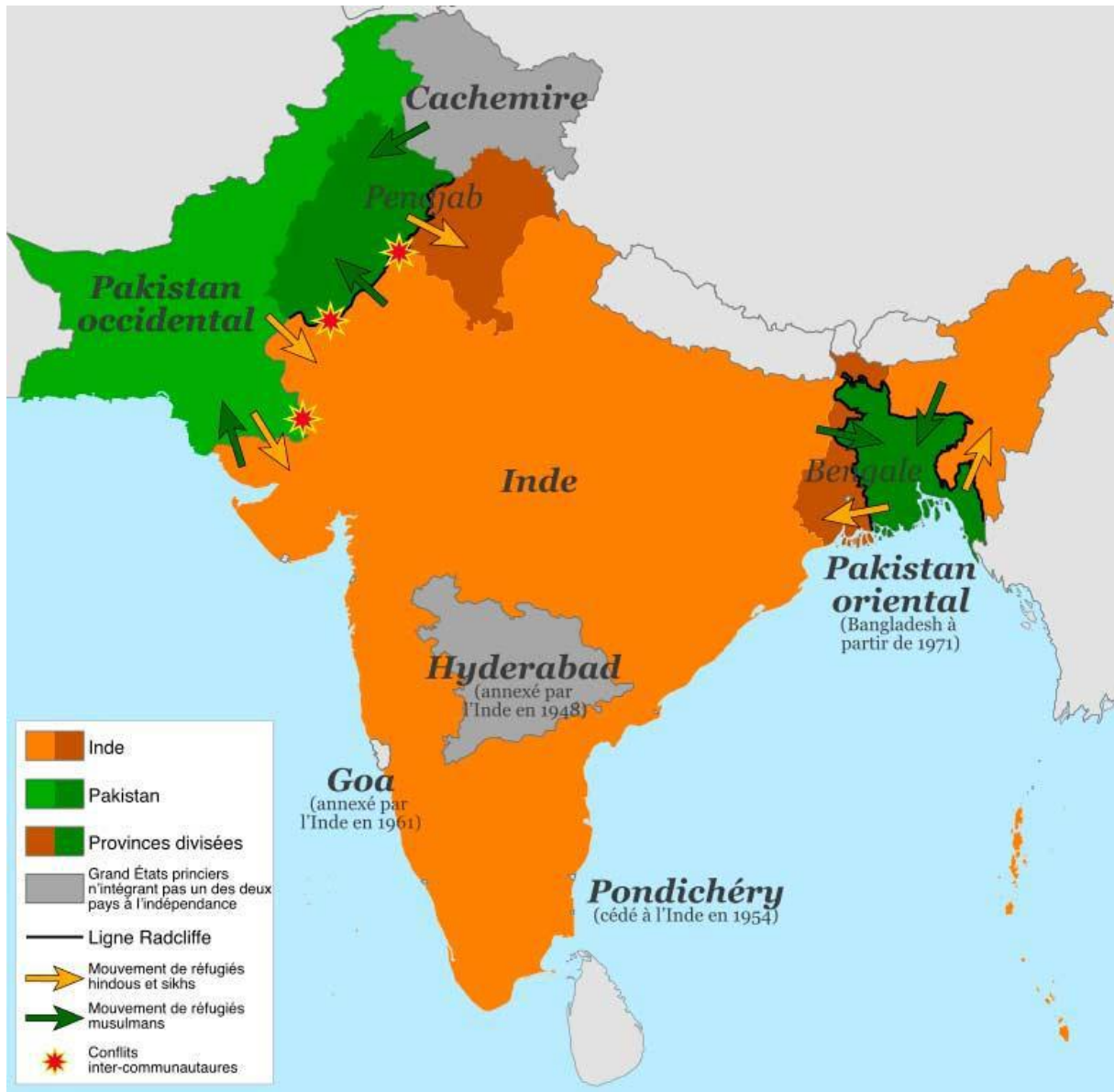
Nicméně by bylo chybné předpokládat, že anglické slovo Game znamená pouze „hra“, „soutěž“. Anglické slovo Hra má ještě jiné významy - „obchod, plán, projekt“, „fígl, trik, finta“, „lovná zvěř“, „předmět pronásledování, kořist“, (a samozřejmě „násilí, vražda“, pozn. překl.).

V Rusku dostala konfrontace mezi Velkou Británií a Ruskem jiné jméno - Stínová válka - tento termín použil ministr zahraničních věcí hrabě K. V. Nesselrode, maje na paměti, že geopolitické soupeření nikdy nepřešlo do přímé vojenské konfrontace. Stejný význam německého termínu das Schattenturnier (der Schatten - 1) je stín; 2) stín; duše zesnulého; duch 3) stín, silueta + das Turnier - 1) turnaj; soutěže, hry 2) rytířský turnaj).

Indo-Pákistánský incident

Další příklad použití kultury národů k manipulaci s těmito národy proti sobě, nám dají dějiny Britské říše, nad níž doposud „slunce nezapadá“.

Po druhé světové válce začala fáze radikální rekonstrukce britské říše, během níž Velká Británie měla „opustit“ své kolonie tak, aby v ideálním případě nikdy, minimálně však alespoň na velmi dlouhou dobu, by nebyly schopné jako samostatné státy bez vlády

z londýnského centra. Za tímto účelem byl vytvořen plán rozdělení britských koloniálních majetků na indickém subkontinentu (Britský Rádža), nazvaný „Mountbattenův plán“, jelikož byl navržen posledním místopředsedou Indie, Louistem Mountbattenem. Tento plán byl prezentován v prohlášení britské vlády z 3. června 1947.

Následně byl „Mountbattenův plán“ schválen králem Velké Británie Georgem VI. jako indický zákon o nezávislosti.

Podle tohoto plánu, „opouštějící“ Velká Británie velmi obratně rozdělila svoji indickou kolonii do dvou států: Indie a Pákistán, přičemž Pákistán sestával z 2 částí: východní a západní, mezi nimiž byla Indie, přičemž je mezi sebou dělila přímá vzdálenost 1600 km. Oficiálně bylo toto rozdělení způsobeno skutečností, že rozdělení indické kolonie bylo provedeno na základě náboženství - provincie s převážně muslimskou populací šly do Pákistánu a s hinduistickou většinou do Indie.

Toto rozdělení způsobilo vážné střety mezi Hindy a Muslimy a vyvolala obrovské toky uprchlíků. Podle různých odhadů se asi 6,5 milionu muslimů přestěhovalo z Indie do Pákistánu a asi 4,7 milionu Indů a Sikhů se vydalo opačným směrem. V důsledku střetů na náboženských základech a následných migrací zemřelo až 500 tisíc lidí.

Ale co bylo důležitější, ve skutečnosti byl během rozdělení „ignorován“ faktor historicky zavedeného řízení těchto provincií. V důsledku toho získal východní Pákistán „nezávislost“ až po krvavé „národně-osvobozené“ válce a v roce 1971 se stal bangladéšským státem.

Avšak mezi západním Pákistánem, který je přesněji nazývat pouze Pákistán, a Indií byla řada válek. Jablkem sváru se staly knížectví Džammú a Kašmír. Přes skutečnost, že většina obyvatel Kašmíru byla muslimská, vládce Džammú a Kašmíru Maharaja Hari Singh, který byl Hindem, odmítl vyhlásit referendum a připojil Džammú i s Kašmírem do Indie. Výsledkem tohoto rozhodnutí byla První Indo-pákistánská válka (1947–1949), která skončila rozdělením Kašmíru (na přibližně dvě stejné části).

Po ní následovaly Druhá a Třetí Indo-pákistánské války (1965 a 1971). V současné době je Kašmír rozdělen do několika částí. Jedná se o indický stát Džammú a Kašmír, ve kterém žije asi 10 milionů lidí a samozvaný stát Azad Kašmír, který lze přeložit jako „svobodný Kašmír“, v němž žije asi 3,5 milionu lidí, a který ovládá Pákistán.

Také existuje Gilgit-Baltistan, dříve Severní oblasti, které jsou pod kontrolou Pákistánu a kde žije asi 1 milion lidí. Nevelké teritorium Kašmíru se nachází na hranicích Číny. Taková oblast má velký konfliktní potenciál. S využitím kulturního a historického aspektu indických národů tedy Spojené království vytvořilo na léta konflikt, který na počátku 2000 let téměř přivedl Indii a Pákistán k totální jaderné válce, která mohla vyvolat řetězovou reakci a zničit lidstvo na planetě Zemi.

* * *

Rohingya uprchlíci v Barmě

Dalším příkladem dlouhodobého působení na politiku států prostřednictvím kultury národů, byl britský „odchod“ z vytvořené Barmy (od roku 1989 - Myanmar), která získala nezávislost na Velké Británii v roce 1948. Barma byla součástí britského impéria, dobytou během tří anglo-barmských válek v 19. století. Zpočátku byla řízena jako součást Britské Indie, ale od roku 1937 jako samostatná kolonie.

Od doby, kdy země získala nezávislost, v roce 1948, se v Barmě neustále vedla, v té nebo v jiné formě, občanská válka, v níž se účastnili barmské orgány, komunističtí partyzáni a separatističtí rebelové. Kromě politických sil, na situaci v zemi aktivně působila mezinárodní drogová mafie, protože právě zde se nacházel slavný „Zlatý trojúhelník“, který pokrýval kromě Myanmaru ještě Thajsko a Laos.

V zemi s 60 miliony obyvatel žije více než sto národností. Hlavní etnické skupiny: Barmánci - 68%, Šanové - 9%, Karenové - 7%, Arakanové - 4%, Číňané - 3%, Indové - 2%, Monové - 2%, Kačjinové - 1,5%, ostatní národnosti - 3, 5%. Převážná většina věřících jsou buddhisté, nicméně jsou zde také křesťané (7%), muslimové (~ 5%) a animisté. Tito všichni jsou občané státu.

Existuje však značné procento populace, která nemá ani občanská ani politická práva, a úřady jim to po desetiletí odpírají, nepočítají je mezi domorodé obyvatelstvo.

Jedná se o národ Rohingya – etnické Bengálce, žijící kompaktně hlavně na severu státu Rakhine (Arakan) na hranici s Bangladéšem. Rohingyjci vyznávají islám. Podle odhadů je počet obyvatel Rohingya v Myanmaru 800 až 1,2 milionu lidí.

Podle barmských historiků se jméno Rohingya, odvozené od názvu státu Rakhine, objevilo až v 50. letech 20. století. Příchozí z Bengálska tak začali nazývat sami sebe, usilujíc o to, aby vzbudili dojem, že jsou domorodým obyvatelstvem státu Rakhine, což vláda Barmy od začátku odmítala. I v současné době jsou práva Rohingyů v Myanmaru výrazně potlačena.

Rohingyové nemohou obsazovat správní funkce, často jim je odepírána lékařská pomoc, nemají právo na vysokoškolské vzdělání a ne každý dostává vzdělání základní. V zemi je také Rohingyům zakázáno mít více než dvě děti.

Zástupci tohoto lidu nemohou legálně opustit zemi a i v Myanmaru je jejich pohyb omezený, desítky tisíc Rohingyových jsou drženy v táborech pro vysídlené osoby - tj. v rezervacích.

Bengálci byli přesídleni do Rakhine britskou koloniální správou v 19. a začátkem 20. století. Britové je používali jako levnou pracovní sílu na rýžových polích - v té době byla Barma rýžovou sýpkou celé Asie. Jako příchozí populace, se muslimové-Rohingya, nacházeli v poměrně protichůdném vztahu s místní populací buddhistů z Rakhine.

Na konci roku 1941 - začátkem roku 1942, japonská vojska začala překračovat hranici mezi Thajskem a Barmou a poměrně rychle obsadila celou zemi. Místní obyvatelé, výměnou za uznání nezávislosti země, se přidali na stranu Japonska, na rozdíl od muslimských Bengálců, kteří podporovali Velkou Británii. Angličani, ve snaze vytvořit vojenský nárazník a zároveň vytvořit potenciální partyzánsko-sabotážní síly pro operace v týlu protivníka, ozbrojili a vycvičili armádu Rohingya.

V důsledku toho došlo v roce 1942 v Arakanu k masakru: Rohingya použili zbraně, které jim Britové dali, k masakru sousedů. Podle některých zpráv bylo zabito téměř 20 tisíc lidí. Odpovědí jim byl teror ze strany japonských okupantů Arakanu a trestné operace proti muslimům, vedené loutkovými barmskými úřady.

Po vyhlášení nezávislosti Barmy v roce 1948 se začalo s vymezováním hranic. Ukázalo se, že barmská vláda nebude udělovat občanství Rohingyům. Konflikty mezi místním obyvatelstvem a nově příchozími migranty, které začaly dokonce už v 19. století, přetrvávají dodnes. Samy myanmarské úřady ve skutečnosti přispívají k radikalizaci Rohingyi. Například nedostatečný přístup k běžným školám otevírá prostor extremistickým kazatelům a kvůli omezením pohybu Rohingyů, jsou také odříznuti od hlavní části zcela umírněné muslimské komunity v zemi - úřady se obávají, že budou mít špatný vliv na souvěrce. A to ještě více zvyšuje vliv na Rohingye, příznivce radikálních řešení.

Ve 40. letech 20. století se „objevilo“ hnutí Rohingya, které se snažilo se připojit ke státu Pákistán, který se Britové chystali vytvořit v koloniální Indii, osídlené muslimy.

V roce 1948 - téměř okamžitě po vyhlášení nezávislosti Barmy - byla vytvořena „Armáda spásy Arkan Rohingya“ (ARSA), která byla zpočátku známá jako „Harakah al-Yaqin“ nebo „Hnutí za víru“. Její program je poněkud vágní, nepředkládá separatistická hesla, ale vyžaduje plná občanská práva pro svůj lid a vytvoření „demokratického muslimského státu“ ve struktuře Myanmaru. Navíc, soudě podle jejich vlajky, která ukazuje obrysy státu Arkan (jak se tomu říkalo dříve, moderní jméno je Rakhine), můžeme předpokládat, že se jedná o náznak vytvoření státu nezávislého na Myanmaru.

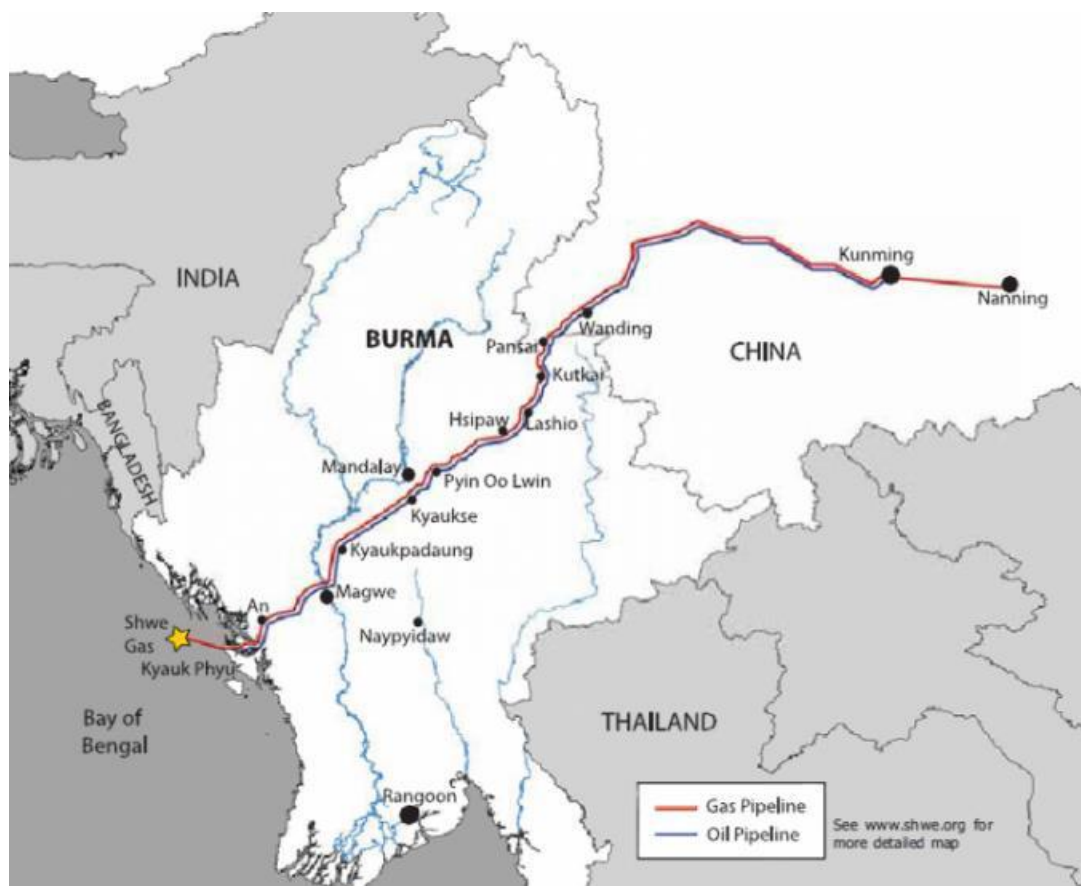
Je pozoruhodné, že v čele této skupiny stojí nějaký Ata Ulla, který se narodil v pákistánském Karáči a vyrostl v Saúdské Arábii. Odtamtud pochází i další členové vedení ARSA.

Po dlouhou dobu nebylo o této ozbrojené formaci nic slyšet, nicméně v 90. letech 20. století začala Saúdská Arábie a i další monarchie Perského zálivu včetně Pákistánu, systematicky podporovat tuto „Armádu“. V příhraničních oblastech sousedících s Myanmarem, Bangladéš zřídila síť militantních výcvikových táborů, do nichž aktivně verbují mladé lidi. Ti dobře vyškoleni a vyzbrojeni, snadno pak pronikají polopropustnými hranicemi a zajišťují různé druhy provokací - od útoků na zátarasy až po pálení buddhistických vesnic. Přitom aktivita „Armády“ se po celou dobu, úměrně s přítomností Číny v Myanmaru, zvyšovala.

Pro Čínu má Myanmar zvláštní strategický význam, a to jak díky přítomnosti velkých zásob zemního plynu, tak i jeho zeměpisné poloze.

V současné době je do Číny přepravováno asi 80% čínských dovozů uhlovodíků po moři. Problémovým místem námořních komunikačních linek je Malacký průliv a koncentrace zájmů mnoha zemí světa, včetně USA, v Jihočínském moři, přes které vedou trasy tankerů do Číny a které mohou snadno zablokovat flotily konkurenčních zemí, včetně pirátů v Malackém průlivu. Cílem energetické strategie Číny je tedy najít způsoby, jak bezpečněji dodávat uhlovodíky do země.

Nejspolehlivějším způsobem dopravy dnes jsou potrubí. Přes Myanmar je nataženo potrubí, kterým se do Číny dopravují uhlovodíky. Zaprvé, je to barmský zemní plyn, který se těží na šelfu Andamanského moře, přičemž objem těchto dodávek neustále roste. A co je důležitější, myanmarským potrubím jsou do Číny také transportovány uhlovodíky ze Středního východu a z Afriky. Mimochodem, potrubí začínají v přístavu Chauphyu, který se nachází právě ve státě Arakan.

* * *

Pokud však vezmeme v úvahu pouze vztahy mezi procesy vnitřního života a jejich algoritmy v rámci jednotlivých států, je zřejmé, že chování každé osoby by mělo být postaveno na principu ruského přísloví - „Do cizího kostela se svými pravidly nechod“ Tj. při vstupu do cizí země je nutné nejen znát místní kulturní rysy chování, ale je také potřeba, aby se váš vzhled přizpůsobil kulturním normám navštívené země. Například, při návštěvě Saúdské Arábie musí mít žena hlavu zakrytou šátkem, přičemž se zakrytou hlavou musí již vstoupit do země.

Pokud se podíváme na politickou mapu podrobněji, pak můžeme vidět složitě poskládané státy, ve kterých jsou jako „puzzle“ přítomny další země.

Jedná se především o státy s federální a konfederální strukturou, ve kterých je kulturní identita jednotlivých zemí „puzzlů“ zajištěna nejen lidovými zvyky, ale také legislativními normami, prvky své vlastní státnosti, které však nejsou v rozporu s právními předpisy a státností státu, „puzzlem“, kterým je daná země.

Ale pokud se ještě podrobněji podíváme na mapu, nyní už na etnografickou, uvidíme, že existují „puzzle“ - země, kde žijí různé národy, mající svou vlastní kulturní identitu, ale zároveň u nich neexistují žádné prvky své vlastní státnosti a kultury, které ochraňuje, případně potlačuje stát, který zahrnuje území žijícího národa. Přitom národy, jejichž území je rozděleno mezi různé státní útvary, mají pro zachování, případně rozvoj své kultury, jiné podmínky.

Kurdi

Kurdistán není pojmenování hospodářsko – politické, ale etnografické, protože se nachází na území čtyř států:

Kurdů dnes, podle různých odhadů, existuje od 20 do více než 30 milionů lidí. 14–15 milionů Kurdů žije v Turecku, asi 4,8–6,6 milionu v Íránu, asi 4–6 milionů v Iráku a asi 1–2 milionů v Sýrii. Téměř 2 miliony Kurdů jsou roztroušeny po celé Evropě a Americe, kde vytvořili silné a organizované komunity. V zemích bývalého SSSR žije 200–400 tisíc Kurdů, hlavně v Ázerbájdžánu a Arménii.

Podle sčítání lidu v roce 2002 žije v Rusku 19,6 tisíc Kurdů, kteří jsou muslimové. Jezídů, kteří byli počítáni samostatně, je 31,3 tisíc. Kurdové hovoří dvěma dialekty, které se od sebe liší. Kurmádží se hovoří v Sýrii, Turecku, na severu iráckého Kurdistánu a ve všech zemích bývalého SSSR a sorání se hovoří v Íránu a Iráku. V tureckém Kurdistánu je rozšířený zazaki, kterým se mluví především v provincii Tunceli.

* * *

Země / státy, na jejichž území žijí různé národy, musí neustále řešit otázku interakce kultur všech národů státu v procesu života státu. Přitom musí brát v úvahu nejen tradiční kultury národů, ale také působení vnějších sil na tyto kultury. Nejen domácími (interetnická komunikace uvnitř státu), ale také zahraničními.

Tak, například, Království Saúdské Arábie bylo generálním sponzorem a ideologem války v Čečensku, které pod rouškou propagandy za praktikování „pravého islámu“, vnutilo čečenskému národu nábožensky zvrácený Islám - Wahhabismus, přičemž na základě vnuceného Wahhabismu, byla rozpoutána válka.

Jelikož k zavedení Wahhabismu mezi čečenskou populaci došlo cestou přesvědčování (přivedením renomovaných imámů), i cestou donucování, zakořenilo

v Čečensku, v té či jiné formě, mnoho kulturních norem chování, běžných v Saúdské Arábii.

A dokonce i po porážce gangů Wahhabi a nástupu míru, zůstaly tyto kulturní normy chování v kultuře čečenského lidu. A pouze budoucnost ukáže, které kulturní normy budou zcela odstraněny, které budou částečně akceptovány a které se v kultuře uchytí beze změn.

K tomu všemu existuje ještě několik dalších faktorů interakce kultur různých zemí / států.

Například dříve, v době absence rozvinutého leteckého provozu mezi zeměmi / státy, musel cestovatel, aby se dostal ze země X do země Y, musel projet přes území zemí, ležících mezi zemí odjezdu a zemí příjezdu.

A čím méně technologický byl způsob cestování, tím větší měla být míra, do jaké měla být místní kultura zohledněna v chování cestovatele. Když člověk cestoval pěšky, byl nucen neustále komunikovat s místními obyvateli, a proto bylo nesmírně nutné, žít podle kulturních standardů hostitelské země.

Při jízdě na koni byla komunikace s místními obyvateli ve většině případů omezena na komunikaci s obsluhou poštovní stanice, kde bylo nutné strávit noc a měnit koně. Při cestování vlakem byla komunikace s místním obyvatelstvem omezena na službu stanice, ve které vlak zastavil.

V současné době, při cestování letadlem neexistuje komunikace s obyvateli středních zemí. Avšak i v tomto případě nelze říci, že cestující nijak nezávisí na zemích, přes které cestuje.

Faktem je, že mezistátní vztahy určují samotnou možnost cestování, způsob tohoto cestování a trvání tohoto cestování.

Cestování je tedy pro osobu nemožné, pokud existuje válka mezi státem, jehož je občanem, a státem, přes který vede jeho cesta nebo který je cílem jeho cesty.

Způsob cestování závisí také na mezistátních vztazích.

Například v roce 2014, došlo na Ukrajině ke státnímu převratu a vláda, která přišla k moci, si zvolila politiku, „dělat sviňárny“ Rusku. Jedna z takových sviňáren znemožnila cestovat po železnici z ruských měst na Krym, který se vrátil do Ruska, v souladu s referendem obyvatel Krymu, dne 18. března 2014.

Kyjevská vláda pro železniční komunikace s Krymem uzavřela ovládané území, a to jak pro vlaky z Ruska, tak pro vlaky z Ukrajiny.

Proto, aby se dostali na Krym, mohli občané všech zemí využívat pouze automobilovou nebo leteckou dopravu, případně dopravu námořní. Železniční doprava na Krym je možná až po otevření železničního segmentu Krymského mostu, který byl postaven speciálně kvůli proražení dopravní blokády, kterou vláda v Kyjevě uvalila na poloostrov Krym.

Samotná konstrukce krymského mostu však neřeší problém organizování železničního spojení mezi Ruskem a jeho částí (Krym). Musela se tak ještě vybudovat železnice na obchvat Ukrajiny -dvoukolejná elektrifikovaná železniční trať dlouhá 136,9 km a také dvoukolejná elektrifikovaná trať vedoucí po mostě (19 km).

Mostečtí stavitelé protáhnou větev 18 km hluboko do poloostrova až ke stanici Bagerovo, kde propojí železnici se stávajícími tratěmi. Ale tady je problém, protože trať z Bagerova (železnice Džankoj-Kerč) je jednosměrná a neelektrifikovaná.

Tak tomu bylo za Ukrajiny, i tak zůstává dodnes. Před návratem Krymu do ruské sestavy tak vlaky z Moskvy do Simferopolu dojelely za 22 až 24 hodin. Po zahájení provozu železničního úseku Krymského mostu bude cesta, podle neoptimističtějších výpočtů, trvat až o půldruhé hodiny déle.

Další příklad nucené volby způsobu cestování, kvůli zvláštnostem mezistátních vztahů, nám daly dějiny sahající až do Anglie v 16. století.

Po smrti Marie Krvavé⁵⁵ (18. února 1516 - 17. listopadu 1558, anglická královna v letech 1533-1558) se mohli o anglický trůn ucházet dvě: Alžběta (7. září 1533 - 24.

⁵⁵ Svojí vládu Marie I začala tím, že byla vynucena popravit svou sestru Janu Greyovou (1537 — 12. 2. 1554), kterou v důsledku spiknutí a v rozporu s pravidly posloupnosti následníků, pozvedli na anglický trůn, aby zabránili usednout na trůn Marii I, která byla legitimní následnicí. Jana Greyová vešla do historie jako „královna 9-ti dnů“ (10. – 19. července 1553). Maria nechtěla popravit svou sestru, ale v lednu 1554 začalo povstání Thomase Wyatta, jehož cílem bylo svržení Marie I. a návrat na trůn Jany Greyové. Marie I. byla nucena popravit svou sestru, aby zbavila povstání jeho příčiny a zabránila tak občanské válce v zemi. Společně s Janou Greyovou byl popraven i její manžel Guildford Dudley a tchán John Dudley.

Hlavy odřízli ještě dalším spiklencům, ale většině rebelů královna Anglie odpustila. Ale z tohoto důvodu nebyla nazvána "Krvavá" Marie.

„Krvavou“ jí nazvali proto, že ona byla pravý katolík a zahájila likvidaci anglikánské církve, vytvořené jejím otcem Jindřichem VIII. K tomu měla Marie osobní důvody - formální důvod pro přerušení vztahů Jindřicha VIII s papežstvím a vytvoření jeho vlastní anglické církve, bylo odmítnutí papeže Klementa VII, v roce 1529 přiznat nezákonnost manželství Jindřicha a Kateřiny Aragonské, matky Marie I. a v důsledku toho, zrušit toto manželství, aby se Jindřich mohl oženit s Anne Boleyn (c. 1533-1536).

Ale co bylo důležitější, Marie I. měla politický důvod: z manželství Jindřicha VIII. a Anny Boleynové se narodila dcera Alžběta (1533-1603), což bylo přímou hrozbou panování Marie I., protože v případě svržení nebo smrti Marie I., byla legitimním dědicem trůnu. Návrat Anglie do katolické církve automaticky učinil manželství Jindřicha VIII. a Anny Boleyn nezákonným a Alžbětu - nelegitimní, bez jakéhokoli práva na trůn. A protože další uchazeči o anglický trůn neexistovali, Marie se už nemusela bát vnitřního spiknutí.

V říjnu 1553 byla obnovena ta církevní doktrína, která v zemi existovala do Jindřichova rozchodu s papežem. V souladu s tím byly zrušeny všechny Jindřichovi náboženské zákony a anglická církev opět spadala pod římskou jurisdikci.

Ale co je nejdůležitější, byly obnoveny akty kacířství. V souladu s tím, začaly od února 1555 hromadné popravy protestantů, kteří neuznávali prioritu římskokatolické církve. Byli prohlášeni za kacíře a upalovali je na hranicích. Dle jedněch zdrojů bylo popraveno celkem 283

března 1603), dcera Jindřicha VIII., z papežem neuznaného manželství a Maria Stuartovna (8. prosince 1542 - 8. února 1587), po ženské linii pravnučka prvního z tudorovských králů - Jindřich VII.

V roce 1558 se královnou Anglie (1558–1603) stala Alžběta Tudor.

Ve stejném roce, se Marie Stuartovna, již 16 let Skotská královna (1542-1567), pod regentstvím její matky, připravovala stát, jeden krásný den, královnou Francie.

Marie Stuartovna je jediné dítě z manželství skotského krále Jakuba V. a Marie de Guise. Guise je starobylá francouzská rodina, vedlejší větev domu Lotrinského (French Maison de Lorraine), známá také jako alsaský dům (French Maison d'Alsace) nebo Châtenois (německý Haus Châtenois) - jeden z největších vládnoucích domů v historii Evropy.

Rodinná tradice odvozuje svůj původ od Karlovců. Avšak oficiální historiografie prohlašuje, že neexistuje žádný důvod, k odvozování rodokmenu Lotrinského domu od Karlovců, a tedy ani domu Guise.

Přesto původ postavil Marii Stuartovnu na stejnou úroveň, jako královské domy Evropy. Marie Stuartovna se po smrti svého otce stala skotskou královnou. A když jí bylo 5 let, její matka jí zasnoubila s francouzským dauphinem (korunním princem) Francisem, synem Jindřicha II., i dívka byla převezena do Paříže, kde trávila svůj život nádheře a luxusu.

Manželství Marie Stuartové s dědicem francouzského trůnu mělo v té době velké politické vyhlídky na překreslení státních hranic Evropy. Pokud by se jí narodilo v manželství s Františkem dítě, vytvořila by se příležitost ke sjednocení Francie a Skotska, což byl toužebný sen královských dynastií těchto zemí. Skotsko a Francie fungovaly po staletí jako spojenci proti Anglii.

protestantů, dle druhých zdrojů, o trochu více. Mezi popravenými byli Latimer, Ridley, Kramner a další církevní hierarchové, kteří měli ve společnosti velkou autoritu.

A to je to, za co dostala anglická královna přezdívku Marie Krvavá. Marie I. vládla jen 5 let. V květnu 1558 náhle ucítila slabost, onemocněla a 17. listopadu 1558 zemřela. Existuje verze, že příčinou smrti byla rakovina dělohy. Po smrti Marie I. nastoupila na trůn její sestra Alžběta, jejíž následnictví se pokusila zabránit Marii I., eliminací anglikánské církve. Ale nestačila to.

Alžběta I., na rozdíl od její sestry, dostala dobré přezdívky Královna-dívka a Dobrá královna Bety. Kromě poprav politických odpůrců Dobré královny Alžběty však bylo za její vlády popraveno 89 tisíc lidí „za tuláctví a žebrání“, tj. lidí, kteří byli vyhoštěni ze své vlastní půdy v důsledku politiky „oplocování“.

Mimochodem, za vlády Jindřicha VIII. bylo v Británii popraveno 72 tisíc lidí (asi 2,5% celkové populace v zemi). Mary I byla v tomto ohledu k lepšímu než její sestra a otec. Je však pozoruhodné, že den úmrtí Marie Krvavé (17. listopadu) - ve stejnou dobu - den vstupu na trůn Alžběty I., byl v Anglii dlouho oslavován jako státní svátek.

Kromě toho, Marie Stuartovna byla, prostřednictvím své babičky, pokrevním zástupcem linie Tudor, a proto měla zákonné právo vznést nárok na anglický trůn. To byla důležitá okolnost nejen pro Francii, ale pro celou katolickou Evropu, protože by to znamenalo návrat Anglie do lůna této církve.

10. července 1559 Jindřich II. zemřel a František II. usedl na trůn Francie. Marie Stuartovna, budoucí královna Skotska, se tak stala královnou Francie. František II. byl však velmi slabý a nezdravý mladý muž a po šesti měsících na francouzském trůnu, 5. prosince 1560 zemřel. A Marii Stuartovně nezbývalo, než se vrátit do své vlasti.

To bylo o to nezbytnější, že 11. června 1560 zemřela její matka Marie de Guise, skotský regent, a stát už byl fakticky půl roku bez královny. V zemi panovala krize.

Skutečnost byla taková, že skotská regenta, katolická Marie de Guise, ve Skotsku žárlivě hájil zájmy katolické církve. V důsledku toho na začátku roku 1559 vypukla v Perthu vzpoura protestantů, která rychle vyrostla ve skotskou protestantskou revoluci, během níž byly do země přivedeny anglické vojska.

Skotsko se stalo bojištěm mezi Anglií a Francií. Přejichod předních aristokratů a většiny skotských měst na stranu vzbouřenců, stejně jako smrt Marie de Guise v červnu 1560, zajistilo vítězství revoluce. Francie, která také čelila hrozbě náboženských válek, byla nucena smířit se s Anglií.

A 6. července 1560 byla mezi Francií a Anglií, uzavřena Edinburská smlouva, která nejen zajistila stažení anglických a francouzských jednotek ze Skotska, ale také zajistila vítězství protestantismu v zemi. Marie Stuartovna odmítla tuto smlouvu schválit, protože obsahovala uznání Alžběty I. za královnu Anglie.

Je třeba poznamenat, že jedna z nejdůležitějších smluv ve skotské historii, která po mnoho let určovala vývoj země, byla uzavřena mezi cizími zeměmi - bez účasti zástupců Skotska.

Za těchto okolností byl návrat Marie Stuartové do Skotska více než nezbytný. Nejbezpečnější cestou z Francie do Skotska byla cesta přes území Anglie, protože aby královna Alžběta I. nechala Marii Stuartovnu projít svým územím, musela se Marie Stuartovna vzdát svých práv na anglický trůn.

Marie Stuartovna se vzdala práva na trůn a zvolila extrémně nebezpečnou námořní plavbu z Calais do Edinburghu. Pokud by se loď, na které Marie Stuartovna cestovala, potopila v důsledku bouře nebo z nějakého jiného důvodu a ona na této cestě zemřela, historie Anglie a Skotska by byla úplně jiná.

Oba výše uvedené příklady, když nás mezistátní vztahy nutí zvolit jiný způsob cestování, jsou také ukázkou skutečnosti, že doba trvání cesty se zvyšuje. Trvání cesty se však může prodloužit i u cestujících, jejichž státy nejsou zapojeny do konfliktu.

Vzhledem k tomu, že se na Ukrajině 22. února 2014 uskutečnil státní převrat, uchvátla moc v zemi kyjevská banda, která rozpoutala krvavou občanskou válku na jihovýchodní Ukrajině. Během bojů mezi kyjevskými karateli a národní domobranou Donbasu na východě Doněcké oblasti, sestřelili kyjevští karatelé dne 17. července 2014

dopravní letadlo Malajských aerolinií Boeing 777-200ER, přelétající nad Ukrajinou na trase Amsterdam - Kuala Lumpur (plánovaný let MH17).

Zemřelo 298 lidí - 283 cestujících a 15 členů posádky. Tato událost přinutila všechny světové letecké společnosti, prolétající vzdušným prostorem Ukrajiny, aby zajistily bezpečnost letů, změnily své trasy a létaly okolo nebezpečného území, což bylo spojeno s prodloužením celkové délky letové trasy. To do značné míry vedlo ke zvýšení doby letecké přepravy a ke zvýšení letových nákladů, přinejmenším kvůli zvýšení spotřeby paliva.

Samotná možnost cestování, způsob cestování a délka cestování však také závisí na množství faktorů, které osoba plánující cestu nekontroluje. Proto při plánování cesty ve statickém režimu, kdy letadlo odlétá z bodu A v hodině X a dorazí do bodu B v hodině Y, se může člověk setkat s nepředvídanými okolnostmi, které mohou

- jak vyloučit samotnou možnost cestování, a to jak od samého začátku, tak v určité fázi cesty;
- donutit změnit způsob cestování, a to jak od samého začátku, tak v určité fázi cesty;
- tak i podstatně prodloužit trvání cesty z výše uvedených důvodů.

To vše je třeba vzít při plánování cesty v úvahu, zejména pokud se jedná o takzvané navazující lety. Nelze ignorovat skutečnost, že i za letu může být letoun zpožděn, například kvůli vyhnutím se turbulentních oblastí.

Dokonce i několik minut, o které bude doba letu prodloužena, může vést ke skutečnosti, že cestující nechytí navazující let, ať už přímo, nebo po „principu domina“. A toto vše může vést k nemožnosti dalšího cestování, ke změně způsobu cestování a určitě k prodloužení doby cestování.

Jedná se například o chyby způsobené technickou poruchou při organizaci letů přes třetí země. O jedné z možností takové technické poruchy je zpráva TASS:

02. 11. 2018, 15:05

Média: Letadlo Air France se vrátilo do Paříže kvůli absenci povolení k letu nad Ruskem.

Část cestujících byla přesměrována na jiné lety.

PARIS, 2. listopadu. /TASS/. Letadlo francouzské letecké společnosti Air France, které provádělo ve čtvrtek let Paříž-Ho Či Minovo město, bylo kvůli nedostatku povolení k průletu ve vzdušném prostoru Ruska, nuceno se vrátit do Francie. V pátek to oznámila rozhlasová stanice Evropa 1 s odkazem na jednoho z cestujících letu a na samotnou leteckou společnost.

Podle rozhlasové stanice vzlétlo letadlo Air France z pařížského letiště Roissy-Charles de Gaulle 1. listopadu v 13:10 místního času (15:10 moskevského času). "O několik hodin později kapitán ohlásil, že nemáme povolení k letu nad částí ruského území a že se vracíme do Paříže," řekla cestující letu. "Byli jsme překvapeni, o tom jsem nikdy neslyšela, ani ostatní cestující. I kapitán potvrdil, že se s takovou věcí ve své práci ještě nesetkal," pokračovala.

Po návratu na pařížské letiště se cestující obrátili na zástupce letecké společnosti, aby situaci objasnili, ale zaměstnanci společnosti Air France nebyli schopni žádné informace poskytnout. Někteří cestující byli přeměrováni na jiné lety, jiní museli strávit noc v hotelu, než mohli v pátek letět stejným letem. Letecká společnost se domnívá, že by mohla nastat chyba počítače. - <https://tass.ru/obschestvo/5749802>

11/02/2018 14:40 (aktualizováno: 17:12 11/02/2018)

Rosaviation vysvětlil incident letadlem Air France.

MOSKVA, 2. listopadu - RIA News. Letadlo francouzské letecké společnosti Air France vyžadovalo povolení ke vstupu do ruského vzdušného prostoru kvůli změně trasy a Moskva byla připravena jej okamžitě poskytnout, informoval RIA Novosti ve Federální agentuře pro leteckou dopravu.

Tak úřad okomentovalo zprávy, že dopravní letadlo, letící z Paříže do Ho Či Minova města, bylo nuceno se vrátit.

Ruská agentura pro leteckou dopravu uvedla, že trasa letu AF 258 dříve neprocházela územím Ruska a nevyžadovala žádnou účast ruských dispečerů. 1. listopadu se však situace změnila, ale letecká společnost o povolení nepožádala.

Když bylo letadlo nad Běloruskem, informoval ruský poskytovatel letových navigačních služeb, Státní společnost pro řízení letového provozu, posádku o absenci povolení.

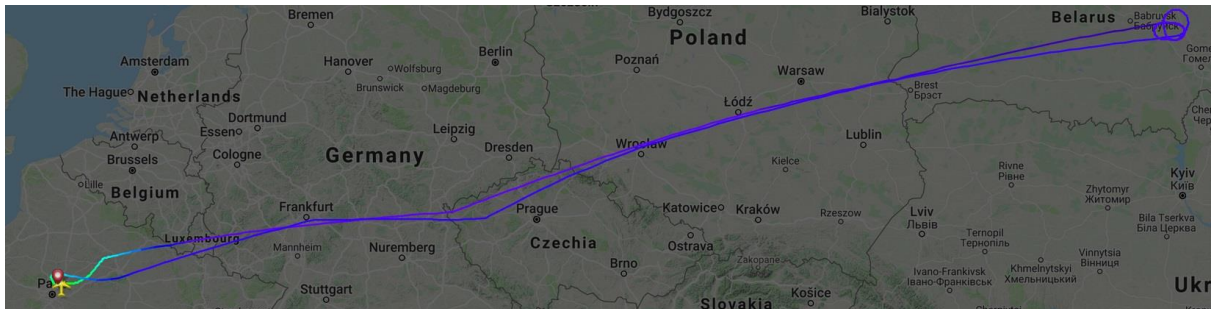
"Současně státní korporace oznámila svou připravenost neprodleně zpracovat žádost a neprodleně zajistit letadlo s cestujícími nad územím Ruska. Posádka letadla nicméně dispečerům poděkovala za poskytnutí pomoci, avšak učinila nezávislé rozhodnutí o zastavení letu a nevstoupení do vzdušného prostoru Ruské federace." - uvedl Federální úřad pro leteckou dopravu a dodal, že letoun přistál ve Varšavě.

Zástupce agentury připustil, že příčinou je pravděpodobně selhání letového softwaru Air France.

"Rusko dlouhodobě spolupracuje s Air France a francouzskými leteckými úřady," uzavřel úřad. <https://ria.ru/world/20181102/1532029100.html>

Informace o letu, šířeném v médiích, ne v plné míře odpovídají skutečnosti. Podle oblíbené online služby Flightradar24.com (Live Air Traffic), která umožňuje sledování polohy letadla v reálném čase, let AFR 258 odletěl z Paříže (Paříž-Charles-de-Gaulle / CDG) v 13:22 místního času (12) : 22 UTC).

Po 2 hodinách 15 minut (14:37 UTC) v běloruském městě Bobruisk se letadlo francouzské letecké společnosti Boeing 777-328 (ER) (registrační číslo F-GZNT) odchylovalo z trasy, přičemž uskutečnilo po dobu 33 minut 3,5 okruhu a v 15:10 UTC zamířilo zpět do Paříže, kde přistálo po 2 hodinách 39 minutách v 18:49 místního času (17:49 UTC).

Zajímavá je celá trasa tam i zpět. Je také pozoruhodné, že zatímco bylo rozhodováno o tom, co dělat dál, zatímco probíhala koordinace s vedením společnosti, letadlo kroužilo nad běloruským městem Bobruisk, aniž by vstoupilo do ruského vzdušného prostoru. Pokud byla otázka letu nad územím Ruska vyřešena pozitivně, pak tyto kruhy ve vzduchu znamenají

- pro všechny - prodloužení doby letu, s individuálními důsledky pro každého,
- pro leteckou společnost - nepředvídané výdaje a možné problémy při organizaci další osobní přepravy letecké společnosti bez narušení letového řádu společnosti.

28. dubna 2018, 22:51

Letadlo z Moskvy do Paříže přistálo kvůli letovým omezením ve Francii v Kaluze.

Dříve média informovala, že cestující Ural Airlines, kteří si koupili letenky na přímý letový plán, plánují podat žalobu na leteckou společnost kvůli mezipřistání.

JEKATĚRINBURG, 28. dubna. TASS /. Letadlo Ural Airlines, které v neděli konalo svůj první let z Moskvy (letišťe Žukovský) do Paříže, přistálo kvůli letovým omezením mezi Francií a hlavním městem Ruské federace v Kaluze. V neděli o tom informovala TASS tisková služba leteckého dopravce.

Dříve se v médiích a na sociálních sítích objevily informace, že cestující společnosti Ural Airlines, kteří si zakoupili letenky na přímý let mezi Moskvou a Paříží, chtějí leteckou společnost žalovat, protože v Kaluze došlo k mezipřistání. Podle cestujících, byla na letenkách uvedena doba letu na trase Moskva-Paříž 3 hodiny 45 minut a informace o mezipřistání v Kaluze uvedena nebyla.

„Vzhledem k této skutečnosti a tomu, že lety mezi Moskvou a Francií jsou omezené, francouzské orgány odmítly povolit letecké společnosti letět po této trase <...> Pro uskutečnění letu bylo proto rozhodnuto o přistání v Kaluze, pro kterou letecká společnost získala jednorázové povolení od francouzských orgánů,“ – sdělil TASS mluvčí přepravní společnosti.

Dodal, že francouzské a ruské letecké úřady mají rozdílné postoje vůči postavení letišťe Žukovského. "Francouzské letecké úřady považují letišťe Žukovský za čtvrté letišťe v Moskvě," řekl agentuře mluvčí.

Případný budoucí soudní spor dopravce nekomentuje. Podle mluvčího agentury společnost prodávala vstupenky na základě povolení z listopadu 2018, ale teprve před odletem se dozvěděla o obtížích.

Společnost Ural Airlines dříve oznámila, že plánuje zahájit lety z letiště Žukovský do Paříže na konci dubna 2019. - <https://tass.ru/obschestvo/6386930>

Ve všech výše uvedených příkladech nebyl popsán statický stav nějakého objektu, ale dynamický vývoj řídicího procesu. Procesy řízení a jejich vývoj jsou přesně to, s čím se lidé setkávají ve svém každodenním životě.

A jak lidé správně rozumějí procesům, které se kolem nich odehrávají ve společnosti, závisí na tom, zda se stanou aktivními „bojovníky“ bojujícími o své zájmy, využívající pouze procesy veřejného života, aby se postavili proti jiným procesům ve stejném společenském životě; nebo se stanou „trávou na bojišti“, kdy na jejich účet bude zajišťována zdrojová stabilita jedněch procesů řízení a kompenzovány náklady druhých procesů řízení.

Pravidla DVTŘ

"Každý v míře chápání probíhajícího kolem něj děje, pracuje na sebe a na své zájmy, a v míře nechápání pracuje na toho, kdo chápe více".

"Využívat objektivní okolnosti k dosažení subjektivních cílů".

"Člověka můžeme mást fakty, ale pokud chápe trendy, tak ho nespleteme." - Slavný výrok je připisován vynikajícímu americkému diplomatovi / zpravodajskému důstojníkovi, jednomu ze zakladatelů a řediteli CIA (26. února 1953 - 29. listopadu 1961) Allen Welsh Dulles (7. dubna 1893, Watertown, New York - 29. ledna 1969, Washington).

Bez ohledu na to, zda to Allen Dulles řekl nebo ne, tento výrok vyjadřuje velmi důležitou část analytiky, konkrétně to, že je třeba chápat, že život je proces, který sestává z faktů a událostí, ke kterým došlo.

A tento výrok upozorňuje na skutečnost, že existují dva způsoby myšlení:

- „přemýšlet“, tak, že sestavujeme posloupné sekvence stavů, z nichž každý vypadá jako nehybný, nezměněný, podobně jako snímek filmu;
- přemýšlet v procesech, tj. koncepčně vidět nejen stavy, které lze skutečně v příslušném momentu nebo v krátký časový interval vnímat jako statické, ale hlavní věcí je - vidět proces, ve kterém stavy vznikají, v určité posloupnosti pod vlivem toku příčin a následků, ve kterém existuje i hierarchie různých druhů řízení.

To je zejména důvod, proč je "současný okamžik" neustále aktuální. Pro myslící ve stavech v kombinaci "současný okamžik" je důležité to, že je to — moment, chvilka, a proto v něm existuje určitá nehybnost a slovo "současný" je vnímáno jako zpřesňující, druhořadé ve významu a jehož hlavní smysl lze pominout.

Myšlení prostřednictvím posloupnosti stavů znamená – vyloučit z práce pravou hemisféru a obrazné myšlení; myšlení procesy znamená - rozvíjet dovednost

koordinované práce levé i pravé hemisféry, zabezpečující jednotu procesně-obrazného a diskrétně-logického myšlení.

Výraz A. Dullese však ve skutečnosti nevyjadřuje podstatu myšlení procesy, protože pochopení trendu není podstatou porozumění procesu. Trend - je krátkodobý časový vektor směru samostatného procesu, a samotný proces je VŽDY dlouhodobý a rozložený v čase.

Kromě toho, čím nižší je frekvence procesu, tím více obsahuje procesů vysokofrekvenčních, a to jak součástí všeobjímající nízkofrekvenční proces, tak i procesy, zaměřené na neutralizaci a / nebo odstranění tohoto samého objemnějšího procesu. V tomto případě mohou být vysokofrekvenční procesy (zejména procesy protiopatření) vnímány jako trendy.

Takové vysokofrekvenční procesy (zejména procesy protiopatření) však zdaleka ne vždy končí dosažením cíle, který se předpokládá při hodnocení trendu procesu. V takovém případě, myšlení trendy, mate člověka mnohem více a s většími následky, než kdyby člověk myslel fakty.

Proto, aby nedošlo k matení fakty ani trendy, je nutné porozumět procesům v jejich celistvosti, nikoli ve smyslu mezní detailizace procesu a jeho autorů, ale ve smyslu porozumění algoritmu procesu.

ALGORITMUS – zkomoleně z Al-Chorezmí – což je jméno středoasijského matematika středověku. Jeho jménem je nazvána postupná následnost akcí, jejichž implementace vám umožní dosáhnout určitých cílů. Popis takové posloupnosti akcí se nazývá algoritmus.

Algoritmus představuje soubor informací, popisujících charakter přeměny vstupního toku informací v každém bloku algoritmu a měř (*míry*), která řídí přenos toků přeměny informací v algoritmu informací z jednoho bloku do druhého.

Pod algoritmikou je chápán celý soubor vlastních, funkčně specializovaných, algoritmů.

Abychom však porozuměli procesu v celé jeho plnotě, je nutné ovládat metodologii práce s informacemi, čili metodiku pro provádění analytiky.

Pokud však dříve byly všechny metodiky, usilující o tu či jinou komplexnost práce s informacemi, zabezpečující úplné porozumění procesů, k dispozici výhradně úzkému okruhu vybraných jak formálních, tak i neformálních struktur, pak s příchodem Koncepce obecné bezpečnosti, se metodika pro práci informacemi, analytika a úplné pochopení procesů staly veřejně dostupné.

Existence obecně dostupné metodiky pro provádění analytiky však nezbavuje zástupce druhu rodu Homo sapiens od povinnosti stát se Člověkem rozumným. A naopak, osvojování si obecně dostupné metodiky napomáhá utváření lidského typu struktury psychiky.

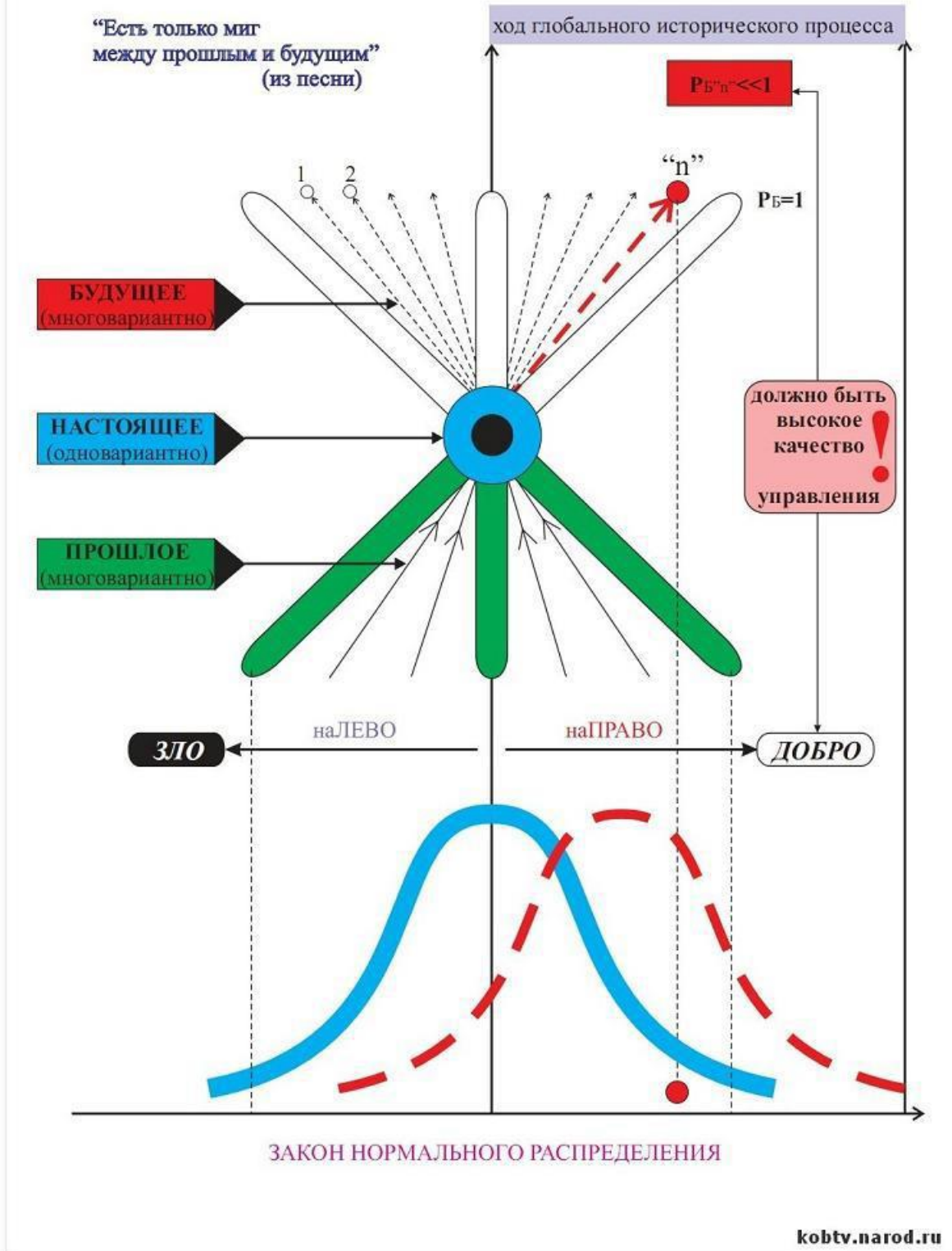
A jak budete postupovat při získávání člověčího typu psychiky, budou se vám v analytice stále více otevírat možnosti pro použití intuice.

INTUICE - (latinsky "Hledím upřeně") - chápání pravdy cestou jejího bezprostředního uvidění bez zdůvodnění pomocí důkazu "prozření" nebo zobecnění v obrazové formě neznámých souvislostí nebo zákonoměrností.

Pro intuici je normální, když v proudu „intuitivního vedení obecně“ vyniknou komponenty, ve kterých jsou vyjádřeny:

- informační toky, generované podvědomými úrovněmi psychiky jednotlivce;
- informační toky, generované kolektivní psychickou činností;
- různé druhy posedlostí zvenčí, s cílem zvrátit nebo podřídit svobodnou vůli člověka;
- Boží vedení Duchem svatým.

ПРОШЛОЕ -НАСТОЯЩЕЕ- БУДУЩЕЕ в глобальном историческом процессе

Jedním z nejdůležitějších aspektů porozumění procesu, je porozumění trvání procesu v čase a jeho místo v historii lidstva a civilizace na planetě Zemi.

Je známá fráze „Historie nezná podmiňovací způsob (*nemá žádné kdyby*)“. Tato fráze znamená, že historie je vždy faktem. V posledních letech se však stalo módním říkat, že „Jsou to špatní historici, protože neznají kdyby.“

Přitom nikdo nemůže rozumně vysvětlit vzájemný vztah podmiňovacího způsobu (co by se, kdyby se) se skutečnými holými fakty, aniž by se dopouštěl nějakých předpokladů či dvojité interpretace.

Přípustnost podmiňovacího způsobu (kondicionálu) v historii, skládající se výhradně z hotových faktů, je však více než oprávněná. A to je způsobeno skutečností, že existence supersystému není jednou provždy zmrazená danost, ale vývojový proces. V tomto smyslu je třeba si uvědomit, že minulost je vícerozměrná a budoucnost že je více variantní.

Tj. množství minulých událostí a procesů je základem pro to, že z rozsáhlého spektra možností budoucnosti, se bude realizovat pouze jedna varianta, ale zároveň ta realizující se varianta VŽDY bude realizována NE TAK, jak jí zamýšlel iniciátor procesu řízení, protože podlela mutaci pod vlivem jiných procesů řízení, zaměřených na implementaci dalších možností budoucnosti.

Při tom, v současnosti, při realizaci jedné z možností budoucnosti, je současnost v různé míře ovlivňována procesy, které se vyskytly v minulosti, ale které nebyly realizovány jako dominantní varianta budoucnosti.

V tomto smyslu žádný subjekt řízení nemůže, není schopen, realizovat variantu budoucnosti, která by v celém rozsahu odpovídala zájmům řídicího subjektu – varianta budoucnosti, realizovaná řídicím subjektem v současnosti, VŽDY závisí na všech aspektech minulosti, a na alternativních možnostech budoucnosti, na jejichž realizaci pracují druhé subjekty řízení, ucházející se o převzetí řízení nad objektem, a to jak po plné funkci řízení, tak i omezeně, což ve své podstatě může být realizováno subjektem řízení, ale také to může být realizováno v systému samo sebou⁵⁶.

⁵⁶ Tak například, pro většinu lidí je pojem „moc“ spojen s nějakou funkcí a lidé moc nepřemýšlí nad tím, proč je jedna osoba v té funkci úspěšná a druhá přivede spravovaný objekt ke krachu.

Zejména proto lidé přikládají velký význam tomu, vybrat za vedoucího, té či jiné úrovně, „čestného, slušného člověka“, a zejména proto, se různé klanovo-korporační skupiny mezi sebou perou o „šéfovskou židli“ či o „štítek na dveřích kanceláře“.

„Šéfovská židle“ a „štítek na dveřích kanceláře“ jsou však pouze 5. etapou Plné funkce řízení (PFŘ). Reálné řízení provádí ten subjekt, v jehož jurisdikci se nachází první čtyři etapy PFŘ. Prostřednictvím kontroly těchto prvních čtyř etap PFŘ je možné kontrolovat plnou funkci jakéhokoli sociálního supersystému tak, že ten nebude vůbec chápat, že je pod vnější kontrolou, a všechny, pro společnost negativní výsledky, realizace takového řízení bude společnost svádět

- buď na to, že je nesprávná struktura (permanentní dohady na Ukrajině o formě státnosti - parlamentní nebo p-rezidentská republika — nicméně výsledek je vždy jeden: " A vy, přátelé, jak se posadíte...» - z *Krylovovy bajky „Kvarteto“*);

Každá dosažená přítomnost se nachází pod tlakem procesů, jak uskutečněných v minulosti, tak i realizovanými jinými subjekty řízení ve vztahu ke stejnému objektu řízení v současnosti.

Aby se nyní možnost naplněné budoucnosti stala bezalternativní a v budoucnu udržitelnou, musí řídicí subjekt, jehož verze budoucnosti se realizuje v současnosti, zajistit řízení, ve kterém některé procesy musí být eliminovány a jiné musí být vepsány, integrovány v různém stupni, do té varianty budoucího, na jejíž realizaci subjekt řízení pracuje.

Aby mohly být jakékoli procesy vyloučeny nebo integrovány do jakékoli alternativní varianty budoucího, musí být, ve vztahu k těmto budoucím procesům, odstraněny podmínky a důvody pro vznik těchto konfliktních procesů.

-
- nebo na to, že struktura je řízena špatnou osobou (Gorbačov, Jelcin a další; Stalin, Putin a další; Porošenka, Zelenský a další - lze vytvořit libovolný seznam, v závislosti na politické orientaci a státní příslušnosti sestavitele seznamu);
 - nebo na to, že existuje nějaké nepřátelské spiknutí a tajné služby potřebují najít tu spikleneckou organizaci škůdců (americký průmyslník Henry Ford I. – bez jakéhokoliv pozitivního výsledku strávil spoustu času a vydal peněz na to, aby identifikoval strukturální organizaci „světového židovského spiknutí“);
 - nebo všechno bude sváděno na „přírodní síly“ (anekdota: Dokud Čukči nevěděli o existenci Židů, všechny své neštěstí si vysvětlovali zlými přírodními silami.).

Abychom neupadali do těchto mylných představ, je nutné pochopit, že Moc je realizovaná praktická schopnost řídit. Řízení po plné funkci zahrnuje postupnou řadu různých akcí (etap), které zahrnují:

1. Identifikace faktorů prostředí (objektivních jevů), se kterými je konfrontován intelekt, v celé rozmanitosti vesmírných procesů.
2. Formování stereotypu (dovednosti) rozpoznávání faktoru pro příště.
3. Stanovení cílů - formování vektoru cílů řízení ve vztahu k tomuto faktoru a zařazení tohoto vektoru cílů do obecného vektoru cílů svého řízení (samořízení) na základě řešení úkolu stability řízeného objektu ve smyslu předvídatelnosti jeho chování v prostředí s přihlédnutím k tomuto faktoru.
4. Vytvoření koncepce řízení a konkrétních cílových funkcí řízení, tvořících v souhrnu celou koncepci, založené na řešení úlohy stability ve smyslu předvídatelného chování v prostředí (předvídatelnosti v té míře, jakou vyžaduje řízení s nastavenou úrovní kvality).
5. Organizace a reorganizace vhodných řídicích struktur, nesoucích cílové funkce řízení.
6. Kontrola (monitorování) činnosti struktur v procesu řízení, provádějících řízení a koordinace součinnosti druhých struktur.
7. Eliminace existujících struktur v případě zbytečnosti nebo jejich udržení v provozním stavu až do dalšího použití.

Body „1“ a „7“ jsou přítomny vždy. Body mezi nimi je možné, v té či jiné podobě, sjednotit nebo naopak je podrobněji rozvinout.

Vše výše uvedené je názorně vidět na jakémkoliv příkladu, libovolného národa, země, státu, či světa (afrického, slovanského, křesťanského atd.), a to jak samostatně, tak i ve všech dohromady, protože procesy v jakémkoli objektu řízení mají nevyhnutelně přímý nebo nepřímý vliv na všechny objekty, nacházející se pod správou systému, jehož prvkem je daný objekt řízení.

Například Velká říjnová socialistická revoluce (*VŘSR*), která proběhla v roce 1917 v Rusku, znamenala, přinejmenším v jedné zemi, přechod k novým zásadám sociální organizace společnosti.

Pokračování předchozích principů sociální organizace společnosti, neslučitelnost názorů různých subjektů řízení na to, jak by společnost měla být v budoucnu organizována, umožnila občanskou válku v zemi, během níž jeden subjekt řízení potlačil otevřený odpor ostatních žadatelů o řízení země.

Poté následovalo vytvoření podmínek pro život společnosti na nových principech a eliminace podmínek pro možnost organizace společnosti na principech starých nebo principech alternativních.

Úspěchy budování socialismu v Rusku v meziválečném období (mezi první a druhou světovou válkou) zabezpečily nejen podmínky pro vítězství SSSR ve Velké vlastenecké válce, ale a to zejména, i ve 2. světové válce obecně, přičemž právě tyto úspěchy umožnily, vytvořením světového socialistického systému, posílit Rusku jeho vnitřní i vnější pozici.

Posílení vlivu Ruska a jeho postavení ve světě vedlo ke zhroucení světového koloniálního systému.

Ve skutečnosti však v SSSR, následná eliminace podmínek, vhodných pro navrácení předrevoluční společnosti, případně vhodných pro zavedení dalších *VŘSR*, přivedlo SSSR ke zhroucení socialismu a zničení Ruska, jako jednotného státu, přičemž jeho fragmenty proměnilo v kvazistáty a kryptokolonie parazitujícího západu. Došlo ke zhroucení světového socialismu a k faktickému obrození světového koloniálního systému, pouze založeného na jiných základech, namísto přímého využívání zdrojů koloniálních zemí na základě hrubé síly (šestá priorita), využívání zdrojů začalo být prováděno na základě vyšších priorit OPŘ. V současné době v Rusku, v republikách bývalého SSSR a zemích bývalého socialistického tábora, lze v různé míře pozorovat narůstání nostalgie po socialistické minulosti, což vede k tomu, že Rusko pomocí objektivních okolností obnovuje svou suverenitu, což přímo souvisí s obnovou jeho územní celistvosti.

Podmiňovací způsob (kondicionál) v historii tedy znamená, že ani jeden aspekt minulosti se sám nezničil a nadále v různé míře ovlivňuje přítomnost. Všechny tyto možné varianty budoucnosti, zachované v podobě různých "kdyby", je možné realizovat, pokud k tomu budou vytvořeny vhodné podmínky. Právě to vedlo ke kolapsu SSSR po 70 letech jeho existence a možnosti obrody Ruska v současnosti.

A proto při analýze dynamických sociálních supersystémů musí být vždy zohledněny různé „kdyby“. Tato nutnost je vyjádřena v trochu chaotickém aforismu, že

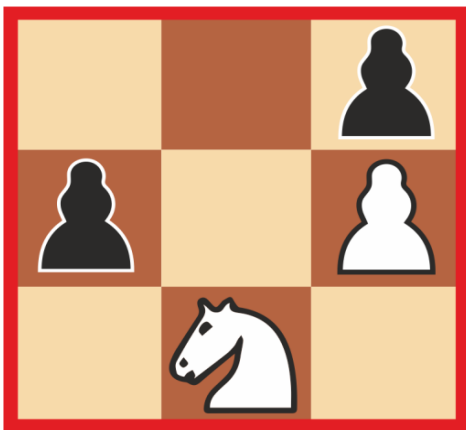
„pouze špatní historici neznají kdyby“ - historici vždy pracují se skutečnou minulostí, a fakty buď mají, nebo nemají, a jakékoliv "kdyby" je pro každého historika prostě vyloučeno.

Ale pro analytika provádějící rozbor procesu, jevu nebo události, tj. skutečnosti, která se odehrála v minulosti, za účelem identifikace algoritmů rozvoje společnosti v minulosti a identifikace podmínek a příležitostí pro realizaci možností budoucna, je ignorování různých „kdyby“ v minulosti katastrofální ve smyslu nemožnosti, spolehlivě určit stav společnosti v současnosti a spektrum nejslibnějších možných variant rozvoje společnosti v budoucnosti.

Doporučení

Analytika je možná pouze s vizí obrazu jako celku. Proto je nutné se vzdát ostentativního subjektivismu, který

- na jedné straně lze vyjádřit v extrémně zúženém vnímání okolního světa, který se omezuje pouze na sobě blízké prostředí, přičemž průměrný člověk vnímá sám sebe jako velice důležitou figuru a obklopující osoby kolem sebe vnímá jako pěšáky. Takové vidění světa lze vyjádřit např. takovým to šachovým postavením:

**Как видит ситуацию
обыватель**

Tak vidí situaci průměrný člověk

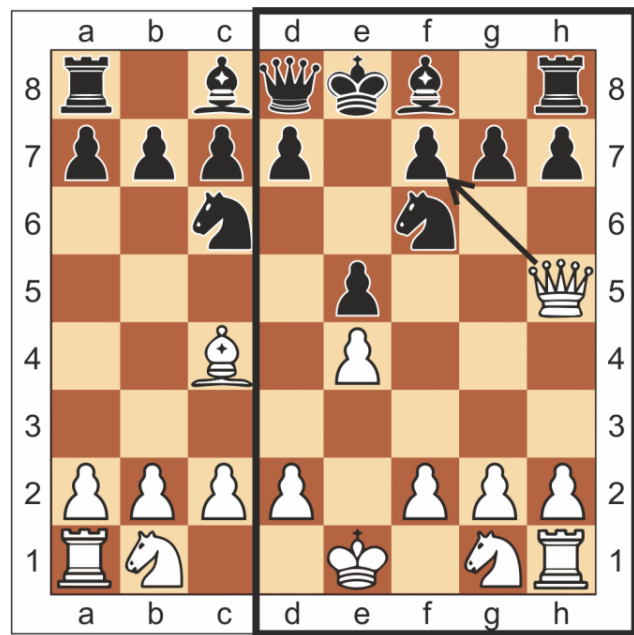

**Как она есть
на самом деле**

Taková je situace ve své podstatě

- na druhé straně, na obrazu světa mohou být přítomny různé druhy vůdců (v závislosti na tom, jakou úroveň organizace systému zkoumáme), významné osobnosti a dokonce i řadoví vykonavatelé, ale už na něm není místo pro jiné významné osobnosti a řadové

vykonavatele, se kterými nemá osobní spojení ten, kdo zkoumá tento systém. Takové vidění světa lze vyjádřit např. takovým to šachovým postavením:

Как видит ситуацию обыватель

Tak vidí situaci průměrný člověk

Současně průměrný člověk s jakoukoli úrovní vidění obecného obrazu světa zná, předpokládá a / nebo odhaduje přítomnost dalších postav různých úrovní, ale protože nezná pravidla hry (řízení složitých sociálních supersystémů), vylučuje je (ze hry) přesně podle své osobní úrovně chápání vztahů mezi subjekty v procese řízení sociálních procesů.

Je důležité, aby průměrný člověk s omezeným viděním světového obrazu a nechápáním řídicích procesů a propojení figur různých úrovní, nemohl vidět a chápat vývoj okolního světa, tj. je mu nedostupné chápání dynamických procesů.

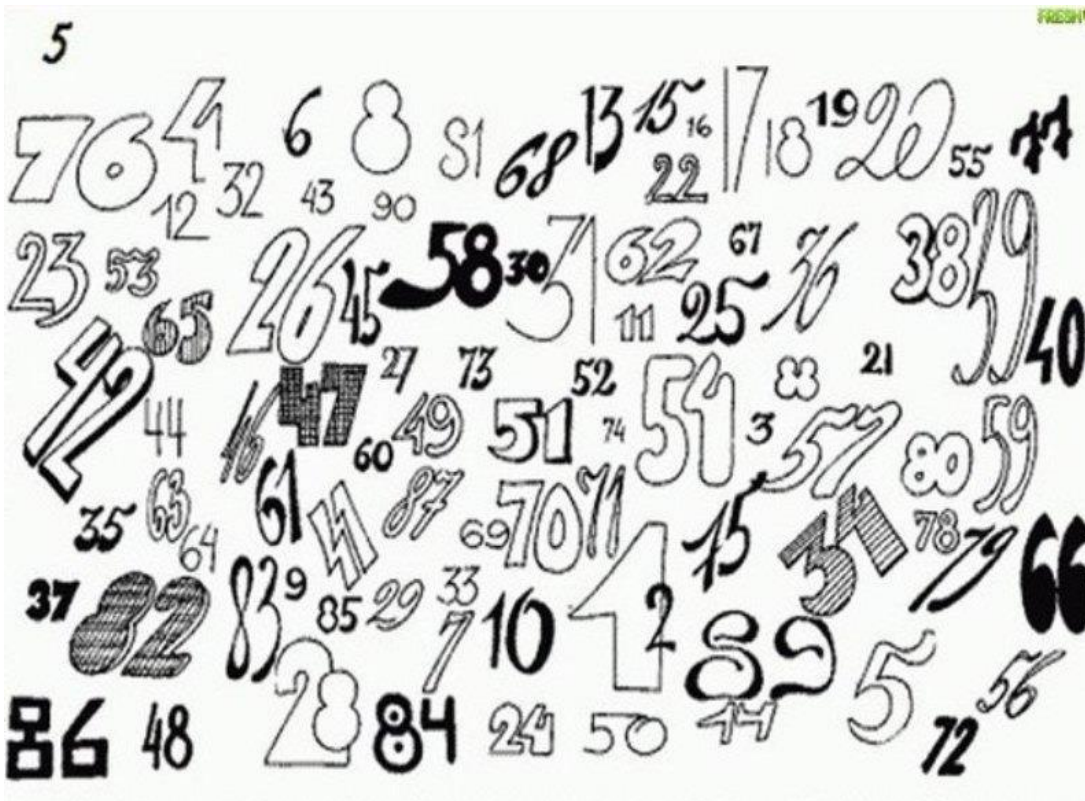
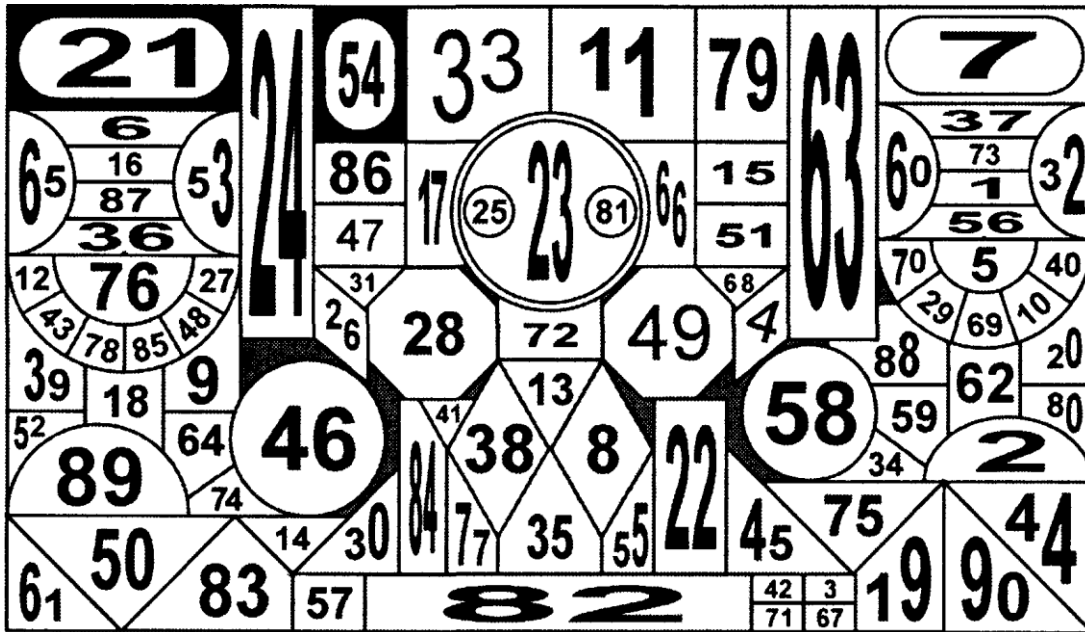
1. Za účelem rozvoje dovedností analytiky dynamických procesů musí člověk ovládat principy vytváření algoritmů procesu a naučit se porovnávat odchozí a příchozí informační moduly vzájemně propojených procesů. Jako první krok je potřeba se naučit vidět obraz v celku, pro osvojení si této dovednosti je užitečné sestavovat puzzle. Každý, kdo chce u sebe formovat mozaikové vnímání světa, dokonce i dospělý, je povinen zvládat dovednost sestavení skládačky, a poskládat alespoň jednu obtížnou. Zároveň by složitost skládačky neměla být přílišná, nevybírejte skládačky, kde existuje mnoho různých nepolapitelných odstínů. Při výběru skládačky je třeba brát v úvahu charakteristiky zraku (vizuální ostrost, vnímání barev atd.) a zájmy člověka - sestavený obrázek by měl být pro člověka zajímavý.

2. Proto, aby si člověk usnadnil osvojení dovednosti analytiky dynamických procesů, je nezbytné, aby zvládal analytiku procesů statických, aby byl schopen vidět

Как она есть на самом деле

Taková je situace ve své podstatě

obraz vcelku, aby uměl vyčlenit hledané prvky a identifikovat spojovací algoritmus těchto prvků. Pro efektivní rozvoj těchto základních analytických dovedností jsou velmi užitečné úkoly jako „Kdo rychle najde čísla od 1 do 99“:

Obzvláště užitečné úkoly provedené v barevném formátu.

V sovětských dobách byly takové úkoly pravidelně publikovány v časopisech jako „Věda a život“.

V této věci odkazujeme na knihu Shamila Akhmadullina „Rychločtení pro děti“ (vydavatelství „Bilingva“, Moskva, 2015). V této knize je ve velkém počtu představena řada úkolů různých typů (tabulky, labyrinty atd.), které přispívají k rozvoji vidění celku,

vyčlenění jednotlivých prvků a nalézání jejich vzájemných vztahů. Plnění úkolů přispívá nejen k řešení tohoto problému, ale také přináší příjemný bonus - pomáhá naučit se dovednostem rychlého čtení, což samo o sobě je v našem světě velmi užitečné.

3. Vidění celku, vyčlenění jednotlivých prvků a nalezení jejich vzájemných vztahů - to však nejsou jediné dovednosti, které jsou nezbytné pro analytiku. Cílem analytiky je identifikace chybějících informací. K rozvoji těchto dovedností ve vztahu ke statickým systémům, jsou velmi užitečné různé logické úkoly a hádanky. Ty jsou k dispozici ve velkém množství v elektronické podobě a lze je dokonce řešit pomocí mobilního telefonu.

V knižní verzi byly tyto úkoly shromážděny (ne všechny) v sérii knih „Hry myslí“ (vydavatelství „Amphora“, Petrohrad, 2015).

Můžete použít samostatná a různá vydání z mnoha sbírek hádanek a úkolů, jako je například kniha Ya. I. Perelmanova „Zábavná matematika (geometrie, aritmetika, astronomie atd.)“, stejně jako jeho další knihy i knihy druhých autorů, domácích i zahraničních. Bibliografie takových knih je například na stránkách <http://www.smekalka.pp.ru/download.html> a <http://www.potehechas.ru/dosug/literature.shtml>.

Také bude užitečné podívat se do archivů časopisu „Sovětská milice“ za období 60. - 80. let⁵⁷, kdy měl časopis zvláštní sekci, kde byly systematicky zveřejňovány různé úkoly v komplexu analytické praxe v různých aspektech zaměřených na identifikaci chybějících v explicitní formě informací, ale které lze identifikovat na základě analýzy algoritmu události.

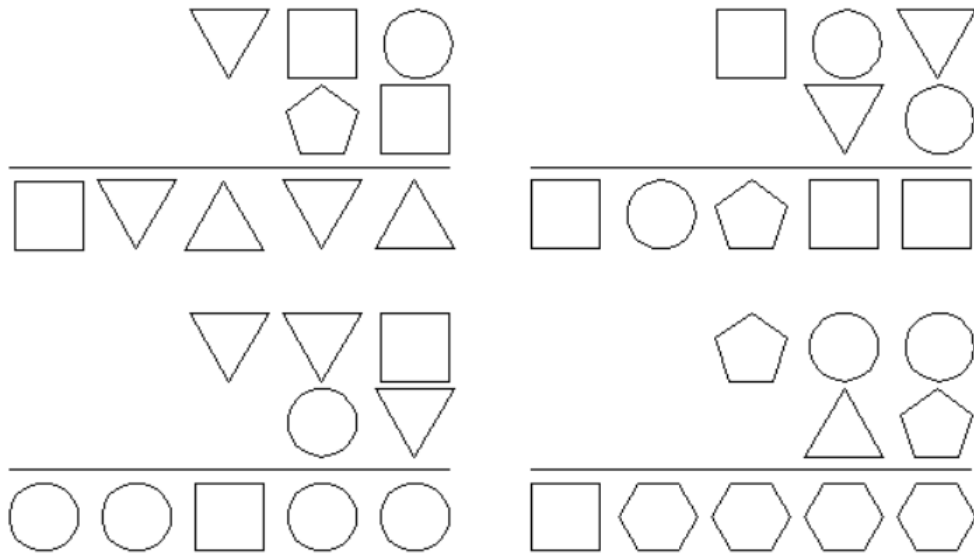
Příklady takových úkolů v moderních verzích:

⁵⁷ Obdobím, kdy ministrem vnitra SSSR (17. září 1966 - 17. prosince 1982) byl Nikolaj Anisimovich Shchlokov ((13. listopadu (26), 1910, 13. prosince 1984)).

Задача с чемпионата мира

Эта задача с чемпионата мира по головоломкам за 2000-й год.

Одинаковым фигурам на рисунке соответствуют одинаковые цифры. Найдите эти цифры.

Турнирная головоломка

5 любителей сыграли в шахматы в 1 круг (каждый с каждым по одному разу). Известно следующее:

1. Все набрали разное количество очков.
2. Никто не выиграл 4 партии подряд.
3. Алешин выиграл у того, кто нанес единственное поражение Борису.
4. Ежов - единственный, у кого выиграл финансист.
5. Финансист - единственный, у кого выиграл Дмитриев.
6. По количеству очков Алешин занял место вслед за писателем.
7. Переводчик набрал всего пол-очка.
8. У журналиста меньше очков, чем у парикмахера.
9. Один из участников носит фамилию Леонтьев.

Кто чем занимается? И сколько очков набрал каждый?

«Kdyby bylo moře inkoustem pro slova mého Pána ...»

rybolov mého Pána ...»

Analytika je identifikace (na základě událostí a faktů) řídicích procesů a určení (co nejpřesněji) jejich algoritmů toku. Výsledkem toho se u člověka formuje mozaikový obraz světa, při kterém nedostatek znalostí o jakékoli události nebo skutečnosti nehraje kritickou roli, a pokud je principiálně nezbytně nutné, doplnit znalosti o jakékoli události nebo skutečnosti, ví se, kde a jak dostat z otevřených zdrojů tyto požadované informace.

Analytika vylučuje jakékoliv spekulace. V analytice jsou spekulace nepřijatelné. Při určování procesů a jejich algoritmů založených na domněnkách, budou domněnky a definované chyby a přípustnost důsledků, včetně katastrofických.

Řídit můžete pouze objektivně existující procesy. Spekulace vedou k iluzi. Dojde-li k iluzi procesu nebo objektu, může v důsledku shody některých fragmentů iluzorního procesu s fragmenty jiných skutečných, ale nerozpoznaných procesů, také dojít k iluzi řízení procesu nebo objektu. Výsledek takového klamného přístupu bude vždy objektivní a může mít tragické důsledky jak pro samotného manažera, tak pro jeho podřízené.

Analytika je identifikace spolehlivých informací na základě analýzy souvisejících procesů a jejich algoritmů. Analytika je identifikace informací, které lze ověřit jinými způsoby. Analytika proto nemůže obsahovat chybu, natož vést ke katastrofě. „Chybou“ jsou v tomto případě analytikou neidentifikované faktory, ovlivňují systém.

Analytika vždy obsahuje chyby, přičemž může vést ke katastrofickým důsledkům pouze v tom případě, jestli metodologií analytika jsou „Tři P“, tj. „Пол (podlaha) – Палец (prst) - Потолок (strop), (*prohlédl - podlahu, pocucal - palec, propátral - strop a pak se rozhodl*“). Jakákoli jiná analytika, založená na životně důležité metodologii, redukuje zónu nejistoty a rozšiřuje hranice přijatelného manévrování v řízení, což objektivně znamená prudké snížení nepředvídatelného, krizového nebo katastrofického vývoje událostí v případě aplikace výsledků analytiky v procesu řízení.

Celý problém je pouze v tom, jaký objem informací, identifikovaných analytikou, dostačuje k provádění řízení a dosažení úspěchu. Neboť

109 (109) Řekni: „Kdyby bylo moře inkoustem pro slova mého Pána, moře by vyschlo dříve, než by vyschla slova mého Pána, i kdybychom jsme přidali ještě jemu podobné.“ - Korán, súra 18 „Jeskyně“, ája 109. (překlad I. Yu. Krachkovsky)

109. Řekni: kdyby se moře stalo inkoustem pro psaní slov mého Pána: moře by bylo vyčerpáno dříve, než by byla vyčerpána slova mého Pána, i kdybychom mu jedno ještě přidali. - Korán, súra 18 „Jeskyně“, ája 109. (překlad G. S. Sablukov)

(Poznámka – v českém překladu dr. Ivana Hrbka zní ája 109 takto: «Kdyby bylo moře inkoustem pro slova mého Pána, bylo by moře vyčerpáno dříve, než by se spotřebovala slova Pána mého, i kdybychom inkoustem učinili ještě jedno podobné jemu», slovo „inkoustem“ je navíc.)

Je tedy nemožné, pochopit nesmírnost - člověk není schopen pokrýt celé množství informací, které doprovázejí jeho život, ale je kriticky důležité, aby člověk v procesu života operativně získával všechny potřebné informace, které přímo určují život jeho nebo jeho sociální skupiny, v závislosti od toho, jakou úroveň konkrétního procesu řízení má analytika poskytovat.

Tj. otázka informace, která by měla být identifikována pomocí analýzy, je otázkou detailnosti popisu procesu nebo jevu. Ve vztahu k činnosti může být detailnost popisu nadbytečná nebo může být nedostatečná. Nadbytečnost popisu jednoho procesu nebo jevu jedné řídicí úrovně může být nedostatečná pro jinou úroveň stejného řídicího procesu nebo jevu.

Účelem analytiky je maximálně (na úroveň nezbytnou pro provádění řízení) zvýšit detailnost popisu na základě skutečných faktů a jevů, a ne spekulací. Bůh je pohan

a mluví s lidmi jazykem životních okolností. Analytika umožňuje „vyléčit“ „hluchotu“ lidí a uslyšet slova Boha.

FKT 17. února 2020, doplněno 21. ledna 2021

Překlad, odkazy a poznámky s „*“ Konceptuál CZ